

Üsler, Limanlar ve AKP, Amerika'nın emrine amade!

Tezkere geçti...

“Meclis iradesi” oyunu bitti!

Amerika'ya uyum pekiştirildi!

**“Meclisimi seviyorum”cular
AB'ye uyumcular,
ne diyorsunuz?**

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

**Ekmek ve
Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 66 / Tarih: 29 Haziran 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

Tezkere Şimdi Geçti

AKP Amerikancılığını
kanıtladı! Irak'ta işgalin
baş yardımcısı!

Bininci Güne Doğru

Direnışte 984. Gün

Demokrasinin olduğu Yoksulluğun ve hırsızlığın olmadığı bir TÜRKİYE İÇİN

- ▶ **12 Eylül Anayasası tüm sonuçlarıyla iptal edilmeli, halkın özgürce katılımıyla yeni bir anayasa yapılmalıdır!**
- ▶ **Faşist sistem tüm kurumları ve yasalarıyla dağıtılıp halkın yönettiği bir sistem oluşturulmalıdır!**
- ▶ **Başta ABD olmak üzere, emperyalistlerle tüm bağımlılık ilişkilerine son verilmeli, emperyalist kurumlardan çıkılmalıdır!**
- ▶ **Emperyalist ve işbirlikçi tekellere, toprak ağalarına ait tesis ve malvarlıklarına el konulmalıdır!**
- ▶ **Halka karşı uygulanan tüm baskı politikalarının uygulayıcıları ve siyasi sorumluları yargılanmalıdır!**

Bunlar **Olmazsa Olmaz'dır**

Bin Direniş Günü, halkların onurudur! Bininci Direniş Günü, herkesin gündemidir!

**Sendikalar, dernekler, odalar,
tüm demokratik kitle örgütleri,
sol partiler, aydınlar, sanatçılar!**

16 Temmuz'da bininci gününde olacak büyük direniş.

Kimse yadsıyamaz ki, dünya tarihinde bir eşi, benzeri yok. Sadece bu bile, Bin Direniş Gününe tarihsel bir anlam ve misyon yüklüyor.

Kimse yadsıyamaz ki, Bin Direniş Günü, güncel olarak da, emperyalizme, işbirlikçi oligarşiye, faşizme karşı güçlü bir direniş olarak yükseliyor.

Kimse yadsıyamaz ki, Bin Direniş Günü, Amerikan imparatorluğuna ve işbirlikçilerine karşı direnişten başka yolu olmayan halklar için moral bir güçtür.

Ölüm orucunu benimsemeyebilirsiniz; ama Bin Direniş Günü'nün dünya halkları için taşıdığı tarihsel anlamı yadsıyamazsınız. Bin Direniş Günü boyunca yaratılan kahramanlığı yadsıyamazsınız.

Bin Direniş Günü'nü gündeminize almalısınız. Bin Direniş Günü'nü yaratan kahramanları anmak ve anlamaya çalışmak, bu ülkedeki tüm devrimciler, yurtseverler, demokratlar, ilericiler, sosyalistler için bir görevdir.

"Eylem biçimleri" üzerine tartışmak, bininci direniş gününe ulaşmış bir direniş karşısın-

da, artık sadece gerici bir tartışmadır.

F tipleri neden yapıldı? Nasıl direnildi? Bunları tüm üyelerinize, sorumlu olduğunuz kitlelere, ulaşabileceğiniz tüm kesimlere anlatmak, görevinizdir.

Bin Direniş Günü'nü gündeminize almalısınız. Sendika olarak, oda olarak, devrimci olarak, demokrat olarak, yurtsever olarak, anti-faşist olarak; faşizme karşı bu zorlu direnişte ne yapıp yapmadığınızın, ne yapılması gerektiğinin siyasi ve ahlaki muhasebesini yapmak için gündeminize almalısınız.

Zulmün karşısına "tecrite son!" diye çıkmak baş sorumluluktur. Ama bunun ötesinde de, Bin Direniş Günü için sendikalarda, işyerlerinde, derneklerde toplantılar, tartışmalar, paneller yapmalı, panolar hazırlamalısınız.

Bin Direniş Günü yüklüyor bu sorumluluğu herkese.

Bin Direniş Günü, gündemdir.

Hala, böyle bir gündemimiz yok diyecekler için iki ihtimal geçerlidir; ya bu ülkeden kopmuştur, ya kendi gerçekinden kaçmaktadır. Ya da ikisi birden geçerlidir.

Direnisten kaçış yok.

Anacak, anlayacak, tartışacaksınız.

Bu ülkenin insanının, bu ülkenin devrimcisinin, demokratının, vatanseverinin, ilericisinin **Bin Direniş Günü Gerçeği**'nden kaçma şansı yoktur. Onların görevi gündemden kaçmak değil, bu gündemi ülkeye yaymaktır.

**ÇAĞ
DUYURU**

Grup Yorum konseri:

5 Temmuz İstanbul
**Rıfat Ilgaz Açık Hava
Tiyatro Salonu
Esenkent/Esenyurt**
Saat: 19.00

**İdil Kültür Merkezi'nde
Temmuz Etkinlikleri**

- 3 Temmuz Perşembe:
CEZMİ ERSÖZ imza günü
- 5 Temmuz Cumartesi
**SENDİKACILAR, YENİ İŞ
YASASINI TARTIŞIYOR**
- 6 Temmuz Pazar
**Grup Yorum "Bir Kar
Makinası" imza günü.**

- 6 Temmuz Pazar
ENGİN ARSLAN konseri
- 12 Temmuz Cumartesi
Diyanbakır Sinema Atölye-
si filmleri özel gösterimi
- 12 Temmuz Cumartesi
NÜRETTİN GÜLEÇ konseri
- 18-31 Temmuz
Kuşatma film gösterimi.

Adres: İstiklal Cad. Aznavur
Pasajı No:212 Kat: 6 Beyoğlu

**bin
1000
günlük
destandan
kareler**

23 Aralık 2000 Cumartesi
Dersim

Ekmeke Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmeke ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han
55/54 Akarar Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademik Kuruluşlar: Odenweldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks: 0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel:
Faks: 0 322 351 97 25
Ankara: GİM Bulvarı Otur. Işık Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel:
Faks: 0 246 223 87 18
Batı: Başak Cad. Göl İş Hanı
Daire: 25/4 Haykati Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatlı Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniperi Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-Faks: 0 466 351 42 08

İzmir: 3. Baylar Cad. 850. Sokak Yazarıy İş Hanı
No: 31/501 Konya Tel-faks: 0 232 446 27 86

Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökken Karan Saray Işık Kat:7 No:79
Tel-Faks: 0 282 332 41 70

Malatya: Dabakhanı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler Işık Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61

Mercin: Kırıkkale Mah. 4406 sk. Müzinyen
Boro Işık Kat: 9 kat: 1 Daire 13

Samsun: Talimhane Cad. Bodurcaçay İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tatvan: Kemerhane Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Puthalar
Işık Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu Işık Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Demokrasi için "Üç Yol"*
5... *Madımak'ta yanan bizdik, sendin*
6... *Üsler, Limanlar ve AKP, Amerika'nın emrine amade!*
8... *AB ve demokrasi*
12... *Demokrasinin olduğu, yoksulluğun olmadığı bir ülke için*
14... *"Halkımızın direnişiyle onur... TAYAD pikniğinde..."*
16... *Küllerinden yeniden doğan Irak*
19... *Tabut ve Başbakanın evi*
20... *1000 direniş gününe dönüp bakmak...*
22... *Bin gün- Bölüm 3*
25... *"Ulusal"cılara göre "Şeriat"tan başka tehlike yok!*
26... *AKP köylerimizi satılığa çıkarıyor*
29... *İşbirlikçi tekelci burjuvazi Ordu'ya ve NATO'ya...*
31... *İktidar pervasız sendikacı ciddiyetsiz*
33... *Yoksul yerini bilmeli!*
34... *'Sır'ın altında kaç milyon dolar var?*
36... *Malatya Haklar ve Özgürlükler Derneği... Fethullah'ın hamisi...*
37... *Devlet aklamaya devam ediyor*
38... *Haberler...*
39... *Karar verin; Talep edilen nedir?*
40... *Bunlar ne demek?*
42... *AB demagojilere devam etti*
44... *Stuttgart'ta feda şehidi anıldı*
45... *'İntifada ve Türkiyeli mücadeleler yolumuzu aydınlatıyor'*
46... *Halk kahramanların şehitlerini anlatıyor*
48... *Gençlik'den... Haberler...*
49... *Kahramanlar ölmez*
50... *Köyün Delisi*

Demokrasi İçin "Üç Yol"

40 yıllık bir hikaye bu. 1940'ların ikinci yarısında başlayan demokrasicilik oyunuyla yaşıt neredeyse. O da bir yanıyla bu oyunun bir parçası zaten. Baskı, zulüm arttıkça, AET'ye gireceğiz, AB'ye gireceğiz, demokratikleşeceğiz propagandası öne çıkarıldı. Bir yandan Avrupa tekellerinin, bir yandan işbirlikçi tekelci burjuvazinin istekleriyle Gümrük Birliği gibi anlaşmalar imzalandı. Kısacası, şu veya bu şekilde 40 yıldır oligarşinin hep gündeminde oldu "Avrupa'yla bütünleşme". Kimi onu Atatürk'ün koyduğu "muassır medeniyetler seviyesine ulaşma" hedefinin aracı olarak gördü, kimi "küreselleşme"nin kaçınılmaz zorunluluğu olarak. Bir döneme kadar, oligarşinin gündeminde olmasına rağmen, halkın gündeminde değildi çok fazla. 1980'li yılların ortalarından itibaren tablo değişti. Burjuva partilerin seçim propagandalarında "AB hedefi" giderek daha fazla yer alır oldu. Yine bu tarihten itibaren oyuna solun bir kısmı da ortak oldu. İşin rengi biraz daha değişti, aldatmacanın çapı büyüdü.

Bugün öyle bir noktaya gelindi ki, AB konusu, Türkiye'nin genel siyasi tablosu açısından şaşırtıcı "ittifaklar" yarattı. Sağcısı, "sol"cusu, İslamcısı, faşisti, liberali, muhafazakarı, **AB'ci** oldu. Herkesin demokratikleşmeden sözettiği, herkesin demokrasi istediği bir ortamda, akla kararı ayırdetmek için sınıflandırma yapmak şarttır. Kim nasıl bir demokrasi istiyor ve o demokrasiye nasıl ulaşacak?

Başlıca üç kesim var. Oligarşi, reformistler, devrimciler...

Oligarşinin siyasi temsilcileri, demokrasi konusunda açık bir ikiyüzlük içindedirler. Bu düzenin faşist olduğunu kabul etmez, laik, demokratik bir cumhuriyet olduğunu ileri sürerler. Ama aynı zamanda yıllardır "demokratikleşme" paketlerini hazırlayanlar da onlardır. Düzen zaten demokrasiyle, ne bitmez tükenmez demokratikleşme bu böyle? Oligarşi AB üyeliğini "demokrasicilik oyunu"nu sürdürmenin bir aracı olarak görüyor. Demokrasicilik oyunu sömürge tipi faşizmin bir parçasıdır. Avrupa emperyalizminin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin amacı, sömürge tipi faşizmin icrasında demokrasicilik oyununu biraz daha öne çıkarmak, sistemin faşist niteliğini biraz daha perdelemektir. "AB'ye uyum" esprisi bu çerçevede şekillendirilmektedir. Demokrasicilik oyunu içindeki bu manevranın sınırları vardır; düzen ancak bir noktaya kadar "demokratikleşebilir"! Ondan ötesi, düzenin bekası açısından başka tehlikeler doğurur. AB de, oligarşi de bunun bilincindedir. Bu nedenle, AB'ye uyum daha çok "biçimsel" planda yürütülmekte, oligarşi bunu gizlemeye fazla gerek duymadığı gibi, AB'nin de buna bir itirazı yoktur. Dolayısıyla, işbirlikçi tekelci burjuvazinin temsilcisi olarak TUSİAD'ın yıllardır önerdiği, başını çektiği "demokratikleşme"nin sınırları bu kadardır. Sömürge tipi faşizmi burjuva demokrasisine dahi dönüştüremezler, böyle bir istek ve amaçları da yoktur. Yeni-sömürge bir ülkede bu mümkün de değildir.

Demokrasi savunucusu ikinci kesim Kürt milliyetçiliği de içinde olmak

üzere **reformistlerdir**. Onların “demokrasi yolu” da AB’den geçmektedir. Demokratikleşme için tek mümkün yol olarak bunu görmektedirler. (Farklı olarak Kürt milliyetçiliği ABD müdahalesiyle demokratikleşmeyi de mümkün görmektedir.) AB aracılığıyla demokrasi konusunda oligarşiyle çakışıyorlar. Bu da onların siyaset alanını belirliyor. Demokrasi mücadelesini bu sınırlar içinde sürdürdükleri müddetçe, hem Avrupa emperyalizminin desteğini alıyorlar, hem oligarşinin icazetini. Bu yolun iki çıkmazı vardır: Birincisi, önerdikleri, istedikleri eninde sonunda burjuva demokrasisidir, halk için demokrasi değildir. Ama bunu gizlemek, solculuklarına, sosyalistliklerine, halel getirmemek için, biz burjuva demokrasisi için mücadele ediyoruz demez, “demokrasi mücadelesi” diye muğlak bir kavramı tercih ederler. İkincisi; önerdikleri türde bir demokrasi (burjuva demokrasisi) yeni-sömürge Türkiye’de mümkün olmayan bir demokrasidir. Yeni-sömürgecilik ilişkileri, oligarşik diktatörlük, sömürge tipi faşizm buna engeldir. Dolayısıyla, bu iki çıkmazdan dolayı, reformizmin “demokrasi mücadelesi” kelimenin gerçek anlamıyla boşa kürek çekmektir. Belki bunu kendileri de bildiği için, çoğunlukla “kürek çekme” zahmetine de katlanmamakta, AB’li demokrasiyi “*armut piş, ağzıma düş*” politikası içinde beklemektedirler.

“Demokratik cumhuriyet” diyerek oligarşik düzeni, “Emeğin Avrupası” diyerek Avrupa emperyalizmine bağımlılığı meşrulaştıran kavramların da ömrü dolmaktadır. “Demokratik cumhuriyet”in oligarşik diktatörlüğün biraz yontulmuş, (yani AB’ye uydurulmuş) hali olduğu

“Demokrasi mücadelesi”yle amaçlanan emperyalist demokrasi değil de, halk demokrasisi ise, bu aynı zamanda bir iktidar mücadelesidir. Düzen içi olarak demokrasi savunulamaz. Emperyalizm ve oligarşiye karşı mücadele etmeyenlerin “demokrasi mücadelesi” safsatadan ibarettir.

Öcalan’ın teorisinde açık artık. “Emeğin Avrupası” ise, ne teorik, ne pratik hiç bir karşılığı olmayan bir safsatadır.

Demokrasiyi savunan üçüncü kesim, devrimcilerdir. Demokrasi için önerdiğimiz ilk iki kesimden iki noktada temelden farklıdır. Bir; bizim istediğimiz ve uğruna mücadele ettiğimiz, burjuva demokrasisi değil, halk için demokrasidir. İki; halk için demokrasi ne AB üyeliğiyle, ne ABD üyeliğiyle ulaşılamayacak, ancak hal-

kın mücadelesi ve örgütlenmesiyle gerçekleştirilebilecek bir hedeftir. Demokrasinin devrimci yolu, demokrasiyi engelleyen güçleri, emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşiye tasfiye etmeyi, demokrasiye geçit vermeyen faşizmi yıkmayı öngören bir politikadır. Böyle olmak zorundadır. Demokrasiyi engelleyen kim? Emperyalizm ve oligarşi! O halde emperyalizm ve oligarşiye karşı mücadele etmeyenlerin “demokrasi mücadelesi” safsatadan ibarettir. Bu son derece açıktır. Ve yine açıktır ki; iki tip demokrasinin birinde, burjuva demokrasisinde iktidarda burjuvazi, ikincisinde yani halk demokrasisinde iktidarda halk vardır. “Demokrasi mücadelesi”yle amaçlanan emperyalist demokrasi değil de, halk demokrasisi ise, bu aynı zamanda bir **iktidar mücadelesidir**. İktidar mücadelesini reddedenler, kaçınılmaz olarak emperyalist demokrasinin verdiği kısıntılarla yetinen düzen güçlerine dönüşürler. Reformizm ve Kürt milliyetçiliği bugün bu konumdadır.

Yazımızın başlığını “demokrasinin üç yolu” olarak koyduk; ama sonuçta görüldüğü gibi, halk için demokrasinin gerçekte tek bir yolu vardır. Demokrasinin “olmazsa olmaz”larını yok sayıp emperyalizmin ve oligarşinin “AB’ye uyum” politikalarına uyum sağlayanlar, faşizmin demokrasicilik oyununa, emperyalizmin “demokrasi insan hakları götürme” manevralarına ortak olmaktadır. Bu noktada da **“demokrasi güçleri”** arasında yer almaktan çıkıp, demokrasi mücadelesinin önündeki engellerden birine dönüşmektedirler. Yalnız ülkemizde değil, dünya çapında Avrupacılığın bu kadar yaygınlaşmasında esas olarak reformist sol güçler rol oynamıştır. Öcalan’ın, reformizmin teorilerine göre, bu ülkenin ABD-AB emperyalizmine bağımlı olmayı sürdürdüğü, işbirlikçi burjuvazinin iktidarda olmayı sürdürdüğü koşullarda demokrasi de olabilir, barış da olabilir.

Emperyalizm gerçeği, Türkiye gerçeği ve Marksist-Leninist teori çarpıtıldığı için, “demokrasi güçleri” ve “faşizm savunucuları”nı yalnızca kavramlara bakarak ayırdetmek gerçek bir saflaşmayı yansıtmaz. Demokrasiyi savundugunu söyleyen güçler, pekala emperyalizmin ve oligarşinin sistemi içinde yer alabiliyor. O halde, öncelikle ayırdedilmesi gereken düzen dışı ve düzen içi güçlerdir. **Düzen içi olarak demokrasi savunulamaz.** Çünkü demokrasi, reformizmin, Kürt milliyetçiliğinin önerdiği biçimde değil, bu koşulların kökten değiştiği, yani bağımlılığa son verildiği ve faşizmin altedildiği koşullarda mümkündür.

MADIMAK'TA YANAN BİZDİK, SENDİN

2 TEMMUZ; YAKILIŞIMIZIN, BİN YILLIK EZİLMİŞLİĞİMİZİN HESAP GÜNÜ OLMALI

Bin yıldır kendi topraklarımızda sürgün, kendi topraklarımızda horlanan, kendi topraklarımızda yakılan, katledilen olduk. Darağaçları kuruldu adımıza, padişahların kılıçları indi boynumuza, "hukuk devleti"nde fermanlar verildi cümlemiz için kapalı kapılar ardında.

Maraş'ta gericiiler ve MHP'li faşistlerdi hamile kadınlarımızın karnını deşen, Çorum'da sivil faşist çeteler devredeydi, Gazi'de Susurluk'un ölüm mangaları bastı tetiğe... Emir mercii hep aynıydı; Susurluk devleti.

Zulüm "uslandıramadı" bizi. Biz "zalimin karşısında boyun eğmektense" her seferinde yeniden ölmeyi yeğledik. Çünkü biz "Pir Sultanlar ölür dirilir" diye büyüdük Anadolu toprağında.

Ve Temmuz'un 2'sinde "uslanmamız" için, muhalifliğimizi, zulme karşı olma özelliğimizi terk etmemiz için hain ellerin, gerici yobazların eline tutuşturdular ateşi.

Bin yıldır kılıç kimin elindeyse yine onun elindeydi. Biz görmeyelim istediler celladımızı. Gözlerimizi alaz bürsün diye tutuşturdular ateşi. Yandık, yakıldık.

Ozanlarımızın teninden duyduğumuz et kokuları, genç yüreklerimizin ateşin ortasında yana döne semaha duruşları hala belleklerimizde.

Bir şey daha var unutmamamız gereken;

Zulmün Başkenti Ankara'nın telefon hatları, başbakanlığa, bakanlıklara bağlı telsiz hatları, İnönülerin, Çillerlerin, ordu komutanlarının, İçişleri Bakanlarının konuşmalarını kaydetti. Katilimizin devlet olduğunu kaydetti o gün.

Göz göre göre, bilerek isteyerek ve planlayarak, gerici faşistlerin kullanıldığı bir katliamdı Madimak'ta yaşadığımız.

10 yıldır "laiklik-şeriat" diye diye yanılıp katillerimize karşı katledilmemize ferman verenlerin peşine takıldığımız da oldu.

2 Temmuz'da yine alanlarda olacağız. Yine "şeriat.. AKP" sloganlarıyla yanılığımızı sürdürmek isteyenler, kendi yanılıklarını hepimize mal etmek isteyenler olacaktır.

Yanılmamalı, gerici faşist katilleri de gözardı etmeden bizi katledenlerin esas olarak devlet olduğunu, katledenlerin devleti yönetmeye devam ettiğini unutmamalıyız.

Sel Olup Akmalıyız Meydanlarımıza

Katliamın hemen ardından Türkiye'nin dört bir yanında meydanlara çıkarak, mahallelerimizi miting meydanlarına dönüştürerek nasıl bir güç olabileceğimizi gördük. Bizi yakarak korkutamayacaklarını, sindiremeyeceklerini herkese gösterdik.

Yakılışımızın onuncu yılında, bin yıllık ezilmişliğimizin öfkesiyle, başta Ankara'da yapılacak olan miting olmak üzere bütün kentlerin meydanlarını biz doldurmalyız.

Binlerle onbinlerle akmalıyız meydanlara.

36 canımızın kül olan bedenlerini onbinlerle diriltmeliyiz zalimin karşısında. Susturulamayacağımızı, "uslanmayacağımızı" göstermeliyiz, bu umutla bize zulüm uygulayan oligarşiye.

Ateş Sadece Alevi Halkımızı Yakmadı

2 Temmuz'da tutuşan alevler sadece alevi ozanlarını, aydınlarını, semah dönenlerini yakmadı. Gözdağı mesajı sadece onlara yönelik değildi.

Alevisi, sunnisi, yezidisi, keldanisiyle, Türk'ü, Kürt'ü, Arap'ı, Çerkeziyle tüm halkaydı.

2 Temmuz'un yıldönümünde bütün halk olarak meydanlara çıkmalı, zulüm iktidarından hesap sormalıyız. Yakılan aydınlarımız, gençlerimiz, ozanlarımız için, 65 milyona zulmü reva gören oligarşiye öfkemizi haykırmalı, bin yıllık ezilmişliğimizin hesabını sormalıyız.

Sayı 66

5

29 Haziran 2003

Üsler, Limanlar ve AKP, Amerika'nın Emrine Amade!

AKP iktidarı "adam gibi işbirlikçilik" yapma kararlığını sergiledi.

ABD işbirlikçisi bir iktidar halkların düşmanıdır.

Irak'ta dökülmeye devam eden kandan AKP iktidarı şimdi daha fazla sorumlu!

Amerika'nın ya adam gibi işbirlikçi olursunuz, ya da olmazsınız dayatması en net sonuçlarından birini daha verdi.

"Bir yol kazası" sonucu Irak'a saldırı günlerinden TBMM'den üç oyla dönen tezkere, meclise sunulmasına da gerek olmadan AKP hükümeti tarafından Amerika'nın önüne serildi. Böylece haftalardır sürdürülen "savaşa girmedik" demagogilerine de son verilmiş olundu.

Amerikan İşbirlikçisi AKP Oyuna Son Verdi

Dışişleri Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül 24 Haziran günü kameraların karşısına geçti ve tüm havaalanlarını limanları ve sınır kapılarını Irak'ı işgal eden güçlere açtıklarını ilan etti.

Gerekçe basit bir demagojiden ibaret olsa da belirtelim; "insani yardım". İşgal günlerinde bu "insani yardım"ın nasıl kullanıldığı biliniyor. Hava sahamız da aynı amaçlıydı, bir ülkeyi işgale gelenlerin Türkiye hastanelerine taşınması da aynı amaçlıydı. Mühimmat takviyesi de aynı amaçlıydı. Yalan, riyakarlık her şey Amerikancılık uğruna mübah!

Gül'ün kendi açıklamasında soru üzerine söylemek zorunda kaldığı şu ifadeler bile, "insani yardım" soytarlığının tekdibi niteliğindedir;

"Askerler dahil!"

İşgalci askerleri üslerimizi, limanlarımızı, sınır kapılarımızı kullanacaklar, her türlü teçhizat gelip geçecek ve bunun adı da "Irak'ın yeniden yapılandırılması" adına "insani yardım" olacak!

İşbirlikçiliğin izahı olmadığı için en demode yol seçiliyor.

AKP hükümetinin, "savaş hali bittiği" gerekçesiyle ve BM'nin 1483 sayılı "Irak'ın yeniden yapılandırılmasına" dayandırılan kararına göre; sadece ABD değil Irak işgaline ortak olan bütün

ülke askerleri Türkiye'nin olanaklarını kullanabilecek. Hangi üs ve limanların kullanılacağını ise Genelkurmay belirleyecek.

BM kararının, Avrupa emperyalistleri ile Amerika arasında yapılan pazarlık sonucu alınmış işgali meşrulaştırma kararı olması bir yana, karar "Irak'a yardım" diyor, Amerika'ya değil! Tabii, işgali onaylayarak Irak'ın Amerika demek olduğunu düşünürseniz, kararın AKP tarafından bu şekilde yorumlanmasında bir sakınca yok!

Adım Adım İşbirliği ve İhanet Kararı

Abdullah Gül, "böyle bir kararı Amerika mı istedi" sorusuna "hayır" cevabı veriyor.

İstemesine de gerek yoktu. Tezkerenin reddedilmesinden bu yana AKP'nin kendini affettirmek için nasıl yalvar yakar olduğunu herkes gördü. AKP'nin her fırsatta Amerika'ya; "sizin için ne yapabiliriz, isteyin bizden ne dilerseniz" mahiyetindeki açıklama ve girişimleri de dünyanın gözleri önünde gerçekleşti. Öyle ki, AKP'nin tavrı basit bir işbirlikçiliğin tavrı olmanın da ötesine geçerek yalakalık boyutuna ulaştı.

Bu kararın nasıl adım adım aldırıldığını hatırlarsak, AKP hükümetinin nasıl Amerika'nın emirleri gibi çalıştığını da görürüz;

Önce "biz ettik siz etmeyin" mesajları verildi. Sonra bu kararın bir hafta öncesinde Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Uğur Ziyal Amerika'ya gönderildi. Ziyal'ın ABD'ye verdiği sözler adım adım uygulanmaya başlandı.

Son ayrıntı Abdullah Gül ile Powell'in Ürdün'de yaptığı görüşmede ele alındı.

Görüşmenin çok değil iki gün sonrasında karar açıklandı.

Tablo bu kadar nettir. AKP'nin Amerikan işbirlikçiliği, **Irak işgalinin destek gücü** oluşu artık gizlenemeyecek kadar açık bir olgudur. Bir sonraki aşama, Ziyal'ın ayrıntılarını ele aldığı, Irak'a "uluslararası güç" adına polislik görevi. Destek yetmeyecek, bizzat oligarşi askerlerini Irak halkının karşısına dikecek. Eminiz Amerikancılar bu kararı da dört gözle bekliyor. İşgalci Amerikan ordusunda iki tane Türk bulduklarında nasıl ağızlarının kulaklarına vardığını, onursuz ve aşağılık bir işin nasıl propagandasını yaptıklarını düşünün, artık TV'lerde işgal ortağı TSK askerlerinin

**“Savaşa girmedik” diyenler;
“Meclis iradesi”nden söz edenler;
“Meclisimi seviyorum”cular;
AB’ye uyumcular;
AKP islamcılar;
NE DİYORSUNUZ?!**

“Iraklı teröristlere” karşı nasıl “teröre karşı mücadeledeki tecrübeleriyle” hareket ettiğini dinleyeceğimiz demektir.

Peki, “ne adına, kimin çıkarları için?” sorusu, direnişin yükseldiği bu günlerde daha net; Irak halkının direnişini kırmak, işgali pekiştirip meşrulaştırmak!

Amerikan basını karardan ABD yönetiminin memnuniyetini “Türk-Amerikan ilişkilerinin tamiri yönünde atılan ilk somut adım” (Washington Post) değerlendirmesi ile belirtti. Gazetenin haber kaynağı olan ve Ankara’da görevli olduğu belirtilen Amerikalı bir diplomat, memnuniyeti oligarşiyle dans benzetmesiyle ifade etti;

“İşimize büyük ölçüde geri döndüğümüzü sanıyorum. Karar olumlu. “Türkiye ile dansımız devam ediyor. Ama artık birbirimizin ayağına basma ihtimalimiz daha az.”

Bush’un, kararın ertesi günü yaptığı “Türkiye’nin AB’ye üyeliğini destekliyoruz” açıklaması da, Amerikancılar tarafından sevinç içinde, “Türkiye-ABD ilişkileri savaş öncesine döndü” şeklinde değerlendirildi.

Açık ki, AKP de artık eskaza da olsa “ayağa basmama” adam gibi işbirliği konusunda kararını vermiş durumda. Genelkurmay ise dünden hazır “liderlik rolünü” oynamayı bekliyor. İşbirliği içinde ülkemizi ABD’ye peşkeş çekmeye, topraklarımızı katliamcılık üssü yapmaya devam!

Yeni-Sömürgecilik Gerçeği Görüldü Mü?

Irak’a saldırı günlerini hatırlayın; kimisi yakalarına “meclisimi seviyorum” kokartları takmış, kimisi milletvekillerine buket buket çiçekler göndermiş, kimisi faşizmin meclisinin halkın iradesini temsil ettiğini söylemiş, geniş bir islamcı ve reformist kesim de “savaşın dışında kaldık” diyerek hem gerçekleri çarpıtmış hem de tezkere sonucunu kendi başarıları olarak lanse edip siyasi rant hesabı yapmıştı.

Bu kesimlere; bu düşüncelerin yanlışlığını anlatmaya çalıştık. Emperyalist işgalin, yeni-sömürgecilik ilişkilerinin ne demek olduğunu anlattık. Emperyalizmin yeni-sömürgesi ülkemizde bu tür istisnaların olabileceğinin ama işbirlikçilik gerçeğinin değişmeyeceğinin altını çizdik. Yine

aynı tartışmalar içinde “savaşa hayır”cılığın ne anlama geldiğini, kime nasıl hizmet ettiğini uzun uzun anlattık.

Görölmek istenmedi, kabul edilmek istenmedi. Çarpıklığın kaynağı (başka nedenler de eklenabilir) emperyalizmi tanımama, işbirlikçilik ilişkilerini, yeni-sömürgeciliğin ne demek olduğunu bilmemedeydi.

Dikkat edin, aynı kesimler ya AB’ci oluyor ya milliyetçi! Ve aynı şekilde emperyalizme dolaylı/doğrudan hizmet etmeye devam ediyorlar.

Peki şimdi gerçek görülecek mi? AKP iktidarının niteliği anlaşılacak mı? Yeni-sömürgecilik ilişkilerinin niteliği ve böyle bir ülkede devrimci olmanın, sosyalist olmanın, vatansever olmanın ve hatta bırakın bunları demokrat olmanın emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleden geçtiği görülecek mi? Faşizmin meclisinin, faşizmin hükümetlerinin halkı temsil etme gibi bir niteliğinin bizim gibi ülkelerde mümkün olamayacağı, halkı temsil edenlerin zaten o meclislere sokulmayacağı anlaşılacak mı?...

Sorular çoğaltılabilir. Ama yaşananlardan biliyor ki, (umarız yanılırız) özeleştiriyi diye bir mekanizma çalıştırılmayacak, söylenen söylendiği yerde kalacaktır. Taki, bir sonraki Amerikan saldırısı gündeme gelip, aynı tutarsızlık, icazetçilik sergilenene kadar.

Hala anlamayanlar için işbirlikçiler ve Amerikan emperyalizme malzeme sunmaya devam edecektir, gözlerini kapatıp bekleyebilirler!

Halk aldatılmış, faşizmin meclisine (etki alanları dahilinde de olsa) umut bağlamaları sağlanmış, Amerikan işgaline suç ortaklığı yapıldığının üzeri kendisine sol diyenlerce örtülmüş... Onlar için hiçbir önemli değildir. Çünkü halka karşı sorumlulukla değil, kendi tekkelerinin çıkarlarına göre düşünür ve politika yaparlar. AB’den demokrasi, ABD’den özgürlük beklerler, topraklarımızın işgalci güçlere açılmasına seslerini çıkaramazlar.

Yeni-sömürge Türkiye’de; emperyalizme ve işbirlikçi iktidara karşı net olmayan, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleyi hedeflemeyen devrimci, sosyalist, yurtsever olamaz.

ABD işbirlikçiliği ve yaltakçılığına son!

Irak’ta işgalci yataklığına son!

İşgalci güçlerle, Amerika ile ilişkiler kesilsin!

Üsler, limanlar, hava sahamız, gümrükler Amerika ve müttefiklerine kapatılsın!

Türkiye halkı, işgal suçuna ortak olamaz!

Sayı 66

7

29 Haziran 2003

ve demokrasi

Bir aldatma ve aldanma zinciri

6. Uyum Paketi geçti. 7. paket sırada... Hem de 7. pakette MGK'nın yetkileri de budanıyor... Burjuva medyada, aydınlarda bir hava, reformistlerde bir umut; *bu kez gerçekten AB'ye giriyoruz, bu kez gerçekten demokratikleşiyoruz...*

Peki AB'ye girince ne olacak? 40 yıldır pompalanan propagandaya bakacak olursak, ekonomimiz düzelecek, işsizlik, yoksulluk hallolacak, eksikli ve ayıplı olmaktan bir türlü kurtulamayan demokrasimiz "tam demokrasi" haline gelecek... Kısacası, sanki AB'ye değil, "cennete" giriliyor.

"Bakın, komşumuz Yunanistan on yılda nasıl gelişti, milli geliri Türkiye'nin kaç katına erişti..." AB nakaratlarından biri de bu.

Peki ne kadar gerçek bunlar?

Evet, Avrupa'nın ve AB'nin "gözelici" bir vitrini var. AB'ciler hep bu vitrini gösteriyorlar yıllardır. Ama Avrupa o vitrinden ibaret değil.

"Kriterler" ve sömürgeciliğe insan hakları ambalajı

Avrupa Birliği, temelde **Avrupa sermayesinin** ihtiyaç ve taleplerine göre oluşturulmuş bir birliktir. AB'nin siyasi üst yapısını şekillendiren de bu temeldir. bu çerçevede, AB'nin Türkiye'nin önüne koyduğu "ev ödevleri"ni **ikiye ayırmak** gerekir. Bunların bir bölümü, doğrudan tekellerin istekleridir, diğer bir bölümü ise, insan hakları alanına giriyor.

Türkiye oligarşisi, birinci bölümdeki istekleri yerine getirmekte çok hızlı. İkinci bölüm kriterler konusunda ise, oligarşinin çeşitli kesimleri ayak sürüyor, biçimsel düzenlemelerle "uyumu halletmeye" çalışıyor.

"Vitrin" meselesi burada da gündeme giriyor; Birinci bölüm istekler, yani Avrupa sermayesinin ekonomik istekleri, neredeyse hiç tartışma konusu olmaksızın, hatta kamuoyuna da pek

duyurulmaksızın yasalaştırılıyor. TAHKİM, Sosyal Güvenlik ve Özelleştirme gibi yasalar bir gecede çıkarılırken, görüntüyü kurtarmak için de olsa bahsi edilen "demokratikleşme" yasaları süründürüldükçe süründürülmektedir. Halka "uyum"un yalnız haklarla ilgili bölümleri yansıtılıyor.

Uyum Paketleri, esas olarak emperyalist sömürüyü ve bağımlılığı artıran yasal düzenlemelerden oluşmakta, "demokratikleşmeye dönük" bazı maddeler de bunların perdesi yapılmaktadır. Avrupa kriterleri'ne uyum için hazırlanan "uyum paketleri"nin ekonomik bölümleri, IMF programlarından hiç farklı değildir. Geçmiş uyum paketlerinde AB'nin istekleri olarak, işçi ücretlerinin düşürülmesi, özelleştirmelerin tamamlanması, işsizlik sigortası, esnek çalışmanın devreye sokulma-

Türkiye usulü "uyum" ve Avrupa usulü kabul!

AB'ye uyum paketlerinden önce de Türkiye çok "demokratikleşme paketi" gördü. Ama "hukukun üstünlüğü" bir türlü sağlanamaz; "tam demokrasiye" bir türlü geçilemez.

Bu, sistemin yapısıyla ilgili bir sorundur.

Terörle Mücadele Yasası'nın 8. maddesini kaldırırken, yasanın gerekçesine utanmadan "*Türk Ceza Kanunu'nun 311. maddesi gereğince, 8. maddenin yürürlükten kaldırıldığında boşluk doğması bir tarafa, ülke bütünlüğü aleyhine propaganda suçu daha ağır bir cezayla cezalandırılabilir.*" diye yazabilen bir kafadan demokratikleşme beklemek kadar büyük saflık olabilir mi?

Uyum paketlerinin mimarların-

dan Cemil Çiçek, "*Türkiye'nin 2004 Aralık ayında müzakere sürecini başlatabilmesi, Türk yargısının imtiyandan geçmesine bağlıdır*" diyerek "aman AB'ye girinceye kadar bazı şeylere dikkat edin" diyor yargıya. Herşey göstermelik. Katliam bakanı herşeyin bir "vitrin" meselesi olduğunu itiraf ediyor sanki; hele bir AB'ye girelim, sonra yine bildiğimizi okuruz!

Bu paketin "demokratikleşme paketi" olduğuna kim inanır?

Aklı ve mantığı yerinde olan hiç kimse inanmaz elbette. Ama Avrupa çıkarlarına uygun düşerse inanır. İnanmış görünür.

Esnaflar, memurlar meydanlarda coplanırken, hapishaneler kan gölüne çevrilmişken, işkencehaneler vızır vızır çalışırken AB'nin "*Türkiye'deki olumlu gelişmeleri*" öven, "demokratikleşmede

sı gibi maddeler de yeraldı.

Şu ünlü Kopenhag kriterleri de aynı kapsamdadır. Kopenhag kriterleri denilince hemen herkesin aklına işkencenin, insan hakları ihlallerinin önlenmesine ilişkin düzenlemeler geliyor. Oysa, bunlar “kriterlerin” sadece bir bölümü. Durum buyken, kriterlerin bu şekilde yansıtılması, tanıtılması bile, bu meselede bir aldatmaca olduğunun kanıtıdır.

AB üyesi ülkelerden vitrin gerisi manzaraları

AB üyeliğinin propagandası hemen tüm yeni-sömürgelerde bizdekine benzer yöntemler ve söylemlerle sürdürüldü. Bunlardan biri de Yunanistan’dı. Yunanistan egemen sınıflarına göre “halk, altın çatallarla yemek yiyecekti”! Bakalım öyle mi?

“Euro’ya boğulup milli gelirini 12’ye katlayan” komşumuz Yunanistan!

AB konusunda göz boyama araçlarından biri tam üyelikle birlikte gelecek “Avrupa kredileri”!

ilerleme var” diyen raporlar yayınlaması da aynı politika-nın gereğidir.

Peki Avrupa buna rağmen, bu tür düzenlemeleri niye istiyor? Avrupa emperyalizmi, Türkiye halklarını sömürmelerinin önündeki pürüzlerin ortadan kaldırılmasını, istikrarlı bir piyasa ekonomisini istiyorlar. Baskı ve işkencenin ayyuka çıktığı, halkın hoşnutsuzluğunun her geçen gün arttığı, tepkilerinin devrimci kanallara aktığı bir ülkeye yatırım yapmak istemiyorlar.

İstedikleri sadece “devrimci durumun” ve “devrimci mücadelenin” gündemden uzaklaştırılması için halkın ağzına bir parmak bal çalınmasıdır.

Ülkemizde “terörle mücadele” adına, “liberalleşme” adına yapılanlara bakıldığında, tüm bunların demokratik, refah içinde bir ülke için yapılan hazırlıklar olmadığını her-

kes görebilir.

Kriz merkezleri kuruluyor. Polis, jandarma personel ve donanım olarak güçlendiriliyor. Kriz yönetmelikleri çıkarılıyor peşpeşe. Sıkıyönetim yetkileri, valilerin olağan yetkilerine dönüştürülüyor. Bütün bunlar, beklenen “demokrasi” için olmasa gerek!

Peki ne için? Bazı “demokratikleşme” adımları da, polis devletinin güçlendirilmesi de aynı amaca yöneliktir. Önümüzdeki süreçte emperyalizmin ve oligarşinin bunlara ihtiyacı olacak. “Kriterler”e uyum, bağımlılık ilişkilerinin pekişmesi, dolayısıyla sömürünün kat be kat artması demektir; bu önlemler de sömürünün yoğunlaşması karşısında halktan gelecek tepkilere karşı şimdiden alınan önlemlerdir. Giderrek yoksullaşacak, hakları gasbedilecek halkın susturulması, sindirilmesi için daha çok baskı uygulanacak. Tek fark, baskı ve terör daha Avrupai ve daha Amerikanvari olacak!

Bu konuda Yunanistan örneği verilerek, Yunanistan’ın o kredilerle işlerini rayına koyduğu anlatılır. Fakat aynı burjuva medya, Yunanistan’a “aday üyelik” döneminde verilen kredilerin Türkiye’ye verilmediğini de yazar. Nedeni basittir oysa.

Yunanistan, AET’nin ilk döneminde üye oldu. AET’yi cazip hale getirmek için o dönem cömert yardım paketleri sunuluyordu üyelere. Ama artık bu dönem kapanmıştır. Dahası, Avrupa ekonomisinde kriz ve rekabet büyümüştür. Bu cömertliği istese de yapacak durumda değildir. Ülkemizdeki AB savunucuları da biliyor kuşkusuz bunu. Ama “krediler akacak, Euro’ya boğulacağız” yalanına devam ediyorlar.

Yunanistan’da da bu destekler kesilince, AB’nin ne getirdiğinin yanında “ne götürdüğü” de görülmeye başlandı.

Yunanistan yönetimi, peşpeşe “kemer sıkma programları” uygulamaya başladı. Avrupa kredileriyle kısmi bir rahatlık yaşayan köylülük başta olmak üzere, emekçilerin durumu hızla kötüleşmeye başladı. Bugün Avrupa Birliği politikalarına karşı Yunanistan’da ciddi bir mücadele var ve bu mücadelenin kitle gücünü de yine işçiler ve köylüler oluşturuyor.

Son on yılda, Yunanistan’da işsizlik arttı. Resmi

rakamlara göre Yunanistan’da işsizlik yüzde 18. Tabii aynı dönemde reel ücretler de düştü. İşçilerin çalışma süreleri esnek çalışma yöntemleriyle artırdı. Sosyal güvenlik sisteminde, emekçilerin ücretlerinden kesilen paylar büyütüldü. Özelleştirme, sağlık ve eğitimin paralı hale getirilmesi AB üyesi Yunanistan’da da gündemde. Çünkü AB böyle istiyor!

AB sözkonusu olduğunda sürekli örnek gösterilen Yunanistan, bugün AB üyeleri içinde gelir dağılımının en **adaletsiz** olduğu ülkelerden biridir. Nüfusun en yoksul yüzde 10’luk kesimine, milli gelirin yalnız yüzde 2.2’si düşüyor. En zengin yüzde 10 ise, milli gelirin yüzde 26.3’üne el koyuyor. AB üyeliğinin gelir dağılımındaki uçurumu da kapatacağını iddia edenlere ithaf olunur.

“Özgür Fransa”da Yoksullaşma ve Despotizm!

Hatırlanacağı gibi, son bir kaç aydır Fransa büyük grevlere sahne oldu. Direniş halen sürüyor. Peki neden? Avrupa Birliği’nin verdiği rahatlık battı mı Fransız işçilerine? Ya böyle, ya

da AB üyeliği konusunda bize anlatılanlarda bir yalan var.

Yalan şurada; Fransa’da sosyal haklar, özellikle son on yıldır adım adım gasbedildi. “Kamu hizmetleri” sistemi çökertilip, özelleştiriliyor. “Kamu hizmetlerinin liberalize edilmesi” adı verilen bu politikayla sağlıktan temizliğe her şeye “kâr” gözlüğünden bakılıyor. Emeklilik, işçiyi emekli olduğuna pişman olacak hale getirdi. 35 saatlik çalışma süresi fiilen işlevsizleştirildi. “Bütçe açığı”nı kapatmak için başta eğitim olmak üzere araştırma, sağlık alanlarına ayrılan bütçeler küçültüldü. Polisin bütçesi artırıldı. Gelir vergisi düşürülerek vergi yükü daha fazla emekçilerin sırtına bindirildi.

Bunlar sosyal alandaki gasplar ve hepsi son 4-5 yıl içinde gerçekleşti.

Bununla “demokratik hakların” gasbedilmesi birbirine paralel seyrediyor. Fransız toplumu önce çok yoğun bir propaganda bombardımanı altında “güvenlik” paronayasına sokuldu; ardından toplumun işsiz, yoksul kesimlerine yönelik baskı ve kısıtlamalar getiren yasalar çıkartıldı. 11 Eylül eylemlerini Fransa da ABD gibi bu doğrultuda kullandı. Dini, ulusal ve siyasi çeşitli örgütlülükler, artık Fransız polisinin literatüründe “terör örgütleri” veya “onlarla ilişkili” gruplar olarak tanımlanıyor. Baskınlar, gözaltılar birbirini izliyor.

Bilindiği gibi, ülkemizdeki aç, yoksul, işsizleri tarif etmek üzere bir kavram üretilmişti: “Öteki Türkiye”! Fransa’da da yoksulluğun, evsizlerin,

işsizlerin oranı büyüdükçe, bu deyimın Fransa’daki karşılığı da üretildi. Orada da “Alt Fransa” deniyor.

“Örnek” sosyal güvenlik sisteminin çökertildiği İngiltere

Bir süre önce gazetelerde günlerce İngiltere’nin Türkiye hastanelerine hasta yolladığı haberleri yer aldı. Şovenizmin iligine işlediği burjuva medya, bu durumdan hemen “ulusal” bir övünme payı çıkarmış, Türkiye’nin hastanelerinin ne kadar modern olduğunun övgüsüne girişmişti.

Oysa, İngiltere’den Türkiye’ye hasta gelmesinin hastanelerimizin modernliğiyle bir ilgisi yoktu; İngiltere’deki sağlık sistemi çökmüştü. Daha doğru bir deyişle, AB’nin ekonomik politikaları gereği çökertilmişti.

İngiltere’deki bu çöküş, aslında AB propagandalarının da çöküşüdür.

İngiltere, Avrupa’da en gelişmiş sosyal güvenlik sistemine, özellikle de sağlık sistemine sahip ülke olarak bilinirdi. Sağlık sistemini SSCB’yi örnek alarak oluşturmuştu. Uluslararası sağlık kuruluşları tarafından bir çok kez örnek ülke olarak gösterilmiştir.

Böyle bir sistemin olduğu yerde, elbette “özel hastaneler” iş yapamamış, zamanla kapanmışlardı. Ama bu Avrupa emperyalistlerinin (İngiltere burjuvazisi de dahil) işine gelmiyordu.

AB’nin ekonomik politikaları ve **Maastricht kriterleri** gereği, sosyal harcamalar kısıldı, sağlığa ayrılan bütçe küçültüldü. Eskiden sağlık sistemi ücretsizken, ilaç, tedavi giderlerinin “bir kısmı” vatandaşlara ödetilmeye başlandı. Bütçesi azaltılan sistem tökezlemeye başladı. Sonuçta İngiltere hastanelerinde bizdeki SSK ve manzaralarını aratmayan görüntüler çıktı ortaya.

Kopenhag kriterleri’ni herkes tanıyor; peki Maastricht kriterleri’den haberiniz var mı?

Başta da vurguladığımız gibi, ülkemizde yıllardır “Kopenhag kriterleri” konuşulur. Ama mesele Maastricht kriterlerinin sözü edilmez. Oysa peşpeşe hazırlanan “uyum paketleri”nde bir çok madde de Maastricht kriterlerine göre hazırlanmıştır.

Maastricht kriterlerinin en önemlilerinden biri, ekonomiyi “verimli” hale getirecek “reform”ların yapılmasıydı. Reform dedikleri, özetle KİT’lerin özelleştirilmesi ve sosyal harcamaların azaltılmasıdır. Bu, AB’ye üye ve aday üye tüm ülkeler için gerekli bir koşuldur. (Görüldüğü gibi bu noktada

Sayı 66

10

29 Haziran 2003

“Özgür Fransa”, polis devletine dönüşüyor;

“Örnek sağlık sistemi”ne sahip İngiltere, hastalarını Türkiye’ye gönderiyor;

İşsizliğin büyümesi önlenemiyor;

Evsizler, yoksullar artık gizlenemiyor.

AB’ye girince “başının göğe ereceğini” sananlar, bu tabloya iyi bakın!

da IMF'nin istekleriyle AB'nin istekleri aynıdır.)

Avrupa emperyalistlerinin Maastricht'te yaptığı anlaşmanın uygulanmasının en çarpıcı sonucu, işsizliğin yükselmesi oldu.

Maastricht öncesi, Almanya'da yüzde 3 olan işsizlik oranı 2000'lerde yüzde 7-10 arasında dolaşiyor. Fransa'da aynı sürede işsizlik yüzde 1'den yüzde 11'e, İtalya'da yüzde 3'den yüzde 12'ye, Belçika'da yüzde 8'den yüzde 13'e çıktı.

Bu Avrupa'nın birliğine girince mi azalacak işsizlik?

“Terörle Mücadele Avrupası”

Göçmenlere karşı baskı politikaları tırmandırıyor. Alenen ırkçı yasalar çıkarılıyor. İtalya'da polise sınırsız yetki veriliyor, İngiltere kolayca sınır dışı etmeye imkan veren yasalar çıkarıyor. Danimarka'da çıkardığı ırkçı yasayla, yabancılara karşı her türlü keyfiliği, aşağılamayı yasallaştırıyor.

İtalya'da 2002'de yapılan grevler sırasında grevci işçiler, polis ve jandarma tarafından fişlendi. Bu yöntem, İtalya'da daha önce de faşist Mussolini yönetimi tarafından uygulanıyordu.

Sendika liderlerine yönelik “polise hakaret, güvenliği tehdit” gibi bahanelerle hapis cezaları verilmesi, son yıllarda Avrupa çapında yaygınlaşan özel bir politika haline getirildi.

Cenova'da olduğu gibi artık kitle gösterilerinin üzerine ateş açılıyor Avrupa'da da. Gözaltına alınanların, işkence yapıldığını söylemesi, artık Avrupa'da da sık görülmeye başlanan bir durum. Avrupa hapishaneleri, tecrit politikalarının en yoğun uygulandığı yerlerin başında geliyor. AB demokrasisi, burjuva demokrasisini zorlayacak her türlü muhalefete tahammülsüz.

Özellikle son iki yılda, Avrupa'nın o “klasik” değerleri ve ilkeleri onlarca yasayla ayaklar altına alındı.

AB'nin en başta gelen “övünç” malzemelerinden biri, birlik üyesi ülkeler arasında “serbest dolaşım özgürlüğü”nü sağlamış olmasıdır. Bu özgürlüğü sağlayan anlaşma kısaca Şengen anlaşması olarak biliniyor. Ama bu özgürlük, Avrupa hükümetleri tarafından ikide bir askıya alınıyor. Diyelim, herhangi bir ülkede AB, NATO, IMF zirve toplantıları var ve değişik ülkelerden “Avrupalılar” o ülkede protesto gösterisi yapacaklar. Şengen derhal geçersiz ilan ediliyor, kaldırılan sınırlar aynı anda yeniden konuluyor. “Terör eylemlerini önlemek” gerekçesiyle her türlü kısıtlama getirilebiliyor.

AB'nin getirdiği özgürlükler bir anda hükümsüzleşiyor. Çünkü özgürlüklerin halka dönük ya-

nı, göstermelik veya göreceli; gerçek serbest dolaşım özgürlüğü ise, sermaye için!

Sonuç: Avrupa Birliği, sermayenin birliğidir; AB özgürlükleri de sermaye içindir!

Avrupa Birliği olayında görülmesi gereken bu sonuçtur.

Bu yazıda AB'nin “refah, demokrasi” demek olduğunu iddia edenlere karşı, bir dergi yazısının hacmi içinde olabildiği kadar örnekleme düzeyinde bazı rakamlar, olgular ortaya koyduk. Avrupa Birliği denilen ekonomik siyasi yapı da, sonuçta bir **sömürü ve zulüm** yapısıdır. Sömürünün ve zulmün bugün “inceltirilmiş” biçimde sürdürülüyor olması bu gerçeği değiştirmez. Bugün iktidarlarına yönelik gerçek anlamda bir tehlike görmedikleri için böyle “ince”ler; ama bu tehlikeyi gördükleri anda, yeni-sömürgelerdeki faşist yönetimlere aratmayacak ölçüde kabalaştıklarını da biliyoruz tarihten.

İşte bütün bu nedenlerle, Avrupa Birliği, demokrasi isteyenlerin sırtını dayayabileceği bir yer de, model olarak örnek alabileceği bir sistem de sunmuyor halklara.

Tersine, demokrasi ve ekonomik refah, ülkemizi o sisteme bağımlı olmaktan kurtarmaktan geçiyor.

Türkiye'yi yoksullaştıran ve faşizme mahkum eden sömürgecilerin, yoksulluktan ve faşizmden kurtaracak güç olarak görüldüğü çarpıklığa son!

Onmilyonlarca emekçi,
haklarının gasbedilmesine karşı eylemlerde...
AB'de herşey güllük-gülistanlıksa,
bu insanlar ne istiyor?

Bu Düzen Demokratikleşemez, Temizlenemez, Doyuramaz!

Demokrasinin Olduğu, Yoksulluğun Olmadığı Bir Ülke İçin;

AB'ye uyum paketleriyle demokratikleşme... TBMM'deki yolsuzluk soruşturmasıyla temizlik... Mikro kredi sistemiyle yoksulluğa çözüm! Bu "gündeme" bakan Türkiye'nin çok yakında güllük gülistanlık olacağını sanır. Ama gerçeğin bununla ilgisi yok. Çünkü demokrasinin, temiz bir ülkenin ve yoksulluğun gerçek çözümünün gerektirdiği hiçbir şey yok bu gündemde.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi olarak, demokratikleşmenin, düzenin pisliklerinin temizlenmesinin ve yoksulluğa son verilmesinin **OLMAZSA OLMAZ**'larını ortaya koyuyor; demokrasiden, "temiz toplum"dan, ekonomik refahtan yana olan tüm güçleri bu olmazsa olmazları gerçekleştirmek için güçlerimizi birleştirerek mücadele etmeye çağırıyoruz.

Düzen partilerinin, burjuva medyanın "demokratikleşme" ve "temizlik" gündemi, emperyalizme endekslenmiş, onun istek ve çıkarları ile şekillenen bir gündemdir.

Amerikan işbirlikçiliğini aleni olarak sürdüren bir iktidarın, böyle bir düzenin, açlık yoksulluk, demokratikleşme ve yolsuzluklar gibi temel hiçbir sorunu çözebilmesi mümkün değildir.

Çünkü bunları çözmenin **birinci adımı** bağımsız olmaktır. Bağımsızlığın olmadığı yerde bu sözler birer demagojiden, halkı aldatmak için uydurulmuş yalandan öte bir anlam ifade etmez. **İkinci adım**, halkın iktidarını kurmaktır. Halkın iktidarını kurmadıkça, halktan yana ekonomik politikalar izlenemez, demokrasi gerçek anlamıyla uygulanamaz.

Demokrasi için, ekmek ve adalet için kimle, nasıl mücadele edeceğimizi, hangi adımları atacağımızı bilmeliyiz.

Demokrasi İçin, Temiz ülke İçin, Açlığa Son Vermek İçin "Olmazsa olmaz"lar şunlardır:

◆ Başta Amerika olmak üzere, bağımlılık yaratan bütün askeri, siyasi ve ekonomik ilişkilere son verilmelidir.

◆ Bu çerçevede; emperyalizmin halklara karşı saldırganlık odağı olan **NATO'dan** çıkılmalı, **IMF, Dünya Bankası** gibi ekonomik soygun örgütleriyle ilişkiler kesilmeli, üye olunan tüm emperyalist ekonomik kurumlarından çıkılmalıdır.

◆ Avrupa emperyalizmine ülkemizin talan edilmesi için kapıyı tümenden açacak olan **Avrupa Birliği'ne** girmekten vazgeçilmelidir.

◆ 12 Eylül Anayasası tüm sonuçlarıyla iptal edilmeli, halkın katılımı ile halktan yana **yeni bir anayasa** yapılmalıdır.

◆ 12 Eylül anayasasının mantığına göre şekillenen TCK, TMY, Polis Yasası gibi tüm yasalar iptal edilmeli. Bunlara bağlı kurumlar dağıtılmalı, yeni anayasanın mantığına göre yeni kurum ve yasalar yaratılmalıdır.

◆ Susurluk, kontrgerilla, özel timler, koruculuk, Terörle Mücadele Şubesi gibi, halka terör uygulamak üzere kurulmuş tüm açık-gizli örgütlenmeler dağıtılmalı, bu örgütlenmeleri kuran, yöneten, halka karşı katliamcılık, işkence, infaz suçu işleyen

elemanları halka açık olarak yargılanıp cezalandırılmalıdır.

◆ DGM'ler lağvedilmeli, adli siyasi bütün tutsaklara koşulsuz olarak özgürlükleri iade edilmelidir.

◆ Ekonomik, siyasi, kültürel, askeri her konuda, dış ve iç politikada halkın iradesi belirleyici olmalı ve bu iradeyi yansıta-cak mekanizmalar kurulmalıdır.

◆ Halkın katılımı için, gerçek bir demokrasi için, halkın yaşadığı her yerde, kentlerde, köylerde, kasabalarda, mahallelerde, işyerlerinde, fabrikalarda, okullarda, kırsalalarda **meclisler** kurulmalı, bu meclisler en üst noktada **Genel Halk Meclisi**'ni oluşturmalı, ülke yönetimine dair tüm kararlar Genel Halk Meclisi'nde alınmalıdır.

◆ Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı ve bütün azınlıkların ekonomik, siyasi, kültürel hakları koşulsuz olarak tanınmalı ve yasal güvence altına alınmalıdır.

◆ Düşünce ve inanç özgürlüğünün önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır.

◆ Halka karşı zulüm ve sömürü politikalarını onyıllardır sürdüren cuntalar ve hükümetlerin sorumlu mevkilerindekiler yargılanmalıdır.

◆ Temizlik yalnız yolsuzluk soruşturmasına indirgenmiş durumdadır. Gerçek bir temizlik için, hem paranın, hem kanın kiri temizlenmelidir.

◆ Halkı sindirmek ya da soymak için, uyuşturucu, insan ticareti yapmak için oluşturulan tüm çete, mafya organizasyonları dağıtılmalı, bu organizasyonları oluşturanlar, onaylayanlar, göz yumanlar yargılanmalıdır.

◆ Ekonomi politikaları, halkın ihtiyaçları ve çıkarları esas alınarak belirlenmelidir.

◆ Bunu sağlamak için, emperyalist ve işbirlikçi tekellere ait tesis ve malvarlıkları, toprak ağalarının toprakları kamulaştırılmalıdır.

◆ Esnafın, kırsal alandaki küçük üreticilerin mevcut tüm borçları silinmeli, tekellere ait bankaların değil, üreticinin ihtiyaçlarına göre, yeni bir kredi sistemi yürürlüğe konulmalıdır.

◆ Milyonlarca işsiz sorunun acil bir çözüm bulmak için, derhal tüm işsizler için işsizlik sigortası yürürlüğe konulmalıdır.

◆ Sağlık ve eğitim, herkesin hakkıdır ve ücretsiz hale getirilmelidir.

◆ Asgari ücret, vergi politikaları sil baştan yeniden ve tüm emekçilerin katılımıyla belirlenmelidir.

◆ Halka ait olup özelleştirilen, tekellere peşkeş çekilen bütün işletmeler ve bankalar, deniz ve hava limanları, santraller, barajlar, tüm yeraltı madenleri, kamulaştırılmalı, halkın yönetimine verilmelidir.

◆ Oligarşiyi oluşturan ve halkın sömürülmesinden, halka zulmedilmesinden doğrudan sorumlu olan işbirlikçi tekerci burjuvazinin, toprak ağalarının, tefeci tüccarların, mafyacıların ve üst bürokratların malvarlıklarına el konulup hepsi sömürü ve zulmün sorumluları olarak yargılanmalıdır.

Sonuç olarak:

Halkın iktidarı yoksa, demokrasi yoktur.

Sömürenler ve zulmedenler yargılanmıyorsa, adalet yoktur.

Sömürücülerin varlıkları ve zenginliklerimiz kamulaştırılmamışsa, açlık çözülmez.

Direnışte 1000. Güne Doğru...

“Halkımızın Direnişiiyle Onur Duyuyorum”

TAYAD'lı aileler ölüm orucu direnişinin bininci gününe yaklaşması vesilesiyle 24 Haziran günü Tark Zafer Tunaya Kültür Merkezi'nde bir basın toplantısı düzenledi. Yazar Vedat Türkali, Cezmi Ersöz, Gazeteciler Ayşe Düzkın ve Nuray Mert KESK Genel Başkanı Sami Evren, Barış Anneleri, TUYAB, GÖÇ-DER, Mazlum-Der, SDP temsilcileri ile sanatçılar Nurettin Güleç ve Ercan Aydın'ın katıldığı basın açıklamasında TAYAD Genel Başkanı Tekin Tangün direnişin geçirdiği aşamaları anlatarak, direnişin emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı olduğunu söyledi ve şöyle dedi:

“Üç yıldır ölüyor insanlar. Elbetteki üç yıl boyunca sürdürülen bu zulüm, bu haksızlık, tecrit insanların öfkesini kinini arttıracaktır. Karşı şiddetle beraberinde getirecektir. Bu durumda şiddetin sorumlusu elbetteki zulüm ve tecrit politikasında ısrar edenler olacaktır.”

Tangün'ün ardından direniş anlatan sinevizyon gösterimi yapılırken yazar Vedat Türkali, *“Tabii ki insanca yaşayalım bir arada. Halkımızın direnişiiyle onur duyuyorum. Utanıyorum böyle bir ülkede yaşadığım için.”* dedi.

Sami Evren, rejimin halkın tepkilerini hiçe saydığını belirterek, *“Tutuklu ve hükümlülerin taleplerine biz sahip çıkıyoruz.”* dedi ve (tecritin kaldırılmasını), sorunun çözülmesini istedi. Barış Anneleri adına yapılan konuşmada ise, barış talebi dile getirilirken, TUYAB adına İsmail Karagöz, *“gerçekten söz bitmiştir, vahşetin katmerlisini yaşıyoruz”* diyerek, tek yumruk olma çağrısı yaptı.

İHD genel başkanı Hüsni Öndül, Metin Uca ve Abdurrahman Dilipak'ın mesajlarından sonra GÖÇ-DER adına konuşan Abdülhalim Gümüş di-

renişe saygı duyduğunu belirtirken, SDP'den Uğur Gündoğan, vahşetin sorumlusunun egemen sınıfların devleti olduğuna değindi. Gazeteci yazar Ayşe Düzkın Türkiye'nin çok baskı görmüş bir ülke olduğunu belirterek mücadele edilmesi gerektiğini söyledi ve, *“78'liler şimdi yaşanan bu baskıya neden ses çıkarmıyorlar?”* dedi.

TAYAD'ın Tayyip Erdoğan'ın evinin önünde yapacağı tabutlu eylemin ve Ankara yürüyüşünün duyurusunun yapıldığı basın toplantısında söz alan Vedat Türkali güç olunması gerektiği üzerinde dururken, şehit babası Ahmet Kulaksız, her ölümsüzleşenle aynı duyguları yaşadığını belirterek, *“Çözün diyoruz. İnsanlara, dostlarımıza ilgileneceğiz. Bu direniş bizim çocuklarımız kazanacak.”* dedi.

Konuşmaların ardından Nurettin Güleç ve Ercan Aydın, Pir Sultanlardan bugüne direnişin bitmediğini belirterek, *“Sonuna, sonuncumuza kadar direneceğiz, zafer bizim olacak.”* dediler ve kısa bir dinleti sundular. Direnişe destek çağrısının yapıldığı toplantıya yaklaşık 200 kişi katıldı.

Gücümüzü Birleştirelim

TAYAD, İHD, TUAD, TUYAB 23 Haziran günü ortak bir basın toplantısı düzenleyerek hapishanelerde hak ihlallerinin ve ölümlerin sürdüğünü belirttiler ve yapımı sürdürüğü belirtilen D Tipi hapishanelere dikkat çektiler. İmha ve yok etme politikaları sürdürülürken, öte yandan reform aldatmacalarının oynandığı belirtilen açıklamada, üç yıldır insanların ölmeye devam ettiği, iktidarın sorunu çözmemek için görmezden geldiği belirtildi.

Dernek temsilcilerin söz aldığı basın toplantısında, İHD adına Ümit Efe D tiplerinin halktan gizli yapıldığını belirtirken, TAYAD'lılar tek talep tecritin kaldırılması dedi. Bu uygulamalardan vazgeçilinceye

kadar susmayacaklarını söyleyen DKÖ'ler, hak ihallerine karşı ortak mücadele edeceklerini belirttiler.

Elazığ'da Basın Toplantısı

Tecrite karşı bir ses de Elazığ'dan geldi. 25 Haziran günü Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği binasında bir araya gelen Elazığ İHD başkanı Cafer Demir, TMMOB Elazığ Şube Başkanı Harun Veis, Eğitim-Sen Malatya Şube Sekreteri Erdoğan Canpolat ve hukukçu Zeynel Şimşek bir basın toplantısı düzenlediler. F tiplerinin hukuki, siyasi, insani ve mimari açıdan değerlendirildiği toplantıda tecrite son verilmesi istendi ve tecrite karşı mücadelede duyarlılık çağrısı yapıldı.

TAYAD Pikniğinde 3 bin kişi buluştu

TAYAD'ın geleneksel hale getirdiği Yaz Pikniği 22 Haziran günü gerçekleştirildi. Küçükçekmece Gölü kenarındaki Paşaeli Piknik Alanı'nda yapılan pikniğe yaklaşık 3 bin kişi katılırken İstanbul'un dört bir yanından gelen halk, türküler ve halaylarla coştı, konuşma tartışmalarda ölüm orucu direnişine destek mesajları verildi.

“Büyük bir onurdur”

Grup Liman'ın şarkılarının ardından sahneye çıkan Bağcılar Karanfiller Kültür Merkezi çocuk korusu büyük alkış alırken Nurettin Rençber türküsüyle yine yanındaydı TAYAD'lı Ailelerin. Anadolu Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Tiyatro Grubu'nun hazırladığı ve F tiplerini, hücrelerin insanlar üzerindeki etkilerini anlatan "Tecrit" adlı oyun ilgiyle izlenirken, pikniğe eşi Sevim Belli ile birlikte katılan Mihri Belli bir konuşma yaptı. Muharebelerde yenilenebileceğini ama bunun savaşın sonucunu tayin etmeyeceğini belirterek kurtuluş savaşından örnek veren Belli şöyle dedi: *“böyle bir süreçte böyle bir direniş yaratmak, bir devrimci hareket için büyük*

bir onurdur ve büyük saygı duyuyorum”.

“Tecrit Kaldırılmalı”

Mihri Belli'nin ardından kitleye seslenen TAYAD'lı Aileler adına Naime Kara, direnişin bininci gününe yaklaştığını hatırlatarak, *“107 evladımızı yitirdik ve artık daha fazla acı çekmek istemiyoruz, sorun bir an önce çözülmeli, tecrit kaldırılmalı”* dedi. TAYAD'lılar olarak her zaman yakınlarının yanında olacaklarını belirten Kara, herkesin bu mücadeleye destek vermesi çağrısı yaptı.

3 Bin Kişilik Halay

Yemeklerin yenmesinin ardından Grup Yorum coşkusu piknik alanını sardı.

3 bin kişinin tamamen doldurduğu alanda Grup Yorum türkü ve marşlarıyla kitleyi coşturdu ve binlerce kişi hep birlikte halaya durdu. Sanatçı Hilmi Yarayıcı da Grup Yorum'la birlikte "Cemo" türküsünü seslendirirken konserin ardından piknik alanının değişik bölgelerinde gruplar halinde yapılan sohbetlerin konusu da yine direniş, mücadele oldu.

Sayı 66

15

29 Haziran 2003

SORUN HEPİMİZİN!

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, İHD, SDP ve DEHAP il örgütlenmeleri **Sakarya** İHD binasında yaptıkları basın toplantısıyla direnişin 1000. güne yaklaştığını belirterek, *“F tiplerinde 'ya düşüncelerini değiştireceksin ya da öleceksin' politikası uygulanıyor.”* dediler. Ortada büyük bir sorunun olduğu belirtilen açıklamada şu görüşlere yer verildi:

“Sorunların kaynağı tecrittir, çözümü; tecritin kaldırılmasıdır. Ölümlerin son bulması F tiplerindeki tecritin kaldırılmasına bağlıdır. Tadiyat ve düzenlemelerle herkesin hemfikir olduğu makul sayıda insanın biraraya getirilerek tecritin kaldırılabilceğine inanıyoruz. Bu kadar ölüm yeter, bu kadar zulüm yeter, bu kadar sessizlik yeter, bu sorun hepimizin, bütün halkın sorunudur. Tecritin kaldı-

rlması için katkısı olabilecek herkese sesleniyoruz; çözün! Tecriti kaldırın!”

Bursa'da Dayanışma Konseri

Gemlik Tuncelililer Derneği'nin düzenlediği Dayanışma Konseri'nde Grup Yorum, Grup Munzur, Gemlik Tuncelililer Derneği Halk Oyunları Ekibi ve Hacı Bektaş-i Veli Derneği Semah Ekibi gösteriminde 2 binden fazla kişi *“Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz”* sloganlarını haykırdı.

21 Haziran günü Gazi İlköğretim Okulu bahçesinde yapılan konserde tecritin kaldırılması için başlatılmış olan imza kampanyasının föylerine zorla el koymak isteyen polise 'Baskılar Bizi Yıldırılmaz' sloganıyla karşılık verilirken, coşkulu kitle türkü ve marşları hep bir ağızdan söyledi.

Küllerinden Yeniden Doğan Irak

Anadolu'nun Kurtuluş Savaşı 3 yıldan fazla sürmüştü. Cezayir halkının Fransız işgaline karşı ulusal kurtuluş mücadelesi ise 132 yıl süren bir işgali yenilgiye uğrattı.

Her ülkenin kendi koşulları, direnme dinamikleri, önderlik, uluslararası konjonktür ve daha başkaca etkenler bu süreyi kısaltır ya da uzatabilir, ama kesin olan; direnen halkların işgalcileri ülkelerinden mutlaka kovacağıdır. Bir işgalci generalinin itiraf ettiği gibi, *"hiçbir işgalci güç, o ülke halkından çok değildir."*

Irak'ta "Amerikan zaferi" daha dün ilan edilmişti. Amerikancıların zafer sarhoşluğu dahi dinmemiş, zaferlerinin üzerinden başka ülkelere tehditler yağdırılıyordu. Aslında bir zafer yoktu ortada. Olmadığını herkesin görmesi için çok zaman geçmesi gerekmedi. Burjuva medya dahi her gün işgalci güçlere karşı düzenlenen saldırılardan, halkın direnişinden söz etmek zorunda kalıyor. Amerikancıların sesi Hürriyet, yankilerinin **"Korku siperi"**nden çıkamadıklarından sözediyor; *"Amerikan askerleri korku ve panik içinde. Çünkü onlar yabancı bir ülkede, saldırının nereden geleceği belli değil..."* diyor.

Sayı 66

16

29 Haziran 2003

Katliam ve Direniş

İşgalci yönetemiyor; direniş Amerika'nın yaptığı tüm yönetim planlarını bozuyor. Kukla

Bir halkın topraklarını işgal edenler, halkın şiddetini karşılarında bulurlar. Korkunuz büyüyecek; "korku siperleri" kar etmeyecek. İşgal suçuna son vermedikçe cesetlerinizle döneceksiniz!

bir hükümet oluşturmıyor ABD. Tek yapabildiği daha fazla baskı, daha fazla katliam.

Suriye sınırını yakınlarındaki bir köyde düzenlediği operasyonda bir çocukla annesi dahil 3 Iraklı'yı katleden Amerika, topa tuttuğu köyde 6 evi yıktı. El Amara'da işgalcileri protesto eden halkın üzerine ateş açıldı, 4 Iraklı katledildi...

Amerikan askerleri, şehir gerillasına karşı deneyimli olduğu söylenen (Ne kadar deneyimli oldukları yıllardır Filistin direnişinin görkeminden belli!) katliamcı İsrail'den eğitim almaya başladı. İsrail Haaretz gazetesinin haberine göre Cenin, Nablus, Tulkarem ve Gazze'de yaşanan katliamları bizzat yöneten Golani Tugayı'nın komutanı Albay Moşe Tamir'den "Filistinlilerle savaş" konulu ders alan Amerikalı deniz piyadelerine aldıkları ders pek işe yaramamış olacak ki, her gün bir bölgede pusuya düşüyor, birer ikişer memleketlerine kesin dönüş yapmak zorunda kalıyorlar!

Katliamcıların dayanışması, halklara da ter-sinden örnek olmalı. Ama belirtelim ki, bu da çözüm olmayacaktır. İşgale karşı direnme kararı veren halkı yenecek hiçbir güç yoktur.

Direnış Dinamikleri

Ekmek ve Adalet'in 56. sayısında, işgalin birkaç gün sonrasında (13 Nisan 2003) *"Bağdat'ta ne oldu, neden, nasıl bu kadar kolay oldu"* sorularının tartışıldığı günlerde şunları yazmıştık;

"Olması gereken düzeyde olmasa da, bir direnişin yaşandığının itirafları biliniyor. Irak dünyanın devasa gücü karşısında DİRENME KARARI almıştır. En önemli nokta burasıdır. Direnme kararı alan bir güç yenilse de yeniden ayağa kalkmasını bilir. Halen direniş sürmektedir. Henüz hiçbir şey bitmemiştir. Yeni sürprizlere hazır olmalıyız; ihanetler, iç çatışmalar beklenebileceği gibi, yeni dinamikler, yeni direnişler, süren direnişin yeniden yükselişe geçmesi... bütün bunlar ihtimal dahilindedir."

Bugün yaşanan, yazdığımızdır.

Elbette halkların gücüne, örgütlülüğüne, direnişine inanmayanların bu söylenenleri anlayabilmesi zordur. Onlara göre Amerika mutlak güçtür, yenilemez. Doğru, askeri anlamda güçtür. Ama halklardan güçlü değildir. Sorun, o gün belirttiğimiz gibi direnme kararındadır. Bu karar bugün Irak'ta yaşama geçmektedir. Bugün yaşananların daha başlangıç olduğu da bilinmelidir. Beklenmedik gelişmeler yaşanmadığı sürece

direnişin ivmesi yükselecek ve bugün tereddütü olan, Amerika'nın kuracağı kukla hükümetten beklentileri olan Iraklılar da direniş saflarına katılacak, direniş güçlü bir çekim merkezine dönüşecektir.

"İşgalciler ve onların ülkemizdeki sözcüleri ideolojik, kültürel, ahlaki olarak güçsüzdür, meşru değildirler. Meşru olan halkların özgürlük direnişleridir. Ve tarih bu gücün defalarca küllerinden yeniden doğuşunu yazmıştır.

Kimsenin kuşkusu olmasın Irak'ta da yazacak. İşgalci Filistin merkezli yanan ateşi bütün Ortadoğu'ya kendi eliyle yaydı. Tohumlarını da conilerinin cesetleriyle toplayacak. İşgalcilerin o topraklara ilk gelişi değil. Yine gidecekler.

Direnış yeniden güçlenecek, bir biçimde örgütlenecektir. Aksini söylemek halkların tarihinden ders çıkarmamaktır. Halkların köleliğe razı olacağını düşünmek, halkları aşağılamak, gücüne inanmamaktır. Bu direniş Irak'taki güçlerden kim örgütleyecek, Baas Partisi mi örgütleyecek, yoksa başka güç ve dinamikler mi ortaya çıkacak, bunu görmek için çok uzun süre de beklenmeyecektir. Açık işgal bunun zeminidir."

Daha bu sözlerin mürekkebi kurumadan direniş yükseldi ve ABD, 26 bin kişilik özel birlikleriyle "Saddam avına" çıkarken, daha şimdiden yeni dinamikler de çıkmaya başladı. Arap basınına açıklamalar gönderen iki direniş örgütü işgale karşı direneceklerini belirttiler.

İlk olarak "Irak Direniş Tugayları"nın adı duyuldu. Onu, kendilerini "Ulusal Irak Fedaileri

Cephesi" olarak adlandıran direniş örgütü izledi. El Cezire'ye bir video kaset gönderen örgüt, işgal bitene kadar savaşacaklarını belirtti ve şöyle dedi: *"Öldürülen ve küçük düşürülen her Iraklı adına, ABD askerlerine saldırılarımız artacak."*

İşgalci Tabutlarla Dönüyor

Bağdat, Samarra, Felluce, El Amara... Irak'ın bütün kentleri, kasabaları direnişlerin merkezi durumuna geldi.

19 Haziran'da; Samarra'da işgal güçlerine ait büro havan topuyla vuruldu. Bağdat'ın güneyinde 3 ABD askeri öldürüldü. Iraklılar'ın cenaze töreninde Amerika'ya lanetler yağdı.

20 Haziran'da; Felluce kentinde, ABD askeri araçlarına düzenlenen el bombalı saldırıda iki askeri araç imha edildi. Yankiler panikleyerek sağa sola gelişigüzel ateş açtılar ve 1 Iraklıyı katlettiler.

21 Haziran'da; Bağdat'ta, 2 bin Şii, ABD askeri karargahı olan Cumhuriyet Sarayı önünde düzenlediği gösteride, ABD ordusunun Irak'ı terk etmesini ve gözaltına alınan şii dini liderinin serbest bırakılmasını istedi.

22 Haziran'da; ABD petrol tekellerinin yağmalamaya başladığı petrol kuyularına yönelik sabotajlar gerçekleştirildi. Bir haftada 4 boru hattı bombalanırken tekellerin tedirginliği arttı.

24 Haziran'da; El Amara kentindeki saldırıda 6 İngiliz öldürüldü. İkinci saldırıda ise 3'ü ağır olmak üzere 8 İngiliz yaralandı bir helikopter imha

Sayı 66

17

29 Haziran 2003

BİZ DEVRİMCİYİZ!

"Biz devrimciyiz. Dünyanın neresinde olursa olsun emperyalizme karşı direnen halkların safındayız. Emperyalizmin demagojileri, medya şovları, özgürlük yalanları saflarımızı parçalamak, beyinleri bulandırmak içindir.

Umutsuzluk, yılgınlık yayıcılar kendine sol, ilerici diyenlerden de çıkacaktır. Emperyalizmin gözdağıyla, işgalle amacı da zaten bu değil mi; emperyalizme karşı direnilemeyeceğini, direnilse de zafer kazanılamayacağını düşündürmek.

Mücadele böyledir, ilerler, geriler, durur. Ama direnme kararlılığı, özgürlük tutkusu bitmedikçe direniş de bitmez. Direnişin bitirilememesi zafetin garantisidir. Direnenlerin teslim alınamayacağı bırakın tarihi, ülkemizden, Filistin'den belgelidir. Bölgede **daha fazla Filistinler doğacaktır. Irak yeni bir Filistin olmaya adaydır.**

Kimisi, "bölgesel zalimle, küresel zalim" teorileri üzerinden "Ne Saddam Ne Bush" sloganlarından halkları, ilericileri "tarafsızlığa" davet ede-

cektir. Bu davet halklar cephesine değildir. Aleni hale gelen işgal "diktatör Saddam" demagojilerine son noktayı koymuştur. İşgale karşı çıkmamak, izlemek solculuk, ilericilik, yurtseverlik, devrimcilik olmadığı gibi tutarlı bir milliyetçilik dahi değildir. Bir ülkenin işgalinde, bir halkın özgürlüğünün, bağımsızlığının elinden alınmasında "bir devrin sonu"nu görenler emperyalizm ile halklar arasındaki bu çetin çatışmada **nerede durduklarını** yeniden düşünmek zorundadırlar.

Hiçbir halkın Amerikan bayrakları sallayarak, "yaşasın Bush" sloganları atarak özgür olamayacağı görülmek zorundadır. Hiçbir teori, bahane bu tabloyu açıklayamayacaktır.

Biz devrimciyiz. Bu çetin çatışmada yerimiz net, başımız dik; Irak halkının, dünya halklarının safındayız. Saldırıdan önce "Amerikan saldırganlığına hayır" dedik. Saldırı başladığında, "işgale, katliama hayır" dedik. Şimdi **"işgale son"** diyoruz. Hepimiz yine Iraklıyız. İşgale karşı Irak halkının saflarında yine."

(Ekmek ve Adalet, Sayı 56, 13 Nisan 2003)

edildi.

6 İngiliz'in cezalandırıldığı olay şöyle gelişti:

Şiilerin yaşadığı Amara'da aramalarda evlere köpek sokulması (köpek giren yerde namaz kılınmaz) ve kadınların üzerinin erkek askerlerce aranması halkın protestosuyla karşılaştı. Protesto gösterisi sırasında Iraklılara ateş açıldı. 4 Iraklı katledildi. Bunun üzerine Iraklılar karşılık verdi ve iki İngilizli orada, dördünü de sıgındıkları karakolda cezalandırdılar. Kasabadan İngiliz askerlerini püskürten halk, bir daha gelmelerine izin vermeyeceğiz derken, İngilizler kasaba ileri gelenlerine "askerlerimize saldıranları bize teslim etmeniz için 48 saat süre veriyoruz" talimatı gönderdi...

2. paylaşım savaşında bu yöntem Nazilerce Polonya direnişçilerine karşı kullanılmıştı. Ağır kayıplar veren Naziler direnişçilere ulaşamayınca kasaba ileri gelenlerine aynı şekilde 48 saat içinde bize teslim edin talimatları vermişlerdi. İşgalcilerin yöntemleri ve içine düştükleri acz hiç değişmiyor.

Bir başka saldırı da Bağdat'ın Ramadi semtinde gerçekleşti. Yankilerin yaralandığı saldırıda halka ateş açıldı ve 4 Iraklı katledildi.

26 Haziran'da direniş sesi Bağdat'ta yükseldi. Amerikan askeri konvoyuna yapılan bombalı saldırıda iki yanki "evine dönerken", bir çoğu yaralandı.

Halkın Mücahitleri'ne Fransız Emperyalizminin Saldırısı BİR MUSİBET

İran rejimine karşı mücadele eden Halkın Mücahitleri örgütünün Irak'ın işgalinden bu yana yaşadıkları bütün ulusal, sosyal kurtuluş hareketleri için aynı zamanda bir musibet teşkil etti.

Önce, Saddam'ın korumasında İran'a karşı savaşıldı. İşgal günlerinde ABD ile "ateşkes anlaşması" imzalandı. ABD binlerce savaşçıyı bir kampa doldurarak ihtiyaçlarının karşılanmasını bile yanlarına yankileri katarak giderecekleri bir ortama mahkum etti. Amaç, muhtemel İran operasyonuna karşı kullanmak, böyle bir saldırı olmasa dahi, İran'a karşı bir tehdit unsuru olarak kullanmaktı. Halkın Mücahitleri bir biçimde buna razı olmuş oldular. Daha o ana kadar Amerika'nın "terör listelerinde" yer alırken, emperyalistlerin himayesinde İran'da iktidar olma hayaline kapıldılar.

Bu arada örgütün lideri Maryam Racavi Fransa'da tutuklandı. Onlarca kurumu, evleri basıldı. Protestolarda 9 kişi kendini yakarak Fransa'yı protesto etti.

Peki Fransa neden böyle bir saldırıya ihtiyaç duydu? Başkaca nedenler de sıralanabilir, ancak ilk ve en güçlü değerlendirme ABD ile arasındaki çelişkilerin bir yansımasıdır.

Fransa ile ABD arasındaki çelişkiler, Irak üzerinden yürüyen pazar kavgaları biliniyor. Fransa, onyıl-

lardır faaliyet göstermesine izin verdiği, bir anlamda korumasında hareket eden Halkın Mücahitleri'nin Irak'ta Amerikan himayesine girmesine bu saldırıyla cevap vermiş, aynı zamanda ABD ile çatışmasını da Halkın Mücahitleri üzerinden sürdürmüştür.

İşte musibet de bu noktada ortaya çıkıyor;

Emperyalistlerin hak ve özgürlüklerinin sınırları **çıkarlarına göre** değişir. Onların ulusal veya sosyal hareketlere "desteği" sadece çıkarları temelindedir; çıkarlar değiştiğinde satarlar; **emperyalistler arası çelişkilerde** ilk harcayacakları onlar olur.

Nitekim bugün yaşanan da budur. Fransa'nın daha ön plana geçen çıkarları böyle bir operasyonu gerekli kılmıştır. Ortada kendi hukuku açısından da "kriminal" bir durum olmamasına, en azından böyle bir durum yansımamasına rağmen "teröre karşı operasyon" uydurmaları kimseyi inandırmaz.

Benzeri anlayışları savunan, açıktan savunmasa da pratikte uygulayan, teorize edenler hala vardır.

Emperyalizme yaslayarak sonuç almayı düşünenler için Halkın Mücahitleri'nin başına gelen bir musibettir. "Ne yapsalardı, başka çareleri mi vardı" diye açıklanamayacak kadar açık, teorik onlarca açıklamadan değerlidir.

Köylü Devrimcisi Bove Tutuklandı

Kapitalizm karşıtı eylemlerin önderlerinden Fransız köylü devrimcisi Jose Bove 22 Haziran'da sabaha karşı evi basılarak tutuklandı.

"Yaptığım hiçbir eylemden pişmanlık duymuyorum" diyen Bove'nin kapitalizm karşıtı eylemlerinden dolayı aldığı 10 aylık cezaı yatacağı belirtilirken, küreselleşme karşıtı hareketin Fransa iktidarını ciddi

biçimde endişelendirdiğini ve bu saldırıların kaynağının bu olduğunu söyledi. Bove'nin tutuklanmaması için 1 milyon kişi Cumhurbaşkanı Chirac'a mektup gönderirken, Bove "af dilemeyi reddediyorum, mücadelem sürecektir" dedi ve Fransız cezaevlerinde tutukluların yaşam koşullarının düzeltilmesi için dernekleşme girişimlerinin de bulunduğunu hatırlattı.

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 33. ay

984. gün

107 Şehit

107 Tabut ve Başbakanın Evi

TAYAD'lı Aileler 29 Haziran Pazar günü saat 13:00'da Tayyip Erdoğan 'ın evinin önüne 107 tabutla yürüyeceklerini duyurdular. Temmuz ayının 26, 27, 28'inde de üç gün sürecek Ankara yürüyüşü gerçekleştirilecek.

Başlarında beyaz tülbentleri, omuzlarında 106 tabutla onları geçtiğimiz ay AKP İstanbul İl binası önünde görmüştük. O günden bu yana bir şehit daha verdiler büyük direnişte. Şimdi yükleri daha ağır, omuzları daha güçlü, öfkeleri daha büyük, acıları yüreklerini daha bir dağlıyor.

Bir ülkede başbakanın evinin önüne kadar tabutlarla kadınlar, erkekler, analar, babalar, eşler, kardeşler yürüyorsa, o ülkede yaşanan zulmü hiçbir politikanın, hiçbir kimsenin ne gizlemeye gücü yeter, ne de geçiştirmeye.

Tayyip Erdoğan'ın evinin önüne kadar uzanacak olan tabutlar bu ülkenin hapishanelerinden çıktı. Ve bu ülkenin iktidarı "Avrupa onayladı" diyerek katletmeye devam ediyor.

Ülkeyi yönetenlerin kapısına ilk kez dayan-

mıyor TAYAD'lılar. Kaybetme politikasının en yoğun uygulandığı günlerde de ellerinde kan dolu şişelerle Süleyman Demirel'in evinin önündeydiler; "döktüğünüz kan yetmedi mi" demişlerdi o gün.

Bu kez iktidarda hem "islamcı", hem de "demokrat" geçinen bir parti var. Kan oluk oluk akmaya, hapishanelerden tabutlar çıkmaya devam ediyor. Bu kan denizinin dalgalar olup Başbakan'ın kapısına dayanması, cesetlerimizden oluşan dağın ülkeyi yönetenlerin karşısına dikilmesi en son noktalardan biridir.

Bu tabloyu yaratanların, sürdürenlerin, bu ülkenin evlatlarının katledilmesini, her konuda eleştirdikleri, ülkeyi batırdılar dedikleri DSP-MHP-ANAP iktidarının, katliamcı bakan Sami Türk'ün en iyi icraatlarından biri olarak takdir etmenin ne müslümanlıkla, ne demokratlıkla hiçbir ilgisi yoktur. Üzerinde oturdukları kan kaplarına dayanmıştır.

Bir iktidar açısından da artık silinemeyecek bir damga niteliğindedir 107 tabut. Bugün basın sansürleyebilir, ama Başbakan'ın evinin önünde kaydedilecek görüntü tarihe de geçecek. Tarih, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'nın katlettiklerinin tabutlarının bir katar gibi dizilip evinin önüne kadar ulaştığını yazacak.

Tarih, o görüntülere bakarak, "insan haklarına saygılıyız... demokratikleşiyoruz" sözlerinin tiranlar tarihindeki en aşağılık yalanlardan biri olduğunu da yazacak.

Belki Tayyip Erdoğan da bu gerçekleri bildiği için polislerine emir verip, "hissi, duygulu şiirler okuduğu, şarkılar söylediği" evinin 107 tabutla anılmasını engelleyecek. Belki de 107 tabutu taşıyan omuzların, nasır bağlamış yürekleriyle TAYAD'lıların "başka bir galakside yaşadıklarını" da söyleyecek. Ama 107 tabutun sorumluluğunu taşımaktan kurtulamayacak. Emperyalistler onayladı diye kendi hapishanelerini mezarlıklara çevirdiği gerçeği değişmeyecek.

Eylemin duyurusunun yapıldığı 24 Haziran günkü basın toplantısında TAYAD'lıların dile getirdiği gibi;

"Bu direniş tek başına tutukluların birlikte yaşama talebiyle sürdürdükleri bir direniş değildir. Bu direniş emperyalizmin saldırısına karşı halkın direnişidir. Bakın Amerika Irak'ı işgal etti. Bütün dünyanın gözü önünde yalanla, demagojiyle binlerce insanı katletti. Evet emperyalizm bunu istiyor, zulmedecek sömürecek kimse sesini çıkarmayacak. F tipleri bunun içinde işte. Bunun içindir ki, F tiplerine karşı bu direniş sürdürülüyor. Direnişin anlamı budur."

Sayı 66

19

29 Haziran 2003

1000 direniş gününe dönüp bakmak...

Bu dergi yayınlandığında, direniş 984. gününde olacak. 16 gün sonra, **Bininci Gün!** Çok çeşitli ve çok çetin aşamalardan geçti direniş bugüne kadar. Her aşama, oligarşinin başvurduğu her yöntem, sergilediği her pervasızlık, birilerini kopardı direniş saflarından.

1000 günde, çeşitli kesimler içinde nice umutsuzluklar, nice karamsarlıklar büyüdü; yılgınlıklar, inançsızlıklar serpilip gelişti kimi kesimlerde... Kolay zafer beklentilerinden direnişe inançsızlığa savruldu kimileri. Direnişin 40'lı, 50'li günlerinde reformizme kadar solun her kesimi, F tiplerine karşı meydanlardaydı. 11 Aralık'tan, oligarşinin saldırı ilanından sonra gün gün bozuldu saflar.

"Batan gemiyi terkeden fareler" misali, legal parti çevrelerinden başlamak üzere, çeşitli aşamalarda bir çok kesim terketti direnişi. Ama yanıldıkları bir nokta vardı; gemi sandıkları gibi batmıyordu. Batmayacaktı.

Evet, güçlü bir fırtınayla karşı karşıya kalmıştı gemi. İlerlemekten çok su üstünde kalma savaşı veriyordu. (Direnişin "ölüm orucunun sürdüğünü" anlatmak durumunda kaldığı, bir çok kesimin kendi kabuğuna çekildiği 19 Aralık sonrası böyle tasvir edilebilir.)

Fırtına güçlüydü. Ama geminin batacağını sananların tarih bilgisi de zayıftı. Bu gemi, böylesi fırtınalarla ilk karşılaşmıyor değildi. Geminin bordrosunda nice dalgalar patlamış, nice sarsıntılar geçirmişti yollar boyunca. Rotasının doğruluğundan emindi bu gemi. Dalgalara karşı boğuşa boğuşa o rotada ilerlenecekti. İlk fırtınada kendini, fırtınaları yaratanların açtığı güvenli limanlara atanların hedefe varması mümkün olamazdı.

19 Aralık sonrası, solun bir bölümü, risksiz, bedelsiz sakin sulara attılar kendilerini. Sığındıkları koyların biraz ilerisindeki boranları görmezden geldiler, yok saydılar. Direniş devam etti yoluna. Düşmanın saldırıları sürüyordu, savaşçıların sayısı azalmıştı. Bu aşamada direnişin içinden de terkedenler oldu.

Bütün bu aşamalar boyunca, her terkediş bir takım tahliller, teoriler eşliğinde yapıldı. Bu tahliller, teoriler üzerine direniş süreci boyunca çok çeşitli tartışmalar da oldu.

Şimdi herkesin önünde, pratiği, direnişi terkediş günlerindeki teorileri ve 1000 günlük direniş gerçeği var.

Yazılan söylenen yapılan her şey, şimdi 1000 gün-

lük direnişin terazisinde.

Yılgınlık, umutsuzluk, inançsızlık teorilerinin sahipleri, 1000 günden geriye o teorilerine dönüp bakabilecekler mi?

"Tartışma"nın yeri, zamanı!

Umutsuzluğun, karamsarlığın, inançsızlığın yeşerildiği o günlerde, 1000 günün yaratıcılarında ise sadece ve sadece direnme iradesi, zafere inanç vardı.

Zaferin üç yüz günde mi, beş yüz günde mi gerçekleşeceği direnenlerin tartışması değildi. Onların o andaki görevi, direnmektir. Bu görevin yerine getirilmediği noktada, zafer zaten **binde bir** bile ihtimal dahilinde değildi.

Devrimci, demokrat, anti-faşist, hak ve özgürlüklerden yana olan herkesin, başından itibaren günde mi, tartışma konusu belliydi gerçekte: F tiplerini nasıl geriletebiliriz?

Ama bir çok kesim bunun dışında herşeyi tartıştı. Hem de **en olmayacak zamanlarda**.

Direnişin biçimi üzerine tartışmalar, 20 Ekim'e kadar anlaşılabilir. Ama zulme karşı bir direnişin başladığı yerde, bunun anlamı yoktu artık. Kaldı ki, herkesin kendi uygun bulduğu biçimlerde direnmesine, mücadelesini öyle sürdürmesine de bir engel yoktu. Fakat "ölüm orucuna karşıyız" diyenlerin büyük çoğunluğu, bu "karşılığı", F tiplerine karşı mücadelenin dışında kalma gerekçesi olarak kullandığına tanık olduk.

19 Aralık'ın hemen arifesinde "kendini yakma" üzerine tartışmaları hatırlayın. Oysa o gün tartışılması gereken o muydu? Bırakın reformizmi, yoldaşları, o olağanüstü kahramanca tavrın bir parçası olanlar bile, bunu tartışmaya, "çekinceler" koyarak yazmaya kalktılar. Reformizm ve burjuva ideolojisi beyinlerde o kadar etkili hale gelmişti ki, hayatın içinde çıkan bu direniş biçimini bile savunamadılar. Zulümden hesap sormak yerine "tarikat", "mürit" edebiyatı yapıldı.

Kimileri "zamansız" başladığını söyledi. Kimileri sık sık "şimdi bırakmanın zamanı" olduğunu ileri sürdü. Kimi gelişmelerin peşinde, kimi oligarşinin yedeğinde sürüklenip durdu. Gülsümanlar, Şenaylar Armutlu'da birer birer şehit düşerken, bir kez bile Armutlu'ya gelemeyenler, "dışarıda ölüm orucu olur mu olmaz mı"yı tartıştı! Kimileri her şeyi geç kavrayan bir çizginin sahibi oldu; direnişe ancak düşman F tiplerine atıldığında başlayıp, dışarıdaki ölüm orucunun önemini geç keşfedip, yine de "en doğru" olmayı sür-

dürdüler.

Hayır, o kadar çok doğru yoktu 1000 günlük direnişte.

1000 günün terazisinde tartılmaya hazır mısınız?

Baştan beri F tipi hapisane saldırısının “hapishane”yle, tutsaklarla sınırlı olmadığını söyleyip yazdık. Pratikte buna uygun davranılmasa da bir çok kesim de teoride bu görüşteydi. Dolayısıyla bu kavgaın çetin geçeceği baştan belliydi. Devletin vahşeti ve uzun süren pervasızlığına şaşıranlar, gerçekte bu tesbiti içselleştirmemiş olanlardır. Keza, bu mücadeleden şu veya bu biçimde çekilenler de, F tipleri üzerine söylediklerine en başta kendileri inanmamaktadırlar.

Saldırının sadece tutsaklara değil tüm halka olduğu, emperyalizmin ve oligarşinin muhalefeti sindirme planının bir parçası olduğu, doğrudur. Kolay zafer beklentileri bu yüzden daha baştan gerçekçi değildi. Devrimci hareketin o güne kadar bilinen ölçülerin, rakamların ötesinde bir kitlesellikle ölüm orucuna başlamasının nedeni de buydu. Uzun ve zorlu bir mücadelenin içinde taktikler, biçimler, yöntemler, elbette tartışılabilir. Ama bu tartışma, ancak, sizin bir biçimin, bir yöntemin karşısına koyacak başka bir biçiminiz, yönteminiz varsa, anlamlıdır. Tartışma sadece mevcut biçime, mevcut direnişe karşı olma temelinde şekilleniyorsa, sizin tesbit ve politikalarınız sizi F tiplerine karşı mücadelenin dışına çıkarıyorsa, sizin ki direniş yöntemleri üzerine herhangi bir “görüş farklılığı”ndan öte bir şeydir.

Reformizm, 1000 günün terazisinde kendini bu ölçüyle tartabilir; dönüm noktası 9-11 Aralık’tır. O günden sonra esas olarak F tiplerine karşı mücadelenin dışına düşmüşlerdir. “Cezaevleri meselesi genel demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır” teorileri mi yapılmadı, “gündemimizde başka şeyler var” taktikleri mi ileri sürülmedi, “farkımızı koyduk”tan “cepte keklik mi sandınız”a kadar neler söylenmedi!!!

Oportünizm de 1000 günün terazisinde kendini tartmak durumunda. Ölüm orucundan son gelişle-
rinde, bir alternatif ortaya koymuş olmak için “bayrağı dışarının devraldığını” açıkladılar. Zorlama bir alternatifti. Hayır; o taktikleri, onları F tipleri konusunda süren kavgada hesaba katılmayan bir güç olma noktasına götürdü.

Taktikler, biçimler işte tam bu noktada ikincildir; var mısın, yok musun? Bu kavgaın içinde hangi biçimde varolacağı her siyasi gurubun kendi sorunu olarak görülebilir; ama var mısın, yok musun sorusuna cevap verilmelidir.

Bin günlük direniş karşısında, evet, bin gündür biz de vardık bu kavgaın içinde diyebiliyorlar mı, diemiyorlar mı?

1000 Direniş Günü soruyor:

Bir yazar şöyle diyor: “Eğer yürüdüğünüz yolda güçlük ve engel yoksa, bilin ki o yol sizi önemli bir yere ulaştırmaz.”

“Sağduyu” adına, “işçi sınıfı” adına, “her türlü şiddete karşı olma” adına, “emeğin gündemi” adına, hangi gerekçeyle olursa olsun, güçlüklerin, engellerin olmadığı veya minimum olduğu sığ sulara çekilenler, aslında hedeften vazgeçiyorlar. Her devrimci için varılacak önemli yer, devrimdir. Bu bir demokrat için demokrasi, bir vatansever için bağımsızlık olarak da tarif edilebilir. Ama her durumda, faşizmin olduğu bir ülkede, varılacak yere kolay varılmayacağı bellidir. Bilinmelidir.

1000 direniş günü, devrimciyi devrimciliği adına, demokrasiyi demokratlığı adına, vatanseveri vatanseverliği adına muhasebeye çağırır. Devrimciye sorar; ben sosyalist düşünceyi savunmak için direnir, “ya düşünce değişikliği ya ölüm” dayatması karşısında ölürken, sen ne yapıyordun? Demokrata sorar; ben faşizme karşı hak ve özgürlükleri savunurken, faşizmin zulmüne karşı her onurlu insanın yapması gerekeni yaparken, sen ne yapıyordun? Vatansevere sorar; ben emperyalizmin hücrelerine karşı, emperyalizmin tüm halklara dayattığı tecrit politikasına karşı direnirken, emperyalistler oligarşiye her türlü desteği verirken, sen vatansever olarak ne yaptın?

1000 direniş günü soruyor...

Sayı 66

21

29 Haziran 2003

25 Kasım 2000; Ankara’da yapılan F tipi hapisanelere karşı mitinge 7 bin kişi katıldı.

Direnin 37. günüydü. Solun hemen her kesimi vardı bu mitingde. Peki sonra?

Neden ve nasıl dağıldı bu birliktelik?

Bin direniş gününün çağrısına uyup herkes cevap arayacak mı bu soruya?

bin 1000 GÜN

Ölüm Orucu... her anında inançların, değerlerin sınıandığı bir ölümdür. Sorun da buradadır zaten. Bu ülkede savunduğu dava uğruna halk ve vatan için ölüme yatanların varlığı, Amerikancı hükümetin işine gelmez.

Fırat Tavuk

Ya Zafer Ya Ölüm!

bölüm:3

Büyük bir operasyondur, 12 Eylül'de, 12 Mart'ta benzeri yoktu. Cumhuriyet tarihinde yoktu benzeri. Belki dünya tarihinde de. Onbini aşkın asker, 20 bin bombayla kendi hapishanelerini fethetmişti. Önceki bölümün sonunda belirttiğimiz üzere, fetihçiler, onca güçlerine rağmen, "hapishanelerin fatihi" olmadılar. Çünkü yakıp yıksalar, katletseler de teslim alamadılar hapishanelerdeki...

61. gün; diri diri yakan zulüm, kahkahalar atan zebaniler!.. Ve kadınlarımız...

Diri diri yakılanların kahramanlıkları var destanımızın bu sayfasında. Bir avuç kadınlara Bayrampaşa Hapishanesi'nin C-1 koğuşunda. Düşmanlarının ölüm kusan silahları karşısında, ölüme yatmış bedenleri

vardı silah olarak.

Defalarca tarandı koğuş kurşunlarla. Defalarca gaz bombalarıyla dolduruldu. Yoruldu düşman. Şaşırdı düşman. Hala mı duymayacaklardı o sesi? Hala hiçbirini teslim olmayacak mıydı? Salyaları terlerine karışmış hezeyan halinde böğürüyorlardı; "Orospular sizleri tek tek öldürecek, hiçbiriniz sağ çıkamayacaksınız buradan"... İçeriden gelen cevap değişmedi: Zulme, "kadın başlarına" direnmeye ahdetmiş olanların korkusu yoktu kurşunlardan. Koğuştan teslim olarak onursuzca çıkmaktansa, ölümleri çıkacaktı.

Sonra, belki Amerika'nın, belki Eczacıbaşı'nın, belki Genelkurmay'ın laboratuvarlarında üretilmiş bir tozu serptiler tutsakların üzerine. Alev makinelerini çalıştırdılar sonra. Diri diri yakıyorlardı işte. Onlar

"devlet"ti, ister yakar, ister söndürürlerdi; işte yakıyorlardı, kahkahalar atıyorlardı işte yakarken; alın size Kopenhag kriterleri, alın size insan hakları diyorlardı belki içlerinden.

6 kadın, diri diri yakıldı!

Alevler içinde havalandırma bölümüne geçen kadın tutsaklar, altı eksiktiler. Döndüler alevlerin içinde kalanları çıkarmak için. Çıkaramadılar alevlerin erittiği bedenleri... Şimdi havalandırmadaydılar. Çatıdan üzerlerine kurşunlar, bombalar yağıyordu yine. Ateş altında halaya durdular.

"Yaşamak güzel neden teslim olmuyorsunuz" diyordu zebanilerden biri. Kendisinininkini yaşamak sanıyor olmalıydı.

"Katiller, Manukyan'ın çocukları, ABD uşakları, can istiyorsanız can, kan istiyorsanız kan, ama asla bizi teslim alamıyacaksınız." diye cevapladı havalandırmadaki kadınlardan biri. Bir avuçtular koğuşta. Bir avuçtan altı daha eksilmiştiler. Ve hala marşlar söylüyordu yüzleri yanmış, kurşunlarla yaralanmış o kadınlar. "Yürü bil-diğin yolda ölümden öte ne var" dizelerini "Gündoğdu hep uyandı" marşı takip ediyordu... Son bir saldırıyla çıkardılar onları havalandırmadan.

Sayı 66

22

29 Haziran 2003

19 Aralık 2000
Bayrampaşa/ İstanbul

3 Ocak 2001
Şişli Emniyet Müdürlüğü
İstanbul

62. gün; ölüm ve yaşam hücrelerde!

Bugün 20 Aralık; bugün yüzlerce tutsak, “açılmayacağı” sözü verilen F tiplerindeler. Hücreler rutubetli, hücreler ıssız, hücreler kanlı... Yaralar içinde tutsaklar. Kurşun yaralarından, cop, dayak izlerinden nişanlar bezeli vücutlarının her yanı. Direnişin nişanları onlar.

Hücrelerdeler, tek başlarına, ölüm orucu bantları zulalalarında... “Liderlerin zoruyla ölüm orucu yapıyorlar” diyenleri tekzip ediyor tek tek her hücre. Her hücrede bir lider bayrağı omuzlamış taşıyor...

Zulüm “teslim almak”tan başka bir şey düşünmüyor ya; artık hücrelerde her şey bir baskı ve direniş vesilesi. Sayımlar, kitap, gazete alımı, kantin alışverişi, avukat ve aile görüşleri... Aklınıza ne geliyorsa, teslim almanın aracı ve aklınıza ne geliyorsa, direnmeyi gerektiriyor.

İçeride hücreler işkence, baskı, keyfilikle dolarken, dışarı yalana boğuluyor o günlerde. Ey yalan; hiç bu kadar çok baş vurmuşlar mıydı sana? Hiç bu kadar çok kuyruk takmışlar mıydı?

“Oruçları sahte çıktı... Ey-lemciler turp gibi...” diye söyleyip yazdılar. Kooskoca “bakan” sıfatını taşıyan beyni küçük mü küçük yalancılar. Kaç gün, kaç hafta hükmü olacaktı yalanlarının? Katletmek başka şey, yenmek başka şeydi; ilkini “başarmışlardı”, ama ya ikincisini? İkincisini başaramadıkları içindi bunca yalanlar.

Zafer, yirmi hapishaneyi yakıp yıkanların değil, ölen ama yenilmeyenlerindi. Katledenler, yenedediklerini anlamışlardı çoktan. Daha karşılarında zulüm saldırısını durdurmak için bedenini tutuşturan ilk tutsağı gördüklerinde anlamış olmalıy-

“O sözler ki,
bir kez çıkmıştır
ağzımızdan...”

Halkımıza

Düşüncelerimiz ve Onurumuz İçin

28 Şehit Verdik

Gerekirse Bir O Kadar Daha Vereceğiz

Ama Düşüncelerimizi Koruyacağız

...“19 Kasım 2000 tarihinde süresiz açlık grevi ve ölüm orucuna başladığımız tarihten bugüne direnişimiz sürüyor. Aylar geçti. İktidar tarihin en büyük katliamını yaptı. İşkence yaptı. İşkence halen sürüyor. Direnme hakkımızı düşüncelerimizi yok etmek istedi. Direndik. Yok edemedi. Bugün her gün bir yalan uydurarak direnişin bittiğini söylüyor.

... Düşüncelerimizi ve direnme hakkımızı yok etmek isteyenlere karşı yaşamımızı feda etmekten başka hiç bir yol yoktur. Bedel ödmeden hiç bir hak ve özgürlük korunamaz. Yenileri asla kazanılamaz.

Düşünen herkes bu gerçeği anlamazsa, bunun gereklerini yerine getirmesse; hukuktan, demokrasiden, insanca yaşamdan ve adaletten söz etmemelidir. Biz bu bedeli yaşamamızla ödüyoruz. Dışarıdaki herkesten yaşamını istemiyoruz. Ama iktidar bedel istiyorsa bu bedeli göze almadan insanca ve onurlarıyla yaşayamayacaklarını belirtmek istiyoruz.

Biz düşüncelerimizle onurumuzla yaşamaya devam edeceğiz.

(Şubat 2001 F tipi hapishanelerden “DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi” adına yapılan açıklamadan)

76. gün; Feda!

Tarih 3 Ocak... 28 tutsağın katledildiği saldırının üzerinden on gün geçmiş. Nazi kampları on gündür zulüm uyguluyor tutsaklara. Yoldaşlarına karşı yapılan saldırıyı durdurmak için kendi bedenini tutuşturan Fidanların, İbililerin dışarıda da yoldaşları var. Dışarıda da var Fidanlar. Feda savaşçısının adı Gültekin Koç. 3 Ocak'ta saatler 13:50'yi gösterdiği sıralarda, Şişli Emniyet Müdürlüğü güçlü bir patlamayla sarsılıyor... Bedenine sardığı bombalarla adaletin adı Gültekin oluyor. O patlama Türkiye'ye fedayı tartıştıracak. Feda tartışmasını Filistin'den alıp Türkiye'ye uzatacak. O patlama, halk sevgisinin, yoldaşlık bağının, adalet isteğinin, halkların çaresiz olmadığının ispatı olarak yer alacak 1000 günlük destanda.

dılar bunu. “Operasyonu başarıyla tamamlayan güvenlik güçlerini kutlayan” Ecevit'in “başarı” dediği neydi? Direnişi kıramamıştı, ölüm orucunu bitirememişti. Başarı, böyle bir operasyona rağmen, ölüm orucunu sürdürenlerindi. 19-22 Aralık boyunca yazılan destan, yenilmezliğini pekiştirmişti devrimin.

Ama iktidarın “zafer”ini cidiye alanlar da vardı. 22 Aralık'ta bir dergide “devrimci demokrasinin artık siyaset dışına düştüğünü... bu yolda ısrar edenlerin tasfiyesinin zaten kaçınılmaz olduğunu” okudu insanlar. 23 Aralık'ta 8 devrimci tutsağın cenazeleri, Gazi'de binlerce kişinin omuzlarında taşındı. “Kahramanlar ölmez, halk yenilmez” sözü sloganlaştı dillerde. Rüyasında darı gören aç tavuklar uyandığında yeni bir şey bulamayacaktı önünde.

80. gün; TAYAD kapatıldı; destanın sayfaları eksik kalır mı?

Hayır, burjuva medyayı susturmak yetmiyor oligarşinin iktidarına. Gerçeği haykırırlar var. Gerçeği bilgisayardan bilgisayara, oradan gözlere, kulaklara yayan TAYAD imzalı "E-mailler", katliam bakanı Sami Türk için bir kabusu dönüştürüyor. 7 Ocak'ta TAYAD kapatılıyor.

Saldırı "F tipi" diyen, "ölüm orucu"nu telaffuz eden her kuruma uzanıyor. İHD, Tüm Yargı-Sen, İstanbul Barosu, Tabipler Odası, avukatlar... gazeteciler, katliam hükümetinin basınlarına, soruşturmalarına maruz kalıyor. **"Herkes sussun!"** diyor kısaca iktidar. Herkes sussun, sadece yalan konuşsun! Fakat herkes sussa da TAYAD susmayacak. İşte, 11 Şubat'ta yine Ankara yolundalar TAYAD'lılar. Ankara yürüyüşü, iki aylık suskunluğu parçalayacak. Yürüyüşte, ardından mitingde hücre ve tecrit gerçeği ortaya konulacak. Durmayacak TAYAD'lılar. Bir süre sonra ölümle konuşmaya başlayacaklar... Destanı benzeri tüm direnişlerden farklılaştıran kendi sayfalarını ekleyecekler tarihe...

90'lı günler; yokedilen hafızalar ekleniyor destana!

Ölüm orucu direnişçileri adım adım ölüme yaklaşıyor.

bin gün'den... dönüm noktaları

Â 23 Aralık 2000 - 8 devrimci tutsağın cenazeleri, Gazî'de binlerce kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi.

➔ 3 Ocak 2001 - DHKC savaşçısı Gültekin Koç, Şişli Emniyet Müdürlüğü'nde feda eylemi gerçekleştirdi.

➔ Ocak 2001 - Ölüm orucundaki direnişçilere zorla besleme uygulanmaya başlandı. Semra Askeri ve Hatice Yazgan, hafızaları yokedilen ilk direnişçiler oldular.

➔ 11-13 Şubat 2001 - TAYAD'lılar Ankara yürüyüşüyle sessizliği bozdular.

➔ 21 Mart 2001- F TİPLERİNDE ölüm orucu ilk şehidini verdi. Sincan F tipinde Cengiz SOYDAŞ şehit düştü.

➔ 19 Nisan 2001 - Terör Yasası'nın 16. Maddesindeki değişiklikle tecrit ve işkence yasallaştırıldı.

➔ 11 Mayıs 2001- 4. Ekipler ölüm orucuna başladı.

Direnişi kırdım, ölüm orucu diye bir şey yok havasındaki iktidar telaşa düşüyor. Başvuracağı son zulüm silahı "zorla tıbbi müdahale!". Destanın 90'lı günlerinde zorla müdahalenin ilk pratik sonuçlarıyla karşılaşılıyor; Üç tutsağın hafızaları yokediliyor. Onlar artık yaşayan ölümler. Artık direniş şehitleriyle birlikte gazilerinin de bilançosunu tutacak. Tabiplerin sesi çıkmıyor bu konuda. Aydınlar susuyor. Onların dünyasında felsefi tartışmaların, etik tartışmaların bini bir para; oysa konu bu değil; konu siyaset. Konu sınıflar mücadelesi. Çarpışan iki irade var. Zulüm var. Bin günlere uzayacak bir destan var. Ama ufku dar olanlar, bin günleri düşünemiyorlar bile. Zorla müdahalelerle artık dire-

nişin bittiğini, son günlerin sayıldığını düşünüyorlar, aynı iktidar gibi. Direnişin ve direnişçilerin iradesini hesaba katmayanlar, "zorla tıbbi müdahale" karşısında ölüm orucu direnişinin anlamını kaybettiğine hükmediyorlar. Yine erken bir hüküm ve yine yanlış olacaklar. Bu direnişteki onlarca yanılığın eklenen yeni bir yanılığ. Oysa zulüm daha ne yöntemlere başvuracak, ne rüşvetler dağıtacak, ama direniş sürecektir!

Zorla müdahale tartışmalarının, direnişçilerin zulüm tarafından yaşayan ölümler hale dönüştürülmelerinin ortasında, kimsenin direnişin bitirilmesi üzerine hesap yapmaması gerektiğini haykırıyor bir tutsak ölümüyle. **Cengiz Soydaş**, 21 Mart'ta, Newroz'da, direnişin "yenigün"ünü ilan ediyor.

Bin günlere ulaşacak destanın 153. gününde şehit düşen Cengiz Soydaş, "Burası Türkiye'nin tanımını berraklaştırıyor "Burası Türkiye... ateş altında... kanlar içinde... yanarak... ölümler... umudu büyütenlerin ülkesi!"

- devam edecek-

Sayı 66

24

29 Haziran 2003

“Ulusalıcı”lara göre “Şeriat”tan başka tehlike yok!

Çağdaş Eğitim Vakfı tarafından geçen hafta Elite Otel’de bir açık oturum düzenlendi. Oturumun konusu “4 Kasım’dan Bugüne Türkiye” idi.

Cumhuriyet Gazetesi’nden İlhan Selçuk, Emekli Org. Kemal Yavuz, eski Devlet Bakanı Masum Türker ve İÜ Rektör Yardımcısı Prof. Nur Serter’in konuşmacı olarak katıldığı oturumda Türkiye’nin mevcut durumuna dair hangi sonuç çıkarıldı acaba? Sonucu İlhan Selçuk’un gazetesinde yapılan özetten aktaralım: “AKP’nin, Türkiye’yi ‘ümmeççi, küresel bir uydu devlete götüren yolların taşlarını ördüğü’ belirtildi.” (Cumhuriyet, 21 Haziran 2003)

4 Kasım’dan bu yanaki Türkiye’de onların gözüne sadece bu gözüküyor.

Ne bu süredeki Irak savaşında katliam ortaklığı, ne IMF’yle yapılan anlaşmalar, ne F tiplerinde sürdürülen katliam, ne Kölelik Yasası’nın çıkarılması... “ulusalcılar” bunların hiçbirini görmüyor. Ülke gerçeğine “şaşı” bakıyorlar çünkü.

“Ümmeççi”liğin yanında “küresel bir uydu devlete götürdüğü” tehlikesine işaret etmelerinin pratik bir anlamı yoktur. Çünkü Türkiye’nin “küresel bir uydu devlet olmaya götürülmesi”, ne sadece bugünün, ne de sadece AKP’nin işi değildir. “Ulusalıcılar” da bunu pekala bilirler. Eğer Türkiye’nin “küresel bir uydu devlet olmaya götürülmesi” nin gerçekten bir tehlike olduğunu düşünselerdi, bunu yapan daha önceki iktidarları da, Genelkurmay’ı da aynı çerçevede eleştirmeleri gerekirdi.

Ama biliyoruz ki, böyle bir tutumları yoktur.

İlhan Selçuk konuşmasının bir yerinde şunları söylüyor: “Mürtecilere sinirleniyoruz, çünkü kutsal bir inancı siyasete alet etmek aşağılık bir tavidir. Ama suç İslamcılarda değil, suç bizde. Ulusalıcılar bir araya gelmedikçe Türkiye bataklıktan çıkamaz.”

Peki “ulusalcılar” bir araya gelirse ne olur?

Aynı şaşılık devam etmeyecek mi?

“Ulusalıcılar”

kendi hayal dünyalarında yaşıyorlar

Ulusalcılıkları tartışmalı ulusalıcılar, kurgusal bir Türkiye gerçeği içinde yaşıyorlar. Kurgunun sahibi Genelkurmay’dır. Bu kurguya göre, ülkenin temel çelişkisi laiklik-şeriat çelişkisi. Ülkede asıl savaş, laik-ulusalcı güçlerle, şeriat niyeti taşıyanlar arasındadır.

Kurgunun sahibi Genelkurmay, bu gündemi hakim kılmakla bir taşla bir çok kuş vurmuş olmaktadır.

dır. Kendilerine ulusalıcı diyen kesimler de ülkeye Genelkurmay’ın taktığı at gözlüğünden bakıyorlar.

Bu ülkede hak ve özgürlüklerin gasbedilmesinin, emperyalizme bağımlılığın baş sorumlusunun ordu olduğunu göremezler bu yüzden. Bu kurgusal dünya, kendilerine ulusalıcı demelerine rağmen, anti-emperyalist bir tutum takınamamalarını da beraberinde getirir. İlhan Selçuk’ların, Aydınlikçılarının, Kemal Gürüz’lerin temsil ettiği bu kesimlerin pratiğine bakın; emperyalizme, faşizme karşı bir tavırları yoktur. Sömürüye, katliamlara karşı tavırları yoktur. Bu çizginin neresi ulusalcı?

Laikse katledebilir, laikse emperyalizmle her türlü işbirliğini yapabilir!

“Ulusalıcılar” diye bir gücün bu ülkenin siyasi yaşamında hiç bir varlığının olmaması bir yanıyla da bunun sonucudur. Çünkü onlar gerçek sorunlarla uğraşmıyorlar. Çünkü onlar kendi güçlerine (güçleri ne kadarsa) güvenerek siyaset yapmıyorlar. İktidarda SP ya da AKP olmayınca, onların bu ülke üzerine söyleyecek bir çift lafları da kalmıyor.

Bu ülkeyi talan eden, bu ülkeyi kana boğan, en koyu sansürleri uygulayan **DSP-MHP-ANAP** iktidarı karşısında işte tam da bu konumdaydılar. Üçü de “laik”ti ya, o zaman mesele de yoktu!

Tahkim başta olmak üzere, görülmemiş uşaklık yasalarını bu iktidar çıkartmıştı. Yolsuzlukları bu iktidar aklamıştı. Türkiye tarihinin en büyük hapisaneler katliamını da bunlar gerçekleştirmişti. AB’ye uyum yasalarının en kapsamlılarını da **DSP-MHP-ANAP** iktidarı çıkartmıştı. Ama onlar laik(!) ve ulusal(!) olduğu için, “ulusalcı”lar onlara karşı çıkmadı, tam tersine destekledi.

Ulusalcılık; anti-emperyalist tavır ve mücadeledir! Ulusalcı, başka deyişle yurtsever, başka deyişle vatanseverin gündeminin başında emperyalizm olur. Emperyalizme karşı direnişi örgütlemeyi baş görevi sayar. Ülke içindeki baş düşmanı ise, **emperyalizmin işbirlikçileri**’dir.

Evet, AKP’ye karşı her vatansever mücadele etmeli; ama “şeriatçı” olduğu için değil, Amerikan işbirlikçisi olduğu için! Evet, AKP’ye karşı mücadele etmeli; ama ülkemizdeki emperyalizmin baş işbirlikçisi Genelkurmay’ı da ayırmadan.

“Ulusalcı”lar buna var mı?

Sayı 66

25

29 Haziran 2003

“Her Şeyi Satma”da Sıra Köylerde

AKP KÖYLERİMİZİ SATILIĞA ÇIKARIYOR

Ülkemizi emperyalistlerin çitliği haline getirmede, önceki iktidarlara şimdiden “fark atan” AKP, deyimini tam anlamıyla emperyalistler için çiftlikler yaratma yolunda. Fabrikalar, ormanlar, madenler derken sıra köylerimizi satmaya geldi.

1924’ten bu yana yürürlükte olan 442 sayılı Köy Kanunu’nun 87’inci maddesi değiştiriliyor. Kanun teklifi AKP tarafından hazırlandı, önümüzdeki günlerde Meclis gündemine getirilecek. Tabii, halk “AB’ye uyum, demokratikleşme” gibi masallarla uyutulurken bu tür sömürü ve talan yasaları sessiz sedasız geçirilmeye devam edilecek.

Bu değişiklik ile birlikte, emperyalistler (şirket ya da kişi olarak) bastırıp parayı isterse köyün tamamını, isterse herhangi bir miktarda araziye satın alabilecek. Ve bu topraklar üzerinde plantasyonlar (büyük sömürgeci tarımsal işletmeler) kurabilecek. Yani bugüne kadar kısmen GAP’da yaşanan (İsrail buradaki arazilerin büyük bir kısmını satın aldı) durum, yasal statüye kavuşturulmuş olacak.

Önce Tarımı Yokettiler, Şimdi Sıra Toprağı Satmakta

Önce Ege Çiftçiler Derneği Başkanı Hulusi Tanman’a kulak verelim;

“Sadece Ege’de değil, başka bölgelerde de Alman, İngiliz çiftlikleri vardı. Kurtuluş Savaşı ile bunlar devletleştirildi. Devlet Üretme Çiftlikleri haline getirildi. Şimdi eskiye dönüş arayışı var. Tarımda üretimi caydıran politikalar nedeniyle çiftçi zaten fakirleşti. Kanun değişsin, ertesi gün çiftçi toprağını köyünü satmaya hazır. Bizler ya onların yanında işçi olarak çalışırız ya da şehire göç ederiz.”

Nasıl ki, Kurtuluş Savaşı ile topraklarımızdan kovulan emperyalistler, işbirlikçi iktidarlar sayesinde her alanda ülkeyi yeniden ele geçirdiyse, bu alanda da satış işi AKP’ye düştü.

Önce adım adım tarımı yok eden politikalar uygulandı. Gerek önceki iktidar döneminde gerekse AKP iktidarında şeker, tütün, çay, tahıl, pamuk gibi bir çok alanda uygulanan politikalar, sübvansiyon politikaları biliniyor. Ve bu po-

litikalar sonucunda “tahıl ambarı”ndan, buğday ithal eden ülke haline getirilişimizin aşamaları da köylümüzün feryadına rağmen gerçekleşti.

Şimdi sıra, Tanman’ın belirttiği gibi, yaşayamaz duruma gelmiş köylünün toprağına el koymaya geldi.

Özelleştirmelerden, tarımı yok eden politikalara kadar tümünde olduğu gibi, bu düzenlemeyi de IMF istiyor, AKP yerine getirmeye hazırlanıyor.

Ucuz Emek, Verimli Toprak; AKP Emperyalist Tekellere Çalışıyor

“Bizim köylümüz” lafı dillerinden düşmez. Çünkü onların oylarına ihtiyaçları var. En büyük ihanetlerinin üzerini göstermelik bir iki uygulama ile örtmeye çalışırlar. AKP iktidarı emperyalist tekellerin her isteğini yerine getirmede hiçbir tereddüt göstermiyor.

Köylerimiz ve köylülerimiz AKP’nin tekellere son peşkeşi.

Peki neden emperyalist tarım tekelleri böyle bir yasanın çıkarılmasını emrettiler AKP’ye?

“1) Zengin Avrupa ülkelerinde tarım arazisi azaldı. Türkiye Avrupa’ya yakınlığı, hava şartları ile tarımsal üretim için iyi bir yer. 2) Tüketici artık hormonsuz üretim, ekolojik şartlar, kirlenmemiş toprak gibi konulara önem veriyor. Türkiye’nin şartları bu konularda çok iyi. 3) Tarımda işçilik ucuz. Tarımda çalışmaya hazır çok sayıda insan var. 4) Türkiye’de tarımda çalışacak her seviyedeki insanın tarım bilgisi ve deneyimi yüksek.” (Güngör Uras)

Plantasyon ve Latin Amerika Örneği

Emperyalist tarım tekellerinin amacı belirttiğimiz gibi büyük çiftlikler, yani tarımsal sömürgecilik literatüründeki adıyla PLANTASYON’lar oluşturmak. (Latifundia’lar da bir ileriki aşama olarak aynı işleve sahip oldular.)

Bu alanlarda üretim tek ürün üzerinden, yani emperyalistlerin hangi ürüne ihtiyacı varsa o ürün üzerinden yapılır. Bu sayede emperyalist-

ler o üründe uzmanlaşma ve verimliliği hedefler.

En yaygın olarak Latin Amerika'da uygulanmıştır. Emperyalistler bütün bir Latin Amerika'yı plantasyonlara çevirmiş ve toprak giderek verimsizleşirken (siz bunu toprağın katledilmesi diye anlayın) Avrupa ve Amerikalı emperyalistler zenginleşmiş, orada yaşayan halklar korkunç bir yoksulluk içinde bırakılmıştır. Latin Amerika halkları tıpkı madenlerinin yağmalanmasında olduğu gibi, verimli topraklar üzerinde otururken nasıl aç kaldıklarına tanık olmuşlardır.

"Tropikal ülkelere Avrupalıların saldırgan müdahale biçimi olan" (Sömürgecilik Tarihi) plantasyonlar, sömürgeci Avrupa'nın ihtiyaçları olarak şekillendi ve o dönem Avrupa emperyalizminin denetimindeki emperyalist sermayeye hizmet ediyordu.

"Şeker'e gerekli elemeği, bedava enerji ve insan gücünü sağlamak üzere Afrika'dan sayısız köle getirildi. Yeni Dünya'yı istilâ eden bu bencil bitki ormanları kırıp geçiriyor, toprağın doğal verimliliğini ve humusunu akıl almaz bir hızla tüketiyordu." (Latin Amerika'nın Kesik Damarları)

Toprak katledilirken sonraki onyıllarda köleler yerine o ülkenin halkları kullanılmaya başlandı. Onlar da tam anlamıyla bir köleydi. Plantasyon işletmeciliği latifundialarla sürdürüldü, kapitalistleşmede atılan adımlarla gelişip sömürü ve talan daha "ince" hale getirildi.

"Dış talebe bağımlı ve çoğunlukla dışarıdan finanse edilen latifundia düzeni, Lâtin Amerika'nın ekonomik gelişmesindeki önemli darboğazlardan biri ve halk yığınlarının yoksulluğunun başlıca nedenidir. Bu düzen, bol bol ucuz işgücüne sahiptir, el emeği arttığını giderek arttıracak kadar da makinalaşmıştır. Artık ne Afrika kölelere, ne de encomiendalara ihtiyacı kalmamıştır. Günlük ücretler ya da küçücük bir toprak parçasını işleme hakkını vererek bedavaya çalıştırabileceği yığınla insan vardır nasılsa. Hasat zamanlarında açlığın harekete geçirdiği bitmek tükenmek bilmeyen işçi akınları düzenin sürekliliğini sağlar.

Plantasyonların işleyişi, latifundialar gibi, doğal zenginliklerin elendiği bir kalbura benzetilebilir. Dünya piyasasıyla bütünleşen her sektör önce dinamik bir devre geçirir. Daha sonra benzer ürünlerin rekabeti, toprağın giderek verimsizleşmesi ya da daha iyi koşullara sahip bölgeler bulunmasıyla kaybolup giderler. Üretimin başlangıç hamlesinin yerini yoksulluk, ölümle burun buruna bir hayat ve uyuşukluk alır." (Latin Amerika'nın Kesik Damarları; E. Galeano)

Tayyip'in Galaksisinden...

Başbakanlığını Satılığa Çıkaran Onursuzluk!

Ülkeyi "babalar gibi satışa" çıkardı AKP. Utanmazlık had safhada. Satış fabrikalarla, köylerle sınırlı kalmıyor. Kurulması planlanan Kamu Varlıkları Kurumu (KVK) da, kamu binalarının, yolların, köprülerin ve barajların satışını yapacak.

"Arap sermayesini çekmeliyiz" diyen AKP iktidarının bunu nasıl yapacağı da böylece netleşmeye başlıyor. KVK, başbakanlık, cumhurbaşkanlığı, bakanlıklar dahil olmak üzere bütün kamu mallarını Araplara satabilecek ve devlet kurumları bu binalarda "kiracı" olacak. Kirasını toplayıp, "mal sahibine" gönderme işi de KVK'nın!

Resmi kamu binalarını, köprülerini, barajlarını da satışa çıkaran bir ülkenin onurundan, bağımsızlığından söz edilebilir mi? Adım adım, parça parça satılan kamu mallarının satışı tamamlandığında ortaya çıkacak manzara şu: Oligarşinin Türkiye Cumhuriyeti kiracı, ülkenin sahibi sermayedarlar! Yani işin özüne uygun. Sermayedarın Arap ya da Avrupalı, Amerikalı veya onların işbirlikçileri olması bir ayrıntıdan ibaret. Mesele zihniyet ve sistem sorunu.

Tayyip Erdoğan, IMF'ye hayır diyenleri, "başka bir galakside yaşamakla" suçluyordu, Erdoğan'ın galaksisinde ülke pazarları kuruluyor, Tayyip'ler çığırtkan satıcılar gibi her şeyi satıyor!

Sayı 66

27

29 Haziran 2003

"Tüccar Siyasetçi" Böyle Satar!

Özelleştirme kapsamında 650 milyon dolara satılan PETKİM'in halihazırdaki malvarlığı satış bedelinin neredeyse iki katı. Yani PETKİM'i alan, sadece fabrikaları, üretimi elde etmekle kalmıyor, bir saat sonra verdiği paranın iki katının üzerine de oturmuş oluyor.

Buna göre;

Petkim'in 250 milyon dolar nakiti var. 3 aylık ürün stoku, 7 aylık hammadde stoku hazır. Son üç yılda 300 milyon dolarlık yatırım yapıldı. Sadece Aliğa tesislerinin arazi değeri 200 milyon dolar. (Ki Yarımca ve diğer tesisler bu hesaba dahil değil)...

Yani basit bir hesapla 1 milyar doları hazır! "Tüccar siyaseti" böyle satıyor memleketi. Bastır 650 milyon doları ertesi günü 1 milyar doların sahibi ol. Fabrikalar bedavaya bile gelmiyor, devlet üzerine resmen para veriyor. Erdoğan'ın galaksisinde "zarar eden KİT'ler" demagojisinin arkasında çark böyle dönüyor.

Bir kıtanın nasıl talan edildiğini anlattığı kitabında Galeano sonuçlarına da örneklerle yer verir;

“Brezilya’nın kuzeydoğusu ülkenin en zengin yöresiyken şimdi en yoksuludur. Barbade ve Haiti bugün sefaletle mahkûm insanların yaşadığı karınca yuvaları haline geldiler. Şeker, Birleşik Devletler’in Küba üzerindeki hâkimiyetinin anahtarı oldu. Bütün tarımı şekerden ibaret olan Küba’nın toprakları giderek verimsizleşti.

Kakao sayesinde Caracas oligarşisinin kasaları dolup taşı. Pamuk Maranhao’da birden parladı ama çabuk söndü. Amazon’da kauçuk plantasyonları birkaç kurş karşılığında kuzeydoğudan getirtilen işçilere mezar oldu. Kuzey Arjantin ve Paraguay’ın kebraço ormanlarından şimdi iz kalmadı. Yucatan’da sisal ekimi Yucatanlılar için soykırıma dönüştü. Ardında çöller bırakan kahvenin, Brezilya, Kolombiya, Ekvador ve Orta Amerika’nın talihsiz ülkelerindeki meyvanın da tarihi diğerlerinden pek farklı değildir.”

AKP, İşçi, Köylü, Memur... Bütün Halkın Düşmanıdır

Sayı 66

28

29 Haziran 2003

Bir ülke düşünün ki, iktidar köylere varıncaya kadar her şeyi satılığa çıkarmış olsun, emperyalist sermaye dolaşımına hizmet etmekten, tekellerin istediğini yapmaktan başka halkla hiçbir ilgisi olmasın. AKP iktidarı işte böyle bir iktidardır.

Geriye dönüp düşünün; bayram sadakalarının dışında halkın işsizlik, yoksulluk sorununa “çözüm” denilebilecek tek bir düzenlemesine, yatırıma tanık olan var mı? Yoktur.

Tersine işçiye İş Yasası, memura Kamu Reformu Yasası, köylüye IMF patentli yasalar ile daha fazla yoksulluğu, daha fazla işsizliği dayatıyor. En örgütsüz kesim olan köylülük bu anlamda AKP için çok daha “kolay lokma” olarak görülebiliyor. “Vur abalıya” misali sefaleti dayatıyor. Köylü karşı çıktığında da “gözünüzü toprak doyursun” diyor, daha olmadı diyor jandarmayı karşısına. Köylüye tek seçenek kalıyor; sefaletin köylerimizi yok etmesinin, topraklarımızın emperyalistlere, tekellere peşkeş çekilmesinin önüne geçmek için; örgütlenmek, soyguna, talana son verecek halk iktidarı mücadelesine katılmak. Aksi ni söyleyen oy alıyor, aldatıyor demektir.

Yolsuzlukla Mücadele Şovuna Devam Kaçakçılara Af!

“Damarına girdik, yakında bu ülkenin nasıl soyulduğunu herkes görecektir...”

Tayyip Erdoğan her toplantısında buna benzer sözlerle yolsuzluklara karşı mücadele şovlarını sürdürürken, öte yandan gümrük kaçakçılarını genel af çalışmaları da son aşamaya geldi. Elbette bunu o toplantılarında hiç dile getirmezler. Soygun “gizli”, soyguna karşı mücadele şovdur AKP için.

TBMM Adalet Komisyonu’nda kaçakçılıkla mücadele tasarısı için oluşturulan alt komisyon çalışmalarını tamamladı. Tasarıya eklenen geçici maddeyle, kaçakçılık kapsamında olan birçok suça af getirildi. Gerekçe ise, “adli mercilerde birikmiş davaların ortadan kaldırılması, para cezalarının tahsiliyle Hazine kaybının giderilmesi ve el konulan eşya ile nakil vasıtalarının ekonomiye kazandırılması” diye açıklandı.

“Kaynak” sağlama, “barış” gerekçeleriyle vergi, imar aflarının ardından af sırası kaçakçılara geldi. Gerekçeleri görüyor musunuz; adli mercilerde dava birikmiş... Çalsın, soysun, sen yargılamamak için her türlü yasal boşluğu yarat, sonra da dosya birikti diye affet!

Tescilli hırsızların partisinin kaçakçıları affetmesi kadar doğal bir şey yok. AKP’ye yakışan bu.

Yasa yürürlüğe girdiğinde kamuoyunca bilinen bir çok kaçakçılık davası da ortadan kalkmış olacak, ki resmi açıklamalara göre yaklaşık 5 bin dava düşecek. Bunlar arasında halen TBMM Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu’nca ayrı bir dosya olarak incelenen ve sayısının 60 bin olduğu belirtilen kaçak otomobillere de af gelecek.

Yolsuzluk şovlarıyla gizlenen soyguncuyu koruma düzenlemeleri sadece afla da sınırlı değil. Alt komisyon tasarıda öngörülen para cezalarını da çok bularak indirimine gitti. Olaki, halkı soyarken yakalanan bir hortumcu, çaldığının belli bir miktarını geri vererek cezadan kurtulacak.

AKP yolsuzlukla böyle mücadele ediyor; halkın gözünü bu şovlarla boyayıp, öte yandan hizmet etmeye zorunlu olduğu sınıfın, burjuvazinin çıkarlarına uygun her türlü düzenlemeyi yapıyor.

Yolsuzlukla mücadele koca bir yalandan ibarettir, siyasi hesaplaşmalar, üç beş yolsuzluğun ortaya çıkarılması yolsuzluk denizinde bir damla bile değildir. Geçen haftaki Ekmek ve Adalet’te belirttiğimiz gibi; “50 yıldır yolsuzlukla, vurgunla yaşayan bir düzende bir iki soruşturmayı şişirmek; bataklığın üzerini cılamaktır. AKP, temizlik şovu yapamaz. Başbakanı ve bakanları yolsuzluk sanığı olan, dokunulmazlık zırhına sarılanlar hiçbir yolsuzluğun üzerine gidemez.”

İşbirlikçi Tekelci Burjuvazi ORDU'ya ve NATO'ya Güveniyor

Boğaziçi Üniversitesi öğretim üyelerinden Prof. Yılmaz Esmer tarafından yapılan ve “en büyük 500 şirketi” kapsayan Ekonomik Seçkinler Değerler Araştırması sonuçları Milliyet'ten Meral Tamer'in köşesinde yayınlandı. (21 Haziran)

Prof. Esmer'in “Ekonomik Seçkinlerimiz” adını verdiği işbirlikçi tekelci burjuvazinin anketinden **en çok hangi kuruma güvendikleri** sorusundan, **ilk sırayı % 90.2 ile ordu** alırken, onu daha geri oranlarla **TRT, TÜSİAD, NATO, BM, AB, TOBB ve IMF** izliyor.

En Büyük Güven Ordu'ya ve Emperyalist Kurumlara

Ordu, onyıllardır bu ülkede tekelci burjuvazinin çıkarlarının bekçiliğini yapıyor. Bunu en iyi bilenler de elbette burjuvazinin kendisi. Onların sömürü ve soygun düzeni sürsün diye onlarca katliam, onbinlerce infaz, kayıp, işkence gerçekleştirildi bu ülkede. Böyle bir “güven”in oluşması için, iki cunta yapıldı. Tekelci burjuvazi “gülme sırası şimdi bizde” sözleriyle karşıladı 12 Eylül cuntasını.

AB, IMF, NATO gibi emperyalist kurumlara bağlı oldukları emperyalist kapitalist sistemin temel ayaklarından üçüdür. Bu siyasi, ekonomik ve askeri örgütler bütün dünyada halkların düşmanı olurken, kapitalist çarkın dönmek için güvencesidirler. Amerikan imparatorluğunun işgalleriyle birlikte NATO'nun eski önemi bugün tartışılıyor olsa da, tekelci burjuvazinin siyasi olarak ifade ettiği emperyalist askeri güçtür. Onlar için ABD ordusu da aynı anlamı taşır bu nedenle.

Tekelci burjuvazinin güven sıralamasında, görünürde de olsa, bu ülkeyi yöneten ne iktidar var, ne de TBMM. Göstermelik de olsa “halkın iradesi” kavramı onların literatüründe hiç olmaz. Bakışları pencere sınıf çıkarlarının penceresidir. Sanki ordu ile kast ettiklerinin bu ülkeye ait bir kurum olduğunu düşünmeyin. Çünkü bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde oligarşinin ordusu ile emperyalizmin kurumları aynı amaca hizmet ederler. Ordu, 1950'lerden bu yana emperyalizm adına ülkemizi işgal eden bir ordudur.

Halkın ve Burjuvazinin Çıkarları

Aynı soruların halka sorulduğunu düşünün, ki bu şekilde anketlerde zaman zaman yayınlanmıştır. Emperyalist kurumların adını bile bulamaz, aksine IMF, NATO gibi kurumların düşmanımız

olduğu sonucunu alırsınız.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi ile halkın çıkarları bir olmadığı için “dostları” ve “düşmanları” da doğal olarak farklı olmak zorundadır. Burjuvazi için “dost”, “güvenilir” olan her zaman halk için “düşman”, “güvenilmez”dir. Ordu konusunda onyıllara dayanan bir yanlış söz konusu olsa da, Amerikan çıkarlarının bekçisi ordu gerçeğinin her geçen gün daha açık olarak ortaya çıkması bu konudaki yanlışlığı da süreçle birlikte değiştirecektir.

Burjuvazi sınıfsal düşünüyor, sınıf çıkarlarının gözüyle bakıyor. Bizler de halk olarak, **işçisi, köylüsü, memuru, gecekondulusu, gençliği ile sınıfsal düşünmeliyiz.**

Düşünülmediğinde ne olur; sendikacısı Cumhurbaşkanı'ndan, burjuvazinin en çok oyu verdiği CHP'den medet umar, emperyalist AB'nin çıkarlarıyla proletaryanın çıkarlarını aynılaştırmaya çalışır ve emekçileri aldatır. AB'cilik bayrağını sallayanların burjuvazi dışında, kendisine emekten yana diyenler olması bu nedenle temelden bir çarpıklığın ürünüdür. Bunun çeşitli nedenlerini birçok kez dile getirdik. “*AB'ye girdiğimizde şu ekonomik, siyasi haklara kavuşacağız*” propagandasının asıl sahibi de bu kesimler değil, burjuvazidir. Hem emekten yana olup hem AB'ci olunamaz. Bu bilime, sınıflar gerçeğine aykırı. Burjuvazi kendi sınıf çıkarlarına sıkı sıkıya sahip çıkarken, emekçilerin bu bilinci yitirmeleri için türlü oyunlar sahneye koyar. AB propagandası da bu oyunlarda sadece birisidir.

Net olmamız gereken tek gerçek, burjuvazinin çıkarına olan bizim çıkarlarımıza değildir.

İslamcının AKP Çarpıtması

Anketin bir başka sorusu da; son seçimde hangi partiye oy verdiklerine ilişkin. Bunun oranlarında ise, % 62'si CHP'ye, % 5'i AKP'ye, % 10'u ANAP'a şeklinde sıralanıyor.

AKP'nin sesi Yeni Şafak'ta yazar Fehmi Kuru

İşbirlikçi tekelci burjuvazi sınıf tavrını gösteriyor; en çok orduya ve emperyalist kurumlara güveniyor.

Peki biz kime güveneceğiz?

Halkın kendi gücünden, örgütlenmesinden başka güveneceği hiçbir kurum, güç yoktur!

Sayı 66

29

29 Haziran 2003

AKP döneminin başlamasıyla birlikte "Seçkinler döneminin bittiği" tespiti yaptığını hatırlatıyor ve "şeriat-laiklik" çatışmasının özünde de "seçkinler"in AKP yönetimini kendi iktidarlarına müdahale olarak görmesinin yattığını dile getiriyor. (22 Haziran) Kuru, bununla da kalmayıp, tarafları *"seçkinler ve seçkin olmayanlar"* diye tasniflendirip, yaşanan "kavga"nın *"bir çeşit 'sınıf kavgası' olarak bile görmenin mümkün"* olduğunu söylüyor.

Birincisi; "laiklik-şeriat" çatışması bir iktidar kavgasıdır. Bu doğru. Ancak sözü edildiği gibi yoksullarla burjuvazi arasındaki kavganın yansıması değildir. Çeşitli kesimlerin türlü hesaplarla taraf olduğu egemen sınıfların kendi içindeki iktidar kavgasıdır. Taraflardan birinin "islami" görünmesi, ordunun Kemalist görünmesi kadar sahte ve aldatıcıdır.

İkincisi; Kuru sınıf kavgasının ne olduğunu da, AKP'nin ezilen sınıfları temsil etmediğini de çok iyi bilir. Çarpıtmada asıl buradadır.

AKP'ye oy verenlerin yoksul halk olması, tekelci burjuvazinin son seçimdeki tercihinin CHP olması bu gerçeği değiştirmiyor. Sömürge ülkenin parlamento seçimlerinin halkın örgütsüzlüğünün had safhada olduğu bir ülkede nasıl şekillendiği biliniyor. En çok oyu alanın halkı en çok temsil ettiği basit bir burjuva demagojisidir. Ben zenginleri severim diyen Özalların yüzde 45 oy aldığı bir ülkedir Türkiye. Bunun nedenleri ayrı bir tartışma olduğu için geçiyoruz.

AKP'nin çeşitli nedenlerle burjuvazinin tercihi olmadığı biliniyor. Ancak bu AKP'nin temsil ettiği sınıfın burjuvazi olmadığını tek başına kanıtı değildir. Asıl belirleyici olan siyasi, ekonomi politikalarında kimin çıkarlarına nasıl hizmet ettiğidir. Ki bu konuda 7 ay gibi kısa bir sürede AKP iktidarı çok ciddi adımlar atmış, burjuvazinin çıkarlarını en iyi kendisinin temsil ettiğini ispatlamıştır.

Bu nedenle "seçkinler döneminin bittiği" vs. saf-satadır. Tayyip Erdoğan'ın iş yasalarını çıkarırken, IMF programını, AB yasalarını çıkarırken kimden destek istediği, TÜSİAD'ın hangi toplantılarında *"satacağız her şeyi ama peşkeş çekiyor diyorlar"* sözlerinin *"dinlemeyin onları"* diye alkışlandığı ve Tayyip'in *"dinlemeyeceğim, siz de destek verin"* dediği sır değil.

Keza, Fehmi Kuru, *"halkın bütününden kopuk, genelin eğilimini asla temsil etmeyen, sevgisi halkın sevgisini, nefreti halkın nefretini yansıtmayan bir 'seçkinler sınıfı', nasıl olacak da, ekonomik ağırlığı oranında siyasette de varlığını sürdürebilecek?"* derken de yanılıyor.

Söylemi ne olursa olsun, sistemin çarkları yerinde durdukça ister AKP isterse başka bir parti iktidar olsun; işbirlikçi tekelci burjuvazi siyasette varlığını hep sürdürecektir, gerçek yöneten olmaya devam edeceklerdir. 7 aylık AKP icraatları bunun kanıtıdır. Ötesi demagoji ve yalandır.

AKP Demagojisine IMF ve TÜSİAD Nokta Koydu

IMF'yle Devam!

Geçtiğimiz iki hafta içinde en çok tartışılan konulardan biri Tayyip Erdoğan'ın, 2004 yılında IMF ile ilişkileri keseceklerini açıklamış olmasıydı. Yalandı elbette, dile getirdiğimiz gibi, böyle bir niyet olmuş olsa dahi, bu düzen sürdükçe Türkiye'nin borçlarını ödeyebilmesi mümkün değildi.

Nitekim IMF ve TÜSİAD tartışmaya son noktayı koydu. Burjuva basının "sayemizde iyisiniz, devam edin" başlığıyla veciz bir şekilde verdiği IMF açıklamasında, *"Yeni stand-by konusunda IMF'nin Türkiye'den yeni beklentisi yok. Ancak bunu tartışmak için erken"* denirken, TÜSİAD daha net ifade etti:

"Biz tamamiyle aksi kanaatteyiz. Türkiye, IMF programını 2006'ya kadar uzatmalı!"

IMF, AKP'ye, "bırak bu oyunları, zamanı gelince IMF'yle ilişkileri nasıl kesiyormuşsun, görürüz" demeye getirirken, TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan; "senin halkı aldatmak için söylediğin yalanlar, alavere dalavere, hesabın kitabın bizi ilgilendirmez, sen bizim çıkarlarımızı koruyacaksın. Bunun yolu da bu programı uygulamaktır." diyor.

İşte IMF, işte TÜSİAD;

AKP onlara rağmen IMF'yle ilişki kesebilir mi? Hatta aklından bile geçirebilir mi?

Yapamaz. Onun tek hesabı günü kurtarmak, halkta umut, beklenti yaratmaktır, olmadı.

Temsil ettiği kesimler tekzip etti ilk olarak.

Üstelik bununla da yetinmedi TÜSİAD, fırsat bu fırsat IMF programına harfiyen uyum konusunda yeniden uyardı ve IMF'ye verilen taahhüdü hatırlattı:

"AB üyeliği konusunda gösterilen kararlılık IMF programının yerine getirilmesinde de sürdürülmeli. Kaldı ki tüm limitleri zorlayarak aldığımız borçların ödenmesi sürecinde de IMF denetimi altında olma konusunda bir taahhüdümüz olduğu unutulmamalıdır."

Burjuvazi AKP'nin oy kaygısıyla, halkın IMF'ye tepkisine hitap etme adına yaptığı hesaplara aldırılmaz elbette. O, sadece kendi çıkarını düşünür. AKP ise hizmet ettiği kadar onlar için bir anlam ifade eder.

İşçiye
sıfır
zam!

İKTİDAR PERVASIZ SENDİKACI CİDDİYETSİZ

Kamuya ait işyerlerindeki işçileri kapsayan Toplu Sözleşmelerde AKP hükümetinin emekçiye reva gördüğü “zam oranı” belı oldu;

SIFIR ZAM!

TÜRK-İŞ ile hükümet arasında sürdürölen görüşmelerde sermayenin iktidarı AKP, ilk altı ay sıfır, ikinci altı ay yüzde 7, üçüncü ve dördüncü altı aylar için ise yüzde 5’er zam önerdi. Sıfır zammın gerekçesini, daha önceki dönemde yapılan toplu sözleşme uyarınca enflasyon farkından dolayı 1 Ocak 2003’te ücretlere yapılan yüzde 6.2 oranındaki zammı gösteren AKP’ye Türk-İş cevabı, bunun bir “şark kurnazlığı” olduğı şeklinde oldu ve ilk altı ay için gerçekleşen enflasyon oranında zam ve yüzde 10 refah payı istendi.

Türk-İş’e bağılı sendikaların yürüttüğü sözleşme görüşmelerinde ise çeşitli işyerlerinde çalışan 20 bin 197 işçi adına grev kararı alındı. Türk-İş tarafından yapılan açıklamada, 16 bin 201 işçinin grev kararı aşamasında bulunduğı, 130 bin 68 işçi için yapılan görüşmelerin arabulucuda olduğı, 94 bin 471 işçi adına yürütölen görüşmelerde ise uyuşmazlığa gidildiğı belirtildi. Halen 191 bin 576 işçi içinse görüşmeler sürüyor.

AKP Emekçilere Karşı Pervasız Sermaye AKP’ye Destekçi

Sıfır zammın reddedilmesinin ardından, hükümet sözcüsü Cemil Çiçek ve Başbakan Tayyip Erdoğan yaptığı konuşmalarla, AKP iktidarının emekçiye karşı düşmanlığını kustular.

Cemil Çiçek, kamu Toplu İş Sözleşmelerinde “işsizlerin de dikkate alınacağını, ...**asgari ücretle çalışmaya hazır milyonlarca işsiz olduğunu**” söylerken, benzeri bir tehdidi de Tayyip Erdoğan yaptı:

“İşiniz olduğuna dua edin, zam istemeyin.... Varsa veririz, yoksa nereden vereceğiz...”

Hortumculara, “güvenlik” diye diye terör demagogisi yapan orduya, polise, silahlanmaya, emperyalist tekellere ve işbirlikçilerine trilyonlar akıtılırken emekçiye karşı nasıl pervasızca tehditler savurdıkları, “vermiyoruz, ne yapabilirsiniz ki”, havasında şantaj yaptıkları ortada. O

kaynakların nerede nasıl kimlere peşkeş çekildiğini artık sokaktaki çocuk dahi biliyor.

Koyarız kapı önüne, asgari ücretle çalışacak olanları alınız! AKP iktidarının emekçiye yaklaşımının özü özeti bu ifade de çok açıktır.

Emeğinin hakkını isteyen işçilere karşı işsizler tehdidini kullanmak yüzyıllardır kapitalistlerin en sık başvurduğu yollardan biridir. Binlerce direniş yaşanmış sadece bu nedenle. Kan dökölerek haklar kazanılmıştır. Ama ihanet yasası sonrası bu haklardan söz etmek bile lüks haline gelmiştir.

AKP iktidarı da kamu işçisine TİSK başkanı Refik Baydur’un gözüyle bakıyor. Ne kadar çok sömürüp, ölmeyecek kadar, daha doğrusu üretecek kadarını veririm yeter diye düşünüyor. Emekçileri düşman olarak görüyor.

Ne diyor Refik Baydur;

“Ülkenin içinde bulunduğı şartlarda fedakârlık yapmak gerekiyor. Sıfır zam tabi ki olabilir, **hatta eksi zam da olabilir ama yasalar geriye gidişe engel.”**

Demek ki, yasal engel olmasa işçinin aldığı maaşın yarısını da geri alacak patronlar. AKP iktidarının emekçilere karşı her saldırısında patronlar yanında. Her saldırı patronların çıkarları için. Kamu sözleşmelerinin özel sektöre örnek teşkil etmemesi açısından bu sözleşmeler patronları da ilgilendiriyor.

“Fedakârlık” demagogisine ise değinmeye bile gerek yoktur. Onyıllardır emekçilerden, halktan istendi o fedekarlık. Fedakarlığın kimin için olduğu da her seferinde ortaya çıktı. IMF talanı sürsün, batık bankalar kurtarılsın, tekellerin kassasına daha fazla kredi aktarılsın diye her iktidar halktan fedakarlık istedi.

Pervasızlığın Kaynağı: Sendikacılığın İhaneti ve Ciddiyetsizliği

AKP iktidarının bu kadar pervasız olmasının nedeni konfederasyonlardır. Bırakalım daha önceki süreci, Kölelik Yasası’nın (İş Yasası) çıkarılması sürecinde sendikacılığın ihanetine herkes tanık oldu.

Sayı 66

31

29 Haziran 2003

Sıfır zamma karşı yapılacak eylemlere ilişkin Türk-İş başkanı Salih Kılıç'ın açıklaması şu:

*“Önümüzdeki günlerde toplanacak Başkanlar Kurulumuz'da **esprî eylemleri**, ayrıca yasal prosüdürlerimizin hızlandırılması ve dolayısıyla Başkanlar Kurulumuz'dan alacağımız kararlar ve destekle eylemlerin neler olabileceğini ortaya koyacağız. **Esprîli eylemler yapacağız. Kararlar çıktığı zaman görürsünüz.**”*

İktidar, TİSK pervasızca tehditler savuruyor, emekçiler her mitingte, gösteride “genel grev” sloganlarını haykırıyor, ihanet sendikacılığını protesto ediyor, Türk-İş de esprîli eylemlerden söz ediyor!

Bu sendikacılık anlayışı sermayeyi, iktidarı pervasızlaştırıyor. İktidar da, “eksi zam”dan sözeden sermaye de bu anlayışın bir direniş perspektifine sahip olmadığını, hatta hak alma diye, emekçinin alınterine sahip çıkma gibi bir sorunu olmadığını biliyor. Sivil toplumcu eylem anlayışının en fazla yakasına “sıfır zammı kabul etmiyoruz” kokartları takmaktan, bir kaç gösteri, basın açıklaması yapmaktan öteye gidemeyeceğini biliyor.

“Ücret sendikacılığı”ndan bugünkü sendikacılığa gelindi. Ülkemiz sendikacılığı, ekonomist sendikacılığın sonuçta ekonomik hakları da koruyamaz hale gelişinin örneğidir.

Sendikacılık, emekçinin haklarını koruma,

renecekleri mesajını yinelediler.

Adana, İstanbul, Diyarbakır, Bitlis'te aileleri ile birlikte eylem yapan işçiler “TEKEL'i satanı biz de satarız”, “Geliyor geliyor genel grev geliyor” sloganları attılar.

“15-16 Haziran Nostalji Değil, Güncel Görev”

Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği girişimi 15-16 Haziran direnişinin yıldönümünde düzenlediği eylemle yeni direnişleri yaratmanın güncel görev olduğunu belirtti ve iş yasasını protesto etti.

“Kölelik yasasına hayır, 15-16 Haziran şehitleri ölümsüzdür” sloganlarının atıldığı eylemde yapılan açıklamada şöyle denildi;

“15-16 Haziran direnişini örgütleyen de, tarihe güçlü bir direniş olarak miras bırakan da işçilerdir. Bu direnişin kararı masa başında değil, fabrikalarda alınmıştır. İşçi sınıfı özelinde tüm halka dayatılan, örgütsüzlük ve teslimiyet yeni iş yasasında kendini bir kez daha gösteriyor. Bu yasa karşısında yapılmayan ve yapılması gerekendir 15-16 Haziran. Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği girişimi olarak, 15-16 Haziranları yaratan işçi sınıfını selamlıyor, bu yasa karşısında halkın örgütlenerek haklarını alabilecek gücü olduğunu bir kez daha ilan ediyoruz. Başta işçiler olmak üzere herkesi girişimimizin bir parçası olma ve temel hak ve özgürlüklerimiz için mücadele etmeye çağırıyoruz. Ekmek ve adalet için direnişte şehit düşenlerin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz, anılarını yeni 15-16 haziranlarda yaşatmaya devam edeceğiz..”

KESK Mitingleri Sürüyor

KESK'in, "Kamu Reformu Aldatmacasına, Personel Rejimi Yasasına, Nema ve Ücret Gaspalarına Hayır" kampanyasında düzenlediği bölge mitingleri sürüyor. 21 Haziranda Aydın, Kayseri, Dersim'de yapılan mitinglerde binlerce emekçi AKP iktidarını protesto etti ve Türk-İş'i birlikte mücadeleye çağırdı.

Aydında yapılan mitinge 3 binden fazla emekçi katıldı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi ve bazı DKÖ ve partilerin de katıldığı mitingte, "IMF Defol Bu Memleket Bizim, Sadaka Değil Toplu Sözleşme" sloganları atıldı.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin **"Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız"** pankartıyla katıldığı mitingte konuşan KESK Genel Başkanı Sami Evren, demokratikleşme, düşünce ve örgütlenme özgürlüğü, sendikal hak ve özgürlüklerin önündeki engellerin kaldırılması taleplerini içeren bir konuşma yaptı.

Tekel İşçisi Direniyor

Özelleştirmeye karşı mücadele eden Tekel işçilerinin eylemleri sürüyor.

20 Haziranda bütün işyerlerinde eylem yapan Tekel işçileri fabrikalarının çevresine insan zinciri oluşturarak özelleştirmeye karşı di-

Sayı 66

32

29 Haziran 2003

cılığa gelindi. Ülkemiz sendikacılığı, ekonomist sendikacılığın sonuçta ekonomik hakları da koruyamaz hale gelişinin örneğidir.

Sendikacılık, emekçinin haklarını koruma, geliştirme, olmaktan çıkıp sınıf mücadelesi'nden kopuldukça emeğin hakkının patron masalarında satışına dönüştü. Bugünkü gelinen aşama tam da bu noktadır.

Böyle bir sendikacılığın karşısında iktidarlar neden pervasız olmasınlar ki!

Peki Türk-İş daha ciddi eylemler yapamaz mı? Elbette yapabilir. Ama bu, sınıfın çıkarlarına sahip çıktığı için olmayacaktır. İktidarın pervasızlığına karşı şalterleri indirmeyi "tehdit" olarak dahi dile getiremeyen, esprili sivil toplumcu eylemlerden sözeden bir sendikacılık anlayışı ancak tabanın zorlaması ile bir noktaya kadar harekete geçebilir. Ya da 28 Şubatlar'da olduğu gibi başka güçlerin iktidar savaşının ale-ti olarak kullanılır.

Ne diyor Tayyip Erdoğan;

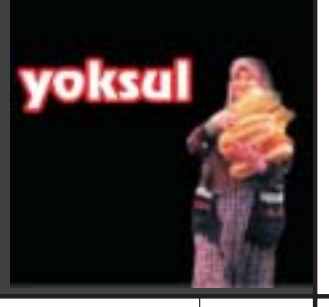
"Lütfen bizi fazla yormayın. Bu ülkeyi bugünlere getiren iktidarlara takınmadığınız tavır bize takınmazsınız."

İşçiyi açlığa mahkum etme amaçlı olarak söylenmiş olsa da, Erdoğan sendikacıların son on yıldaki ihanetlerini yüzlerine vuruyor, MGK sendikacısı olduklarını hatırlatıyor. "Biz sizi biliyoruz, esip gürlemenizin anlamını da biliyoruz" diyor AKP.

Tüm bunlara Türk-İş'in verebileceği bir cevap yok.

Emekçilerin cevabı ise, ilk olarak bu sendikacılık anlayışının sorgulanmasıdır. Gücümüze güvenerek iktidarın pervasızlığına üretimden gelen gücümüz dahil ciddi direnişlerle karşılık vermektir.

Toplu iş sözleşmeleri, başka hesaplar devreye girmedikçe sendikacılığın yeni bir ihanet anlaşmasına kadar gidecek, işçi oyalanacak, sonra satış gerçekleştirilecektir. Bu senaryo onlarca kez oynandı bu ülkede ve artık herkes ezberledi.

Yoksul Yerini Bilmeli!

Bir süredir medya Armutlu'da yaşanan yıkım öncesi keşif çalışmalarını ve buna karşı halkın tepkilerini yansıtıyor. Yüzlerce aile sadece yaşamak için bir gecekondu istiyor; ne villa, ne kat, ne de yat... Bu ay kirayı nasıl ödeyeceğim diye düşünmediği ya da akrabalarının yanında sığıntı olarak yaşamak zorunda kalmayacağı iki göz gecekondu.

Sesleri duyar gibiyiz; iyi ama onlar da kamu arazisi üzerine ev yapmışlar, üniversite arazisini işgal etmişler...

Geçin bu demagogileri. Kamusunu, arazisini bizzat devletin emperyalist tekellere peşkeş çektiği, boğaza nazır ormanlık arazilerinin herkesin gözleri önünde nasıl yakılıp, kesilip villalar yapıldığını gördüğü bir ülkede hiçkimse yoksul halkın barınma hakkını bu demagogilerle gaspedemez.

Devlet, barınma sorununun çözümünde yok, halkın sağlığında yok, eğitiminde yok... Peki nerede var?

Armutlu halkının protestosunun karşısında, evlerini yıktırmamak için direnen halka biber gazı sıkarken, gaz bombaları atarken var.

İşin özü, Yoksulun boğaz manzaralı bir yerde oturması "olay"dır; yıllardır Bebek'ten gelip Etiler'in gazinolarına gitmek için Küçükarmutlu'dan geçmek zorunda olan burjuvaların iç geçirdiği, bu çapulcuların ne işi var burada dediği yoksullara hak değildir bu yerler. Küçükarmutlu'yu halkın direnişi sayesinde yıkamadılar, şimdi sıra Büyükarmutlu'da. Demek ki, sorun "terör yuvası Küçükarmutlu" sorunu değilmiş.

Dediğimiz gibi asıl mesele yoksullara reva görülen yaşam biçimi, onların "yaşamaları" için lütfedilen, kentin en ücra köşelerindeki barakalardan olmayışdır bu yerlerin. Her alanda karşımıza çıkar düzenin bu bakış açısı.

Yoksulun es kaza iyi bir hastanede tedavi görmesi de "düzenin lütfü"dur. Es kaza iyi bir okula gitmesi doğal olmayan bir durum olup, özgürlüklerin göstergesidir. Yoksullardan arada çok zengin olan şarkıcılar, futbolcular çıkabilir; o da düzenin yoksula bağlıdır; Ama bunlar istisnadır ve istisna olarak kalmalıdır; yoksul yerini bilmelidir! Haktan, hukuktan, eşitlikten, insan gibi yaşama hakkından, sağlıklı beslenme ve barınma hakkında söz bile etmemeli, aklından dahi geçirmemeli, kentlerin en güzel yerlerinden uzak durmalı, mümkünse zenginlerin gözüne dahi görünmemelidir!

Bu düzen değişene kadar yoksula reva görülen bu yaşam her alanda dayatılmaya devam edilecektir.

Sayı 66

33

29 Haziran 2003

AWACS Belgeleri Generallerin 'Sırrı'

'SIR'IN ALTINDA KAÇ MİLYON DOLAR VAR?

Meclis Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu, yolsuzluk, usulsüzlük yapıldığı aleni olarak yazılıp çizilen, Türk Hava Kuvvetleri için **1,5 milyar dolarlık** Havadan Erken İhbar ve Kontrol Uçağı (AWACS) alımıyla ilgili belgelere ulaşmıyor.

Meclis Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu, Savunma Sanayii Müsteşarlığı'ndan konuya ilişkin bilgi-belge istedi. Aldığı cevap bu ülkede ordunun hiçbir yolsuzluğunun, soygununun soruşturulamayacağını bir kez daha hatırlattı.

İstenen bilgi ve belgeleri vermeme-nin gerekçesi; **"yabancı uyruklu firmanın ticari sırrı"** idi.

Komisyon cevabı tatmin edici bulmadığını belirterek yeniden belge istedi. İstenen belgeler gönderilmiş olsa dahi, (ki ordu her şeyiyle ortaya çıkan Susurluk ilişkilerinde bile TBMM komisyonunu takmamış, Veli Küçük'ü ifade için göndermeyerek korumaya almıştır.) soruşturmadan hiçbir sonuç çıkamayacaktır. Aksi, generallerin sanık sandalyesine oturtulması demektir. Milli Savunma Bakanlığı (MSB) sadece imza makamıdır. İhalenin, soygunun, yolsuzluğun asıl sahibi generallerdir.

Amerika'ya ve orduya yaranmak için Abdullah Gül başbakanlığı döneminde ihale anlaşmasını imzalayan AKP hükümeti halkın cebinden çalınan 1,5 milyar doların siyasi sorumlusudur.

Boeing'in Sırrı, Generallerin Sırrıdır

"Yabancı firma" dedikleri, AWACS'ların alındığı **Amerikan Boeing** firması.

Amerikan tekellerinin "sır"larını korumak orduyu neden bu kadar ilgilendiriyor acaba!?

O "sır"ın altında kaç milyon dolarlık yolsuzluk yatıyor?

İşte özet olarak yolsuzluğun nasıl yapıldığı;

"Amerikan Boeing firması, anlaşmadaki yükümlülüklerini eksiksiz yerine getirmede ve fiyat ayarlaması (eskalasyon) yoluyla Türkiye için ek fiyat farkı oluştu. Böylece, 1 milyar 85 milyon dolar olarak imzalanan anlaşmanın bedeli, yürürlü-

ğe sokulana kadar yaşanan gecikme yüzünden 1,5 milyar dolara çıktı. Teminat mektubunda Türkiye'nin çıkarları korunmadı. Teknoloji transferi ne kısıtlama getirildi. Yerli katkı oranı yüzde 18 yerine yüzde 12'de kaldı."

Bir kalemde yarım milyar dolarlık vurgun!

Hal böyle olunca "sır" da büyük oluyor. Sırrın sahibi sadece Boeing tekeli mi? Bilinir ki, sefaletin, açlığın kol gezdiği bir ülke anormal düzeyde silahlanma ihalesi yapıyorsa, orada generaller "bal tuttukları parmaklarını yalıyor" demektir. Silah tekelleriyle ilişkiler bütün dünyada böyle sürdürülüyor.

Yolsuzlukta Generallerin Sicili Kirlidir

Hatırlanacaktır, Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül bizzat, *"ABD'ye jest için aldıklarını"* söylemişti. AWACS'ları generallerin ısrarlı bir şekilde istediği de basına yansıyan gelişmelerdendi.

Milyonlarca insanımız işsiz, aç, yoksulken ABD'ye jest yapmışlar! Elbette bu söylenen tarafı, söylenmeyen tarafı ise jestin karşılığında generallerin payına ne düştüğüdür.

Bu konuda generallerin sicilleri kirlidir. Kirli olduğu için onyıllardır ordu ihalelerinin her türlü denetimin dışında tutulmasını sağlamışlardır. Cuntaların yaptığı düzenlemelerin başında bu konu gelmiştir. Görüntüyü kurtarmak için alt rütbeli bir iki subay zaman zaman "şu silah alımında yolsuzluk yaptı" denilerek basına yansıtılmış, büyük vurgunlar bizzat generaller tarafından sürdürülmüştür.

Sicilleri Lockheed skandalına uzanır.

Lockheed'den AWACS'a; Generalleri Soruşturabiliyor Musunuz?

Lockheed de tıpkı Boeing gibi bir Amerikan tekeli. Birçok ülkede, Lockheed'den alınan rüşvetlerle F-16 uçakları satın alındığı ortaya çıkmıştı. Elbette bu ülkeler arasında Türkiye de vardı.

Düzenin övünç konusu yaptığı F-16 projesinin

her aşamasında başta 12 Eylül cuntasının 5 generalinden birisi olan **Tahsin ŞAHİNKAYA** olmak üzere generallerin rüşvet yedikleri belgelerle sergilendi. Buna rağmen, bir çok ülkede soruşturma konusu yapılan, onlarca bürokratin, yöneticinin yargılanmasına, Japon başbakanının intihara teşebbüs etmesine yol açan Lockheed skandalının **soruşturulmadığı** iki ülkeden birisi Türkiye oldu. Sanki böyle bir olay hiç olmamış, ülkeyi kan gölüne çeviren cuntacılar dolarları kasalarına atmamıştı.

Siyasilerin, bürokratların dahi, siyasi hesaplaşmalar gündeme gelmedikçe, yolsuzluklarının araştırılmadığı, meşru görüldüğü bir düzende generallerin soruşturulması düşünülemezdi bile. Hala da öyledir.

Çürümüş düzenin yozlaşmış ordusunun komuta kademesinin adıyla anılan onlarca böyle yolsuzluk vardır.

Türkiye; cuntacı generallerin 200 milyar dolar fazla karşılıksız para bastığı (MGK Genel Sekreteri Org. Tuncer Kılınç'ın "alırsın mürekkebi basarsın parayı" feyzini kimden aldığı belli!), cunta şefinin lüks daireleri kira parasına "satın aldığı", bir yılda oğlunu armatör, karısını fabrikalara ortak yapan cunta üyelerinin gelip geçtiği, 'dünyanın en zengin generalleri' listesine girme şerefine erişen generallerin bulunduğu, hava kuvvetlerinin uçak hangarlarında tavukçuluk yapan cunta üyelerinin itibar gördüğü, Ordu'nun OYAK holdinginin tam 40 yıl boyunca hiçbir denetime tabi tutulmayıp 40 yılın sonunda kendilerinin "biz şu kadar kar ettik, Türkiye'ye sığmıyoruz.." dediği **bir ülkedir**.

Lockheed'ler, AWACS'lar bilinen, ortaya çıkanlardır sadece.

Riyakarca yapılan "millilik", "terör", "ulusal güvenlik" demagojilerinin arkasında büyük bir soygun ve talan sistemi kurulmuştur. Dünyanın sayılı silah alıcısı durumundaki ülkemizde, silah alım ihalelerinde rüşvetin dönmediği, yolsuzluğun yapılmadığı, silah tekelleri ile "al gülüm ver gülüm" ilişkisinin yürümediği hiçbir örnek yoktur. Her emekli olan generalin bir holdingin yönetim kuruluna kapağı atmasının ardındaki ilişkileri ise saymaya bile gerek görmüyoruz.

"Yolsuzluklar Duyulursa Sol Mihraklar İstismar Eder"

Kapitalizm, vurgun-çıkar-haksız kazanç düzeyidir. Türkiye kapitalizmin çarpık geliştiği bir ülke olarak vurgunun, çıkarıcılığın, haksız kazancın, soygun ve talanın çok daha kaba ve aleni olarak yapıldığı bir ülkedir. Bu sistemin yönetim mekanizmalarında yer alan kurum ve kişiler kimse, on-

ların bilgisi, onayı, ortaklığı olmadan hiçbir yolsuzluğun, hırsızlığın olması mümkün değildir. Generaller onyıllardır bu ülkenin asıl yöneteni durumdadır. Hırsızlıkların kimisi bizzat onlar tarafından yapılır, kimisinden ise "sus payı" alırlar. Bazen de, adı sanı duyulmadık "tanıdıklara" kurdurdukları holdinglere ordunun gücü ve olanaklarıyla ihaleler aktararak köşeyi dönerler.

Bu konuda 1980'li yıllarda Uğur MENGENCEİ-OĞLU adlı adı sanı duyulmadık birine, içinde emekli albay ve generallerin de bulunduğu bir deniz taşımacılık şirketinin kurdurulması örnektir. Mengencioğlu "güçlü dostları"nın desteği ve devletin verdiği krediyle petrol taşımacılığına başlar. Ve ilk seferinde tanker maliyetini kurtarır. Sonra yeni tankerler, yeni krediler... Ve üç yılda Türkiye'nin en büyük deniz ticaret filosuna sahip bir şirket ortaya çıkar. İlginçtir ki, benzeri bir örnek de 1961'de Franco faşizminde yaşanmıştı. Faşist rejimler hep birbirine benzer.

Denilebilir ki, yolsuzluk, hırsızlık sadece generallerin işi mi? Elbette değil. Patronlardan bürokrasiye, partilerden polis şeflerine kadar bu sistemde gücü elinde tutan her kesim aynı bataklığın içindedir. Bu yüzden yolsuzluk soruşturmaları, temizlik şovları aldatmacadır.

Emniyetçilerin, generallerin, valilerin nasıl rüşvet aldıkları, nasıl birbirini himaye ettikleri MİT raporlarında dahi yer almış, oligarşi içi çatışmaların olduğu süreçlerde basına sızdırılmıştır. İşte bunlardan birinde işkenceci bir polis şefinin generallerce nasıl himaye edildiği, nasıl ortak çalıştıkları şu satırlarla yer alıyordu;

"Aynı tarihlerde İst. SYNT. Komutanı Faik TÜRÜN, soruşturmayı yapanları makamına çağırarak o anda İst. Em. Müd. Muavini olan Şükrü BALCI'nın aşırı sola karşı çok darbe vurmuş bir kimse olduğunu, yolsuzluklarının duyulması halinde bunun sol mihraklarca istismar edilebileceğini belirterek, Şükrü Balcı ile ilgili kısımların ifadelerden çıkarılmasını, ayrı bir dosya haline getirilmesini (...) belirtmiştir. İşlemler Synt. Komutanı'nın talimatı doğrultusunda geliştirilmiştir... İhtilal (12 Eylül-b.n.) sırasında teşrik-i mesaide bulunduğu paşalardan bir kısmını da büyük paralarla rüşvete alıştırmış (Balcı -b.n.), cuntanın da gözde, işbilir, polislikten anlar ve vatani kurtaran aslanı durumuna gelmiştir." (NOKTA Dergisi Özel Eki, aktaran Haklıyız Kazanacağız)

Mantık ve işleyiş hiç değişmedi; "terör" demagogisi hırsızlıkların, yolsuzlukların üzerine bir şal olarak geçirildi. Katledenler, işkence yapanlar yolsuzlukta, soygunda da (ciddi bir pay kavgası çıkmadıkça) ortak oldular.

✓ Malatya Haklar ve Özgürlükler Derneği Açıldı “Hak ve özgürlükler mücadelesinin mevzisi olacağız”

İstanbul, Elazığ, İzmir ve Anadolu (İstanbul Anadolu yakasında) Temel Haklar'ın ardından Malatya Haklar ve Özgürlükler Derneği de kuruluş çalışmalarını tamamlayarak faaliyetlerine başladı.

Bir süredir “girişim” olarak çalışmalarını sürdüren Malatya Temel Haklar bu süreçte iktidarın yasadışı baskıları ve Malatya polisinin keyfi uygulamaları ile karşı karşıya kalmasına rağmen çalışmalarına ara vermeden devam etti.

Kuruluş çalışmalarının tamamlanmasının ardından bir açıklama yapan Malatya Temel Haklar, Malatya’da yaşanan baskılara, hak gasplarına değinerek, “haklar ve özgürlükler mücadelesine gerçek misyonunu kazandıracağız, bu mücadelenin mevzisi olacağız” dedi.

Malatya Halkına Çağrı

Yapılan açıklamada, Malatya halkına çağrı yapılırken, hak ve özgürlüklerimiz için “Temel Haklar çatısı altında birleşelim, mücadele edelim” denildi. Girişim aşamasında yapılan “Halk Karar Versin”

kampanyasını hatırlatan Malatya Temel Haklar, iktidarın halkın karardından korktuğunu belirtti ve “baskılara, hak ve özgürlüklerimizin yokedilmesine karşı örgütlenelim, halkın karar vereceğini göstereyim” denildi.

Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Adresi:

Dabakhane Mah. Eski Haleb Cad. Ata İşhanı kat:4
Tel: 0422 323 83 18

Fethullah'ın Hamisi CIA'cı Fuller

Türkiye halkının çok iyi tanıdığı, CIA eski yetkililerinden Graham Fuller Türkiye “ziyaretinde” Fethullah Gülen’i savundu. Amerika’dan Gülen’le tanıştıkları anlaşılan Fuller, soru üzerine, “Fethullah Gülen’in radikal İslamcı olduğunu düşünmek bana zor geliyor. Kesinlikle değil, bu yöndeki görüşlere katılmıyorum” dedi.

Yerinde bir tesbit yaparak Türkiye’nin radikal İslam sorununu, bu kesimi düzen içine alarak çözdüğünü belirten Fuller, Gülen’e ilişkin tespiti de haksız sayılmaz. Bırakın “radikalini”, İslamcılığı şaibeli. Amerika’nın “stratejik müttefiki” tarafından resmen iadesi istendiği halde orada aleni yaşayan Fethullah’ın bu “imkanı” nasıl ve neyin karşılığında elde ettiği biliniyordu. Fuller’in sahiplenmesi bir teyid oldu.

Çünkü, çıkarları bir. Kullanma-kullanılma ilişkisi içinde halklara karşı birlikteler. Ortadoğu’da, ülkemizde, Kafkaslar’da Amerika adına hizmet veren Fethullah’ın doğal ki, ilişkileri de CIA üzerinden, Pentagon üzerinden yürüyecektir. (Bu arada Fethullah okullarından 10 kişi “casusluk” ve “faşist Turancılık propagandası” nedeniyle Rusya tarafından sınırışı edildi!)

Ve düşünün ki, Fuller’in hamiliğini yaptığı bir riyakar İslamcı maskesini kullanarak saf inançlar taşıyan müslüman halkı aldatıyor, bir yandan da devrimcilere düşmanlığını kontra yayınlarıyla sürdürüyor. Her iki görevi de hamilerinden ba-

ğımsız değildir elbette.

Müslümanlara Amerika’yı sevdirmek de, devrimcilere saldırmak da dünyada en başta CIA’nın işleri arasındadır.

Amerikan Hayranı İslamcılık

Dünyanın her yanında müslüman halklara saldıran Amerika Fethullah’ı çok seviyor! Tabii sevgi karşılıklı, Fethullah da aynı “muhabbeti” onlara karşı duyuyor. Ki, düzen içi İslamcılığın Amerikan hayranlığı, Tayyip’lerden başlayarak geniş bir kesim içinde bugünkü koşullarda dahi sürüyor. İşte bir örnek. AKP’nin sesi Yeni Şafak’ta Amerika gezisindeki anılarını anlatıyor;

“Kusurları olsa da demokrasinin işlediği bir “Batı” ülkesinde, lüks bir otelde ezan okuyarak kadınlı erkekli, hepsi okumuş yazmış güzel insanlarla Cuma namazı kılmak insana heyecan vermekle kalmıyor... Bu beyinlerin sahiplerinin örtüsüne, namazına, niyazına, sakalına, saçına... karışmayan ABD, bizim mağdurları da istihdam ediyor, üniversitelerinde ders verdiriyor, şirketlerinde iş veriyor, çoğuna vatandaşlık da veriyor...” (Hayrettin Karaman, 13 Haziran)

Meğer dünya halkları boş yere ABD haksızlığını eleştiriyormuş. Meğer Amerika özgürlükler ülkesi, müslümanların aziz dostuymuş! Ki me ne masal anlatıyorsunuz; onbinlerce müslüman sadece ABD’nin “mimli” ülkelerinin vatan daşı diye sınırışı ediliyor, aşağılanıyor. Elbette sen müslüman halkların anti-Amerikancılığını pasifize etme gibi bir misyon edinir, bunun için ev sahipliğini ABD’nin yaptığı seminerler yaparsan ABD seni sever!

DEVLET AKLAMAYA DEVAM EDİYOR

Susurluk'un bütün kurumlarıyla yönetmeye devam ettiği ülkemizde bir iki gün içinde yaşanan üç gelişme, üç olay, görmek isteyen için sistemin hukuku da siyasi yapısını da, demokratikleşme demagogilerinin nasıl bir aldatmaca olduğunu da anlamasına yeterlidir.

Susurluk Sürüyor

Bilindiği gibi; binlerce faili meçhulün, kayıbın, katliamın, işkencenin, uyuşturucu kaçakçılığının ve daha sayamayacağımız kontra yöntemlerinin söz konusu olduğu Susurluk, göstermelik bir dava ile "yargılanmış" idi. Katillerin kimisi otelde tatil yapar misali ilçe hapis-hanelerinde konuk edilirken, kimisi dokunulmazlıkları nedeniyle hiç mahkemeye çıkarılmamıştı.

İşte bunlardan birisi olan korucu aşiretinin lideri, Susurluk sanıklarından Sedat Edip Bucak gerekli güvenceyi aldıktan sonra "hafıza kaybı" numarasından vazgeçti ve ifade vermeye geldi. İlk ifadesinde Demirel başta olmak üzere dönemin askeri, siyasi yöneticilerine mesaj veren ve bana ceza verirsiniz her şeyi dökerim ortaya anlamına geldiği gayet açık ifadeler kullanan Bucak, 26 Haziran'daki karar duruşmasında beraat ettirildi.

Dava usulen açılmıştı. Susurluk bütün kurumlarıyla tıkr tıkr işlemeye devam ediyordu. Dönemin askeri siyasi yöneticilerinin yerini yenileri almış, ama Susurluk mekanizması yerinde duruyordu. Hal böyle olunca beklenen oldu ve Susurluk'u yargılama oyununda bir sahne daha kapatıldı.

Bucak, "cürüm amaçlı çete oluşturmak"tan beraat ettirilirken, (artık herkesin bildiği delilleri mahkeme bulamamıştı!), "arandığı halde Abdullah Çatlı'nın yerini bildirmemek, vahim düzeyde silah bulundurmak" suçlamalarından aldığı ceza ise af yasa-sı gereği tecil edildi.

Devlete Kazanılan İşkenceciler

Yargıtay Ceza Genel Kurulu, 1997 yılında Bursa'da Orhan Buyak'a işkence yaptıkları Adli Tıp raporuyla belgelenen polisler Ramazan Aktaş ve Turhan Sümertaş'ın aldıkları 10 aylık hapis cezalarını erteledi. Bursa 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin erteleme kararının Yargıtay 8. dairesinde bozulması, ardından mahkemenin kararında direnmesinden sonra Ceza Genel Kurulu'na, yani en üst organa giden dosya, erteleminin onaylanması ile sonuçlandı.

Buyak'ı önce gözaltına alıp suçu kabul ettirmek için işkence yapan, sonra hiçbir delil olmadığı için serbest bırakan, ardından Buyak'ın 5 günlük işkence raporu

almasının ardından yeniden gözaltına alarak tutuklu yargılanmasını sağlayan polislerin cezadan kurtarılmasının gerekçesi binlerce işkence davasındaki gerekçelere benzerdi. AKP iktidarının işkenceye "sıfır tolerans"tan söz ettiği, demokratikleşme şovları yaptığı, Adalet Bakanı'nın "aman ha AB ile müzakereler başlayana kadar vitrinimizi temiz tutalım" talimatları verdiği günlerde Yargıtay'ın da onayladığı gerekçe şu:

"Sanıkların geçmişi sabıkasızdır... Devletin resmi polisleri olan sanıklar, adli suçları takip, önleme ve soruşturmaya çalışmaktadır. Kişisel menfaatleri söz konusu değildir. Mağduru keyfi değil iddia üzerine gözaltına almışlardır. Ceza verilmiştir. Ancak bu olaydan ders alacakları düşünülmüştür... onları yeniden devlete ve topluma kazandırmak için bir şans verilmesi gerekmiş, ceza ertelenmiştir..."

"Kişisel menfaati için" infaz yapan, işkence yapan hiçbir polis çıkmadı zaten. Susurlukçular dahil tümü "vatana, devlete hizmet ettik" dedi.

İşkencecilik tüm dünyada en alçakça iştir. İşkenceci topluma kazanılamaz ama devlete kazanılabilir. Onlar tam da devletin istediği ve artık "deneyimli" polislerdir. Bir sonraki aşamaları terfi, ölüm mangası elemanlığı olacaktır.

Bunlar Da Hukukun Tepesi!

Hukuk komedisi oynanan ülkemizde, hukukun en üst kurumunda, Yargıtay'da da ibret verici bir komedi sergileniyor.

Yargıtay 8. Ceza Dairesi Başkanlığı için yapılan seçimlerde 98 turdan sonuç alınamadı ve bir sonraki aşamaya kaldı. Adaylardan hiçbiri çekilmediği için gerekli oyu kimsenin alamadığı seçimlerde artık oylar mankenlere, talkshowcılara, medyum Memişler'e çıkmaya başladı.

Bizim katledilmemize onay verenler, delilsiz ispat-sız müebbet hapslere mahkum edenler, devrimciler işkence yapanları, infaz edenleri aklayanlar bunlardır işte; ciddiyetsiz, koltuk düşkünü kariyerist, hukukun "h"sinden bihaber bir alay insancık!...

Bir ülkenin hukuk düzeni, adaleti bunlara emanet-se, Susurlukçular neden aklanmasınlar bu ülkede, neden polis her türlü keyfi uygulamaya başvurmasın.

Sayı 66

37

29 Haziran 2003

HABERLER

EĞİTİM-SEN, ÜYELERİNE SALDIRILARI PROTESTO ETTİ

27 Haziran Cuma günü saat 11:30'da Eğitim-Sen İstanbul 3 No'lu Şubesi Milli Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması yaparak Taksim Ticaret Meslek Lisesi Müdürü Aytekin Çınar'ın yaptığını iddia ettikleri ahlaksızlıklar anlatıldı.

Yaptıkları açıklamada müdür Aytekin Çınar'ın Cumhuriyet Bayramı töreninde 10. yıl marşı okunmasını talep eden bir bayan öğretmeni kolundan sürükleyerek hakaret ve tehdit ettiği ve Eğitim Sen üyesi öğretmenlerin evine sivil polis olduğunu iddia eden kişileri göndererek "fuhuş ihbarı aldık" diyerek üyelerin rahatsız edildiğini, bir bayan arkadaşlarının adresini Tercüman Gazetesi muhabiri olduğunu iddia eden bir kişiye vererek rahatsız edilmesine neden olduğunu, ayrıca öğretmenlere sürekli iftira atarak hakaret ettiği söylendi.

Açıklamayı Eğitim-Sen İstanbul 3 No'lu Şube Yönetim Kurulu adına M.Ekber Işık okudu.

Eğitim Sen üyesi 20 kişinin katılımcı olarak bulunduğu açıklama Milli Eğitim Müdürlüğü'ne konuyla ilgili dilekçelerin verilmesiyle sona erdi.

"DİRENE DİRENE KAZANACAĞIZ"

KESK İstanbul Şubeler Platformu, 25 Haziran günü, Mecidiyeköy Metro çıkışında oturma eylemi yaptı. Yaklaşık 250 işçi ve kamu emekçisinin katıldığı eylem saat 18.00'de alkışlar eşliğinde atılan, "İşçi Memur Elele Genel Greve, Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Yüzdelik Zam Değil Toplu Sözleşme, Zafer Direnen Emekçinin Olacak,..." sloganlarıyla başladı. Elleri "baskılar Bizi Yıldırılmaz, Hayatımızın Yağmalanmasına İzin Vermeyeceğiz, İşçi Memur Elele Genel Greve,..." yazılı dövizler taşıyan kamu emekçileri ve işçiler ayrıca "Kölelik Yasasına Hayır-Eğitim Sen 2 Nolu Şube" ve "KESK İstanbul Şubeler Platformu" yazılı pankartlar açtılar. Kamu emekçileri adına ilk olarak söz alan Güven Gerçek, kamu emekçileri ve işçiler olarak işlerine, ekmeklerine taviz vermeden sahip çıkmaları gerektiğini, yıllardır bedeller ödeyerek bugünlere getirdikleri sendikal mücadelelerinin bugün büyük saldırılara maruz kaldığını, buna karşı mücadele etmeleri gerektiğini vurguladığı konuşmasında, "...Bunlara sessiz mi kalacağız?" diye sordu ve kitle bu soruya "Zafer Direnen Emekçilerin Olacak" sloganını atarak cevap verdi. Güven Gerçek ayrıca, tek taraflı dayatılan sefalet yasasını kabul etmeyeceklerini, peşpeşe çıkarılan uyum paketlerinde emekten, özgürlükten, demokrasiden yana hiçbir şey bulunmadığını, tamamen IMF direktifleriyle hazırlanmış olduğunu, KESK olarak Türkiye çapında direnişler yaratacaklarını ve boyun eğmeyeceklerini belirtti. Güven Gerçek'in ardından konuşma yapan KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hasan Toprak, "...AKP hükümeti şunu iyi bilmelidir ki; saldırı yasalarına, sefalet ücretine, antidemokratik uygulamalara asla boyun eğmeyeceğiz. Bedel ne olursa olsun direneceğiz. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçileri ve ezilenleri mücadeleye çağırıyoruz. Direnişe çağırıyoruz. Saldırıları karşı koymaya çağırıyoruz." dedi. Hasan Toprak'ın basın açıklamasının ardından eyleme katılan işçiler ve kamu emekçileri yarım saatlik oturma eylemi yaptılar.

Kitle oturma eylemi sırasında "Kahrolsun IMF İşbirlikçi AKP, Zafer Direnen Emekçinin Olacak, Şalter İnecek Ampul Sönecek,..." sloganlarını attı. Nazım Hikmet'in "Ben yanmasam, sen yanmasan, biz yanmasak nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa" dizelerinin de kitle tarafından hep birlikte okunduğu eylem saat 18.45'de alkışlar ve zılgıtlar eşliğinde son buldu.

DERSİM'DE KESK MİTINGİ

21 Haziran Cumartesi günü KESK'e bağlı Elazığ, Erzincan, Muş, Van, Bingöl, Erzurum, Bitlis, Malatya, Hakkari temsilcilerinin Dersim'de düzenlediği bölgesel mitingde 2 bin kamu emekçisi son süreçte, emekçilere yapılan ekonomik saldırıları protesto etti.

Mitinge Siyasi Parti, DKÖ temsilcileri, dernekler ve Haklar ve Özgürlükler Cephesi de destek verdi. Mitingte "Direne Direne kazanacağız, Tecriti Kaldırın ölümleri Durdurun, Kahrolsun IMF İşbirlikçi AKP, Yaşasın Halkların Kardeşliği..." sloganları atıldı.

ADALET YILDIRIM DERSİM'DE MEZARI BAŞINDA ANILDI

22 Haziran 1996'da DYP İstanbul Kağıthane ilçe binasına düzenlenen bir eylem sırasında feda ruhuyla irenerek şehit düşen Adalet Yıldırım dostları ve ailesiyle mezarı başında anıldı. "Şengülleri Savaşıyoruz, Feda Ruh" ile ilgili konuşma yapıldı. Daha sonra diğer şehit mezarları ziyaret edilerek anmaya son verildi.

19 ARALIK KATLAMI'NDA YARALI

KURTULANLAR YARGILANMAYA DEVAM EDİYOR

27 Haziran günü 3. asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen 19 aralık 2000 günü Bayrampaşa Hapishanesi'ndeki operasyonla ilgili tutuklulara cezaevinde isyan çıkarmaktan açılan avanin duruşması yapıldı.

Duruşmaya sanık avukatları Av. Güçlü Sevimli, Av. Ömer Kavilli ve Av. Tahsin Ayçık katıldılar. Bugün yapılan yargılama pek çok yönden yargılama usulünün ayaklar altına alındığı bir duruşma oldu.

Duruşmaya birkaç dakika geç gelen Av. Ömer Kavilli ve Av. Tahsin Ayçık'ın isimleri duruşma zaptına yazılmadı. Mahkeme sanık avukatlarına söz vermeden duruşmayı bitirdi.

Mahkeme Tekirdağ F tipi hapishanesinde kalan sanıkların mutlaka talimatla ifade vermeleri gerektiğini, eğer bir kez daha talimatla ifade vermezler ise savunma haklarından vazgeçmiş sayılacaklarına; Operasyonla ilgili jandarmanın çektiği görüntülerin dosyaya celbine;

Bayrampaşa Hapishanesi C Bloktaki keşif talebini ise tüm deliller toplandıktan sonra düşünmeye karar verdi.

Davanın geniş bir salonda yapılması talebini reddetti.

Duruşma hakimi duruşmaya sonradan gelen iki sanık avukatının isminin tutanağa yazılmamasına itiraz eden sanık avukatlarını duruşma salonundan atmakla tehdit etti.

Duruşma aynı zamanda ironik bir anlamı da lan 19 Aralık 2003 saat 10.00'a erdelendi.

Karar verin; Talep edilen nedir?

Af, barış, demokratik katılım, demokratik çözüm... Bunların hepsi aynı anda, hatta bazen aynı konuşmalar içinde telaffuz ediliyor.

“Biz suç işlemedik, pişman değiliz...” sözleriyle af talebi aynı anda, aynı yerde dile getiriliyor.

Kürt milliyetçi hareketinin ne dediği belli değil. Kuşkusuz kendileri de bunun farkındadırlar. Fakat gününbirlik politika yapma tarzı, bu tutarsızlıkları da kaçınılmaz kılıyor.

Abdullah Öcalan, İmralı’ndan yaptığı son açıklamada şöyle diyor:

“Biz herhangi bir suç işlemedik. Kim kimi affedecek? Örneğin Leyla Zana için af isteyemeyiz.”

Oysa, affa da, hatta daha önce Pişmanlık Yasası’na da evet demiştir Öcalan. Şimdi, AB ve ABD’nin bastıracağı hesaplarıyla koşulların daha uygun olduğunu düşünerek talebi biraz daha ileriye çekme hesabı yapmaktadır. AB’nin veya ABD’nin oligarşinin af, pişmanlık yasalarını desteklemesi halinde aynı hızla ters yönden bir manevra da yapabilir. Çünkü belirttiğimiz gibi, af, pişmanlık gibi konularda Öcalan’ın “ideolojik” bir karşı çıkışı yoktur. Yüzyıldır sürdürülen tüm halk savaşlarının doğru ve meşru olmadığını, PKK olarak da onyıllardır yanlış yaptıklarını söyleyen bir zihniyetin pişmanlıkta bir sakınca görmesi de mümkün değildir.

Aşağıdaki sözler Öcalan’a aittir:

“Pişmanlık yasası siyasi bir yasadır, af yasadır.” (28 Haziran 1999, görüşme notları)

“Biz Pişmanlık yasasını kısmi af olarak nitelendiririz. Devlet pişmanlık yasası diyebilir. Biz hayır, yalan atıyoruz deriz.” (7 Temmuz 1999, görüşme notları)

Ama aynı Öcalan, yukarıda değindiğimiz nedenle, son açıklamasında “ben af kampanyası değil, barış ve demokratik katılım yasası kampanyası olsun dedim” diye dışarıda yürütülen kampanyayı eleştiriyor.

AB’ye, ABD’ye, oligarşiye endeksli politika ve sloganlar, bu güçlerin taktiklerine bağlı olarak hergün değişiyor ve karmakarışık hale geliyor.

Sol “Af”fın ve “Rehabilitasyon”un neresinde?

Kürt milliyetçiliğinin “Toplumsal Barış ve Demokratikleşme İçin Genel Af kampanyası”na eklenen sol ise, tam bir ideolojik, politik savrulma içindedir.

Af talep ederken, devrimciliğin, halkın mücadelesinin meşruluğunu inkar ve mahkum ettiklerinin farkında değil görünmektedirler. O kadar farkında değillerdir ki, “af” talebine karşı çıkan devrimcileri “keskinlikle”, somuttan, kitlelerin taleplerinden uzaklıkla eleştirmektedirler.

Bu kampanyaya, af talebine eklenen tüm sol gruplar, affa ilkesel, ideolojik karşıtlığı bir yana bırakalım, aynı zamanda pişmanlığı, oligarşinin rehabilitasyonunu da paylaştıklarını görmek durumundadırlar.

Çünkü Kürt milliyetçiliğinin literatüründe affın, pişmanlığın, barışın, toplumsal katılımın birbirinden pek farkı yoktur, bunların arasında ideolojik bir set yoktur; fark “taktik”lerden kaynaklanmaktadır.

Öcalan’ın affı, hatta pişmanlık yasasını kabul edebileceklerini söylediği bir açıklamasında sarfettiği şu sözleri, hangi kelimeyle ifade edilirse edilsin, bu talebin muhtevası- nı kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde ortaya koymaktadır:

“Muhtemel bir rehabilite, yani sosyal ortama uyma için denetim altında kalma reddedilemez.

Bu süreçte hem ruh, hem adaptasyon, bunun için eğitim, hem de yeni yaşama bir meslek temelinde hazırlanmak için, bir süre toplu veya gruplar halinde uygun ortamlarda kalınabilir. Bu, güven sorununu da halledebilir. Örneğin Güneydoğu’da bir çiftlik çalışması, yeni köy kurulumlarında çalışma, belediyelerde projelerde yer alma biçiminde öneriler geliştirilebilir.” (3 Ekim 1999, Abdullah Öcalan)

Af, pişmanlık, ancak burjuvazinin gündemi olabilir, sorun, devrimcilerin değil. Yukarıdaki satırlar, affa, pişmanlığa burjuva bakıştır. Tek bir anlamı vardır: **Düzenle bütünlüşme!**

Öcalan, bu bakış açısıyla hareket ettiği için oligarşinin “ama böyle bir yasadan Sabancı’yı vuranlar da yararlanacak” kaygısını gidermeyi de ihmal etmiyor:

“daha gerçekçi bir yol genel bir silah bırakılması karşılığında, **Cumhuriyet’in demokratik, laik, sosyal ve hukuki özelliklerine katılım halinde barış imkanı veren bir düzenlemedir. Böylelikle silahlı direnmede kararlı olan ve Cumhuriyet’i saygın nitelikleriyle tanımak istemeyenlerin durumu gözönüne getirilirken, daha onurlu ve Cumhuriyet’in hedeflerine gönüllü katılıma da daha bütünlleştirici ve güçlendirici rolünü oynama imkanı verilmiş olur.**” (Abdullah Öcalan, Özgür İnsan Savunması, 25 Haziran 2003, Özgür Politika)

Devrimciler, oligarşinin cumhuriyetine “katılım” güvencesi vermeyeceği için çıkarılacak yasanın dışında kalacaklar! “Fark” belli olacak. Düzenle bütünlüşmekten başka anlamı olmayan bu talep, kitleler cephesinden değil, oligarşiyi ve emperyalizmi rahatlatma cephesinden ileri sürülmüş bir taleptir. Buram buram düzenle bütünlüşme, kopkoyu bir pişmanlık kokan bir kampanyanın içinde olmak, o kelimenin değil de, bu kelimenin kullanılmasıyla telafi edilemeyecek kadar büyük bir ideolojik savrulmadır.

Cumhuriyetin demokratik, laik, sosyal, hukuk devleti paydasında birleşmelidir.

Kürt hareketi demokratik, laik, sosyal, hukuk hareketidir.

Türkiye'nin AB kriterlerini hedeflemesi "Kürt demokratik hareketinin amacını karşılamaktadır.

Halkın eylemliliği... zor içermemek kadar, devlet yıkma ve kurma amaçlı da olmamak durumundadır. ...

Devleti yıkmak için halk adına savaşlar ve eylemler doğru ve meşru olarak değerlendirilemez.

Başlangıçta, 1920'lerde düşünülen özgürlükleri esas alan bir Kürt reformudur. Kürt isyanları bu imkanı engellemiştir.

Evet, yukarıdaki alıntıları okuyunca, sormak şart oluyor: Bütün bunlar ne demek?

Kürt milliyetçi hareketinin ideolojisi, politikası, Abdullah Öcalan nezdinde, varacağı sınırlara hemen hemen ulaşmış görünüyor.

Öcalan'ın Yunanistan'daki davaya gönderdiği "Özgür insan savunması" ve avukatları aracılığıyla yaptığı açıklama, artık tümüyle kapitalizmin ve burjuva demokrasisinin sınırları içine girildiği konusunda hiç bir kuşkuyla yer bırakmıyor. "Savunma" üzerinde ayrıca da duracağız. Ancak hem savunmada, hem son açıklamasında net olan bir şey var; kesin bir sistem tercihi.

Öcalan, İmralı savunmalarında "giriş" yaptığı, daha belirsiz cümlelerle ifade etmeyi yeğlediği kimi görüşlerini şimdi daha açık ifade ediyor. İnkar ve dönüş sürecinde yeterli alıştırma ve kanıksatmanın yaşandığını düşünmüş olmalı ki, artık daha cüretli!

Cumhuriyetin ve Öcalan'ın dört ilkesi

"Türkiye Cumhuriyeti demokratik, laik, sosyal bir hukuk devletidir..." Bu gelmiş geçmiş tüm iktidarların tekrarladığı en sık da Demirel'in ağzından duyduğumuz bir cümledir.

Aşağıdaki cümleler de Öcalan'a ait:

"Gerçek anlamda, özüne uygun biçimde cumhuriyetin demokratik, laik, sosyal, hukuk devleti paydasında birleşmelidir.

"Biz herhangi bir Kürt hareketi değiliz. Esas olarak bizler demokratik, laik, sosyal, hukuk hareketiyiz." (22 Haziran Özgür Politika, İmralı

Bunlar ne demek?

açıklamasından)

Yani kısacası, biz farklı değiliz.

Kısacası, bir kaç rötuş yapılsın, bizim savunduğumuz da bu düzenden farklı değil.

Bu dediklerinin hiçbirini Avrupa reddetmez, Amerika da, oligarşi de reddetmez.

Tabii bu noktaya gelmek için, geçmişin başaşağı edilmesi gerekiyor. Bunu da yapıyor Öcalan. Mustafa Kemal'den ve Kürt isyanlarından başlıyor.

"Bu dönemde (1920'lerin başları) Kürtlerin olumsuz biçimde gündemden düşmesi, Anti-Kürtlük'ten kaynaklanmıyor. Başlangıçta düşünülen, özgürlükleri esas alan bir Kürt reformudur. Atatürk bunu 1924 İzmit Mülakatı'nda açık ve kapsamlı olarak belirtmektedir. İsyanlar bu imkanı engellemekle kalmıyor; cumhuriyetin korunmasına gösterilen özen nedeniyle Batı'daki diğer bir çok ayaklanmada görüldüğü gibi aşırıya kaçan ezilmelere de yol açabiliyor... Eskiye, mahalli çıkarlara dayalı feodal önderlikler, kendileriyle birlikte Kürt halkı için de yıkımla sonuçlanan bir süreci yaşıyorlar. ... Bu sürecin en son isyanı PKK adıyla gellişiyor." (Özgür İnsan Savunması, 22 Haziran)

Kürt isyanları inkar etmenin ötesinde, **mah-kum** ediliyor. Kemalist küçük burjuva diktatörlüğünün milliyetçiliğinden bile söz etmiyor. Suçlu Kürtler. Kendileri yaptılar, kendileri "ezildiler". Eğer Kürtler isyan etmeseydi, özgürlükleri esas alan bir Kürt reformu yapılacaktı.

Peki niye isyan etti Kürtler?

Durup dururken mi, İngilizler'in kıskırtmasıyla

mı, niye? Buinun cevabı yok Öcalan'da.

Tarih böyle tersine çevrilemez.

Ama oligarşik düzende yer almak için, oligarşinin resmi tarih anlayışına bir biçimde katılmak lazım.

Kemalizm halledecekti ama Kürtler isyan etti... 1970'lerden beri demokratik mücadeleye vermiyorduk ama silaha sarıldık... PKK isyanı da suçlu. Meşru değil. Oligarşi aklanıyor.

Kemalizmi güçelleştirmek gerektiğini, Mustafa Kemal'in 1920'de oynadığı rolü, 2000'lerde kendisinin oynadığını söylüyor Öcalan. Mustafa Kemal'in anti-emperyalist, özgürlükçü, bağımsızlıkçı yanlarını anlatıyor.

PKK'nın dün Kemalizm'e ilişkin neler söylediğini aktarmaya bu sayfalar yetmez.

Ama örnek olması açısından PKK'nın çeşitli yayınlarından Kemalizm'e dair bazı cümleleri aktarmak iyi olur:

"Kemalizm ve Siyonizm ikiz kardeştir. ... Kemalizm halklar düşmanı, faşist bir ideolojidir."

"Kemalizm kendi faşist diktatoryasını 'cumhuriyet' adıyla iktidarlaştırmıştır. ... faşizmi bile sollamıştır."

"M. Kemal'in... komploculuğu, eklektizmi, lümpenizmi, kendine has faşizmi, Vandallığı, taklitçiliği, caniliği bu cumhuriyette vücut bulmuştur. Çünkü TC, Onun eseridir."

"Hitler ve Mussolini'den de önce faşist türü bir rejim mimarı oldu. Hitler'in M. Kemal'den 'öğretmenim' diye bahsetmesinin nedeni budur."

Mezopotamya kültürüyle harmanlanmış burjuva ideolojisi

"Nereden nereye?"nin bu kadar büyük savrulmalar halinde yaşandığı örnekler, çok fazla değildir.

Kemalizme ilişkin son söylediklerinde doğrular yok mu, var; ama yanlışlarla içiçe. Mahir Çayan'ın Kemalizmle ilgili tahlillerine göz atsa, Kemalizmin bağımsızlıkçılığının ve diktatörlüğünün nasıl ayrıştırıldığını görecektir. Ama Öcalan'ın amacı bir tahlil yapmak değil. Onun "teorisi" tümüyle pragmatik, çıkarıcı. Bugünkü görüşlerine kanıt yaratıyor geçmişten; oligarşiyi aklamaya Mustafa Kemal'den başlaması gerektiğini biliyor.

Oligarşik düzene yer yer eleştiriler getiriyor gibi görünen satırlar da var açıklamalarında. Ama o "oligarşi"nin de Türkiye'deki gerçek oligarşiyle ilgisi yok. Çiller, Demirel gibi "rutin dışına" çıkan bir kaç politikacıyı ve mafyayı sayıyor. İşbirlikçi tekkelci burjuvazi yok mesela. (Reformizmin Susurluk'u Çiller-Ağar-Bucak diye tarif

etmesine ne kadar benziyor.)

Tüm "tahlil" ve "çözüm"lerinde emperyalizm diye bir şey yok zaten. Öcalan'ın yazılarındaki emperyalizm, demokratikleşemeyen ülkelere demokrasi getiren bir ulvi güç olarak gözüküyor. Öcalan'ın cümlesiyle söylersek, Yugoslavya'da olduğu, Irak'ta olduğu gibi, değişmemekte, dönüşmemekte ısrar eden diktatörlükleri tasfiye ediyor.

Emperyalizmin düzenine tabi bu bakış açısı içinde **halkın kurtuluş mücadelesi gayrı meşru ilan edilmiştir!**

"Son yüzyılda özellikle gerek 'ulusal kurtuluş', gerek 'sosyalist kurtuluş' adına yürütülen ayaklanma ve savaşları da halk eylemliliği olarak kutsamak gerçekçi değildir."

"Artık halkın eylemliliği çok zorunlu meşru savunma dışında zor içermemek kadar, devlet yıkmak ve kurma amaçlı da olmamak durumundadır. ... Ne devlete tapınmak, ne de yıkmak için halk adına savaşlar ve eylemler doğru ve meşru olarak değerlendirilemez." (Özgür İnsan Savunması, 25 Haziran 2003 Özgür Politika)

Bu satırlar ne yoruma, ne tartışmaya açık. Halkların yüzyıllık mücadelesi mahkum ediliyor. Milyonları şehit vererek sürdürülen kurtuluş savaşları mahkum ediliyor. Burjuva ideologların bile kolay kolay yapamadığını yapıp kurtuluş hareketlerinin **MEŞRU OLMADIĞINI** ileri sürüyor.

Bu mahkum etme, hiç kuşku yok, bizzat PKK, KADEK hareketinin kendisini de kapsıyor. Her şey devlete bırakılırsa demokrasiden uzaklaşılır, her şey halk eylemliliğine bağlanırsa **ANARŞİ**'ye varılmış. Öyle devleti yıkmak, iktidar olmayı istemek düşünülmemeli; yani kısacası, **sivil toplumcu** olunmalı. Katıksız burjuva ideolojisinin söylemleri bunlar. Bu yazı ve açıklamalarda "dahiyane" çözümlemeler arayanlar boşuna arıyor. Avrupa'daki sivil toplumcuların, Yeşillerin, Sosyal Demokratların, Leslie LIPSON gibi burjuva teorisyenlerin görüşlerinden yapılan pragmatik bir harman var orta yerde. Biraz Mezopotamya kültürüyle de karıştırılmış. Ama sonuç olarak söylediği çözümlemeye bakın siz.

Öcalan aynı yerde "görüşlerinin özeti" sayılabilecek şu sözleri de sarfediyor:

"Kürt demokratik hareketinin genel hedefi, tüm Türkiye'de tam demokrasidir. Türkiye'nin AB kriterlerini hedeflemesi bu amacı karşılamaktadır."

Bu satırlarda görülen yalnızca Avrupalı (gerektiğinde Amerikalı da olabilen) bir burjuva politikacısından başka bir şey değildir.

Sayı 66

41

29 Haziran 2003

Selanik Zirvesi'nde De Gelenek Bozulmadı

AB DEMAGOJİLERE DEVAM ETTİ

Avrupa Birliği'nin her 6 ayda bir yaptığı dönemsel zirvelerinin sonuncusunda da gelenek bozulmadı. Halklara, halkların direnişlerine yönelik düşmanlık kararları alınırken, Avrupa Birliği, Amerikan politikalarına yedeklenmekte bir adım daha attı.

Zirvede alınan kararlara ilişkin bir değerlendirme yapan DHKC Enternasyonal, Avrupa emperyalistlerinin gerçek yüzünü sergiledi ve politikalarının özünü gözler önüne serdi.

SELANİK'TE ALINAN KARARLAR

Selanik zirvesinde genel olarak alınan kararlar şu şekildeydi:

Avrupa ülkelerinde bulunan kartsızların ve başvuruları reddedilmiş olan mültecilerin sınır dışı edilmesi, bunun için gerekli ortak tavır ve önlemlerin hayata geçirilmesi;

Avrupa'ya yönelik göç akımını engelleyecek önlemler alınması;

Dış ilişkilerde ABD ve NATO çerçevesinde güçlendirilecek işbirliği ve ittifaklar; bu ittifaka bağlı olarak 1483 sayılı BM Güvenlik Konseyi kararı çerçevesinde **Irak'ın yeniden yapılanmasında yeralınması**, Arap ülkeleriyle "medeniyetlerin birliği" çerçevesinde bir diyalog süreci başlatılması; İran ve Kuzey Kore'nin nükleer programlarından vazgeçmeleri ve bu konuda şu ana kadar yaptıkları tüm çalışmaları denetime açmaları ve Küba'nın kabul edilemez "anti-demokratik" uygulamalardan vazgeçmesi konularında uyarılması;

Kara Liste uygulamasının daha etkin hale getirilerek devam ettirilmesi. Kara Liste ve ABD'nin yeni Filistin politikasının bir sentezi olarak Yol Haritası'nın seamlanması ve El Aksa Şehitler Tugayı'na ilaveten HAMAS'ın şartsız olarak silah bırakması konusunda zorlanması;

AB'nin genişleme politikaları adına işkenceci, katliamcı Türkiye devletinin aklanması, AKP'nin "demokratikleşme" demagojilerinin, Kopenhag kriterleri adıyla da bilinen üyelik şartlarını yerine getirmede desteklenmesi...

SELANİK KARARLARI AB KARARLARI MIDIR?

Kaçak Göçü Engelleme Önlemleri: Emperyalist savaş ve sömürü politikalarının bir uzantısı olarak Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'ya yönelik küresel göç ve mülteci akımını durdurmak, sadece AB'nin politikası

değildir. **Asıl olarak ABD'nin politikasıdır.** ABD Dışişleri Bakanlığı 'İnsan Kaçakçılığı' raporunda bu konuda önlem almayan ülkelere yönelik 'ceza' uygulacağını, bu ceza uygulamasına "İMF ve Dünya Bankası yardımları, askeri ve mali yardımların" da dahil olacağını ilan etmişlerdir.

Güneyden kuzeye, doğudan batıya yani dünyanın yoksul bırakılan bölgelerinden, dünyanın hakimiyetini ve dolayısıyla nimetlerini ellerinde bulunduran bölgele doğru olan göç, ABD açısından ülkesine yüzbinlerce 'teröristin' gelmesi anlamına geliyor. Gerek AB'nin gerekse ABD'nin bu göçe yönelik kaygılarının temelinde **terör demagojisi** vardır. AB ve ABD imparatorluğuna göre dünyanın yoksul ve açları potansiyel teröristtir.

Yoksulluğu da, açlığı da yaratan emperyalizmdir. Emperyalist sömürü politikaları sürdüğü müddetçe de 'göç' olgusunun durdurulması mümkün değildir. ABD'nin tüm dünyaya yönelik olarak 'ceza' tehdidiyle birlikte AB üyesi İtalya'nın Reform Bakanı Bossi "*Sınırlarımıza gelen kaçak göçmen taşıyan gemilere ateş açılsın. Silah sesi duymak istiyorum*" şeklinde insanlık dışı bir beyanda bulunmuştu. Ki bu söz bir blöf de değildir. Daha geçen yıl İngiltere bir kaçak göçmen gemisini, içindeki insanlarla batırmıştı, yine özellikle Akdeniz'in kuzey kıyılarında ve ABD'nin güney sahillerinde bugüne kadar onlarca kaçak göçmen gemisi batırılmış binlerce insanın katledilmesine şahit olunmuştur.

Şimdi soruyoruz: Göçü engelleme AB'nin politikası mıdır, yoksa ABD'nin politikası mıdır?

Dışilişkiler ve Yeni İttifaklar Politikası: Selanik Zirvesinde alınan en önemli kararlardan bir tanesi de bundan sonra artık dışilişkilerde ABD politikalarının temel alınması ve AB ve NATO ilişkilerinin güçlendirilmesidir. Uluslararası ilişkilerde ise bugün ABD imparatorluğunun bir kuklası olmaktan öte bir anlam taşımayan BM Güvenlik Konseyi kararlarının esas alınması da karar altına alınmıştır.

Şu ana kadar zaten aleni şekilde **ABD politikalarının uygulayıcısı** olma durumu artık AB zirvesinde yazılı bir taahhüte dönüştürülmüştür.

25 Haziran'daki **AB-ABD zirvesinin gündemi de Selanik Zirvesi gündemi ile aynıdır.** ABD karşısına çıkmadan önce AB ülkeleri hükümetleri biraraya gelerek ABD'nin isteklerini, kendi ortak kararlarıymış gibi kamuoyuna lanse etmişlerdir.

24 Haziran'daki AB-ABD zirvesinden hemen bir gün önce Avrupa Konseyi Başkanı Romano Prodi, Marshall Planı'nın hazırlanmış olduğu Rayburn House'da AB adına ön görüşmeler yapmak amacıyla bir basın toplantısı yaptı. Basın toplantısının konusu Selanik Zirvesi'nde alınan kararların açıklanması ve açıkça "Bakın biz sizin istediğiniz tüm politikaları yerine getiriyoruz, Irak'ın yeniden yapılanmasının sizin eserinizi olan 1483 nolu kararla olacağını söylüyoruz, tabi bu konuda bizden de yardım istemenizi umuyoruz. Bakın biz de hem İran'ı, hem de Kuzey Kore'yi Nükleer Silah Programı konusunda sizin politikalarınıza tabi olmaları konusunda uyardık, kamuoyunu da sizin İran ve Kuzey Kore'ye yönelik saldırınızı meşrulaştırmaya çalıştık, hem yine bildiğiniz gibi G8'lerin Evian Zirvesi'ndeki kararlarını desteklediğimizi açıkça ilan ediyoruz, hatta bu konuda biz de elimizden geleni yapma kararı aldık. Yine Küba konusunda da, Küba'nın 'anti-demokratikliğini' kabullenemeyeceğimizi beyan ettik" anlamına gelen sözleri pervasızca sarfetmiştir.

25 Haziran zirvesinde ele alınan konulardan bir tanesi de AB ile ABD arasında yeni bir iade anlaşmasının oluşturulmasıdır. Portekiz ABD'deki idam cezasının yürürlükte olması ve Fransa da Guantanamo uygulamalarına dayanarak ABD'de adil yargılama olmayacağı gerekçesiyle utangaç bir şekilde çekincelelerini koymuşlarsa da, AB-ABD arasında tarihi bir anlam yüklenen zirvede bir şekilde iade anlaşması da onaylanacaktır.

Şimdi bu ittifak, AB'nin Selanik Zirvesi'nde aldığı özgür bir karar mıdır, yoksa ABD politikalarına teslimiyet midir?

Kara Listeler ABD'nin Politikasıdır: Avrupa'da Kara Liste tartışmaları başlamadan önce, AB içindeki ABD'ci güçlerin başındaki İngiltere, "Terrorism Act 2000" adı altında bir anti terör yasası çıkardı, bu yasayla birlikte de bir 'terörist örgütler listesi' çıkardı. Daha sonra da AB kurumları içinde Kara Liste tartışmaları başladı. İlk etapta 11 Eylül'e yönelik olarak böylesi bir terör örgütleri listesi çıkartılması gerektiği demagojisini yaptılar. Ama iş pratiğe geldiğinde, listede 11 Eylül ile ilgili olmayan örgütler ağırlıktaydı. Aralık 2001 tarihin-

de AB de nihayet artık bir 'Kara Liste'ye sahipti! Mayıs 2002'deki AB'nin Brüksel Zirvesi'nden hemen önce de Danimarka Başbakanı Rasmussen açıkça "AB listesi ABD listesi ile aynı olmalıdır" şeklinde, kamuoyuna gerçek niyetlerini açıkladı. İngiltere'nin de tam desteğini alan Rasmussen asıl olarak ABD'nin isteklerini dile getiriyordu. Ve Mayıs 2002'de artık AB'nin listesiyle ABD'nin "terör listesi" aynışmıştı.

Kara Liste'yi AB üyesi ülkelerin Daimi Temsilcileri tarafından oluşturulan kurumu COREPER çıkardı. COREPER yapısı dolayısıyla adli kararlar alamazdı. Adli bir yaptırım olmayan ama psikolojik ve keyfiyete dayalı bir ortam yarattı. COREPER kararlarının alınması için herhangi bir gerekçelendirmeye ihtiyacı yoktur. Herhangi bir gerekçelendirme zorunluluğu olmamasından dolayı, tamamen keyfiyete açıktır. Üstelik bu kurum kararlarına karşı tüm yargı yolları da kapalıdır.

Kısacası COREPER kararları siyasi olarak yasama ve yargı organlarının aşılarak yürütmenin herşeyi belirlediği bir sonuç yaratmıştır. Anti-demokratik tüm rejimlerin ortak yönü olan yürütmenin politikaları belirlemesi olgusu artık AB için de içsel bir olgu haline gelmiştir. Bir anlamda da AB'nin o çok övündüğü "demokrasi" havariliği 11 Eylül'ün yarattığı toz duman içerisinde tam bir belirsizliğe yuvarlanmıştır. Kara Liste bunun için tam bir anti-demokratiklik örneğidir.

2002 sonunda yeniden uzatılan Kara Liste ile birlikte artık AB üyesi ülkeler içinde, ortak bir "terör" tanımı ve tüm üye ülkelerin Kara Listelere uygunluk çerçevesinde ulusal yasalarına birer tane de "Terörle Mücadele Yasası" çıkarma çalışmaları başladı.

Kara Listelerle, Terörle Mücadele Yasaları Avrupa demokratik hakların kısıtlanmasını, en sıradan demokratik taleplerin ve protestoların dahi "Terörist" olarak damgalanmaya başlanmasını beraberinde getirdi. Küreselleşme karşıtı demokratik tepkileri ve Afganistan'a Irak'a karşı saldırılara karşı protestolar dahi "Terör" faaliyeti çerçevesinde ele alınır oldu.

ABD için, kendi politikalarına karşı olan herkes, her örgüt, her ülke teröristtir, düşmandır. Irak konusunda ABD'ye ayak sürmeye kalkan bir Fransa ve Almanya'ya yönelik ABD'nin tehditleri unutulmamalıdır. Fransa ve Almanya'yı da "şer eksenini"ne dahil etmeyi dile getiren ABD, Irak'ı bombalarla tahrip edip işgal ettikten sonra, aynı Almanya ve Fransa bu sefer de ABD'ye "muzaffer" muamelesi yaparak, Irak petrollelerinden pay kapabilmek için destek olmuşlardır.

Şimdi AB ülkeleri sırf ABD'nin terör örgütleri listesinde yer alıyor diye onlarca örgütü ve kişiyi kendi Kara Listesine almıştır. Bunun anlamı şudur: ABD'nin düşman saydıkları benim de düşmanımdır.

ABD istiyor, AB Kara Liste hazırlıyor. İsrail HAMAS'ı yoketme kararı alıyor, AB de hemen Filistin sorununun çözülmesi ve Yol Haritası denen ABD çözümü

için HAMAS'ın derhal silah bırakmasını istiyor.

İşkenceci, katil, ırz düşmanı rejimler istiyor: AB, DHKP-C'yi, PKK'yı, FARC'ı, NPA'yı, FHKC'yi, Batasuna'yı vs Kara Listesi'ne alıyor...

Kara Liste AB'nin kendi iradesiyle oluşturduğu bir liste midir?

ABD Türkiye'nin AB'ye Alınmasını İstiyor: ABD, AB içinde kendi güvenilir işbirlikçilerinin sayısını artırmak istiyor. Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'a yönelik politikalarında ve AB içinde kendi lehine karar vereceğine güvendiği Türkiye'deki işkenceci, katil rejimi içine alması için AB'ye baskı yapıyor.

Türkiye'de katliamlar, hak gaspları ve anti-demokratik uygulamalar onyıllardır hiç azalmadan devam etmesine rağmen; Selanik Zirvesi'nde ve 24 Haziran günü, Prodi tarafından Washington'da verdiği brifingde *"Türkiye Kopenhag Kriterleri konusunda çok umut verici adımlar attı, Hükümet demokratikleşme çalışmalarını yasal güvence altına alacağına dair sözler verdi. Biz de onları bu konuda destekliyoruz ve 2003 Aralık ayında da tam üyelik müzakerelerini başlatacağız"* diyebiliyor.

Türkiye'de halen insanlar işkencelerde katlediliyor, tecavüz ediliyor. Hak ve özgürlükler için mücadele edenler katledilebiliyor. Hapishanelerinde, AB standardı diyerek siyasi tutsaklara yönelik koyu bir tecrit politikası uygulanıyor. İşkenceli ölüm demek olan tecrite karşı bugüne kadar 107 insanın ölümüne, beşyüz insanın sakatlanmasına rağmen halen direniş sürüyor. İşte böylesi bir Türkiye'nin Kopenhag kriterlerini yerine getirmekte büyük adımlar attığı iddia ediliyor.

AB veya Prodi gerçekten de bunun böyle olduğuna inanıyor mu? Yoksa çıkarları ve ABD'nin baskıları mı bunu gerektiriyor?

Gözüne AB'cilik perdesi inmeyen, halkların çıkarları gözüyale bakan, AB'nin tekellerin devletlerinden oluştuğunu gözönünde bulunduran herkesin, Selanik kararlarında görmesi gerektiği bu gerçekleri acaba ülkemizdeki AB'ciler görebiliyor mu? Yoksa, burjuva medyanın yansıttığı gibi, "AB anayasası"nın Türkiye'ye neler getireceğini mi tartışıyorlar?

Elbette bu kararlarda ifadesini bulan ABD politikalarına bir şekilde yedeklenme, sadece ülkemizdeki AB'cilerin görmesi gereken bir olgu değildir. Bu aynı zamanda Avrupa solunun, Avrupa halklarının da görmesi gereken bir durumdur.

Avrupa halkları en azından şunu düşünmeli;

Başka halklara demokratik hakları, özgürlüğü, insanca yaşamayı, direnme hakkını yasaklamaya kalkan zihniyet, bu halklardan gaspedilen özgürlüğü kendi halklarına vermeyecektir. Şimdi olduğu gibi sürekli olarak, varolan hak ve özgürlükleri 'terör' demagogileriyle gaspetmeye devam edecektir.

Göç gibi, emperyalist politikaların en doğal sosyal sonucu nu polisiye yöntemle çözmeye kalkan bir zihniyetin demokratikliğinden, adaletinden söz edilemez. Faşizme karşı direnişte milyonlarca insanın kaybeden Avrupa halkları, Türkiye faşizminin her türlü zulmünün gerektiğinde nasıl desteklendiğini en iyi 19 Aralık'tan, hapishaneler politikalarından görmelidir.

Feda Şehidi Anıldı

Ankara'da feda eylemi hazırlığındayken şehit düşen Feda savaşçısı Şengül Akkurt yurtdışında anılmaya devam ediliyor. 15 Haziranda Stuttgart'ta yapılan anmada Akkurt'un yaşamı ve bıraktığı mesaj anlatılırken, Parti-Cephenin Türkiye devrim tarihine eklediği ve gelenek haline gelen Feda kültürü tartışıldı.

Tokat Şehitleri Köln'de Anıldı

14 Haziran günü Tokat'ta meydana gelen çatışmada şehit düşen gerillalardan İpek Yücel'in Köln'de bulunan ailesinin evinde bir anma yapıldı. Çiçeklerle süslenmiş bir köşeye İpek Yücel'in resmi asılırken, Cephenin açıklaması okundu ve saygı duruşunda bulunuldu.

İpek Yücel'in yakınları, onun onurlu bir dava uğruna şehit düştüğünü belirten konuşmalar yaparken, katledildikten sonra tetik çeken parmaklarının parçalanmasının katliamcılarının aczinin göstergesi olduğu dile getirildi. Anma verilen yemeğin ardından son buldu.

Kuzey Kore Halkından Amerika'ya Büyük Öfke

Türkiye'nin de NATO'ya üyelik karşılığında askerini Amerika'ya sattığı Kuzey Kore'ye yönelik emperyalist saldırının yıldönümü Amerika'yı protesto gösterisine dönüştü.

1 Milyondan fazla Kuzey Koreli 26 Haziran günü başkentteki meydana toplanarak Amerika'ya karşı en kitlesel eylemi gerçekleştirdiler. ABD'yi lanetleyen devasa pankartların asıldığı meydana, yumruklar emperyalizme karşı kalktı, öfkeli sloganlar Amerikan tehdidine karşı haykırıldı.

“Selanik Zirvesi”nde Emperyalizme Öfke Seli

‘İntifada ve Türkiyeli Mücadeleciler Yolumuzu Aydınlatıyor’

19-22 Haziran tarihleri, emperyalizme karşı halkların öfkenin haykırdığı günlerdi. Yunanistan’ın Selanik kentinde yapılan AB zirvesinde emperyalistler “geleceklerini” tartışırken, sokaklar onbinlerle dolu ve emekçiler “gelecek biziz” diye haykırdılar.

Yunan solu ve sendikaları ile dünyanın dört bir yanından gelen anti-emperyalist ve anti-kapitalistlerin düzenlediği etkinlik ve gösteriler halklar arası dayanışmayı geliştirirken, “Emperyalizme ve işgallere hayır” sloganları hiç susmadı. Emperyalistlerin yoğun güvenlik aldığı zirvede son gün onbinlerin katıldığı büyük bir gösteri düzenlenirken, çeşitli etkinlikler gerçekleştirildi.

Cephe güçlerinin de katıldığı bu etkinliklerle Selanik’in tüm sokakları ve meydanları bir eylem alanına dönüştü. Çeşitli konuların tartışıldığı paneller ve uluslararası konferansların yanı sıra konserler ve dinletiler gerçekleşti, yürüyüşler ve mitingler düzenlendi. Dört ayrı kampın olduğu etkinlikler boyunca Cephe güçleri bunların üçünde yer aldı ve etkinliklere katıldı.

Halkların Dayanışması Bütün Hücreleri Yakar

İlk gün düzenlenen etkinliklerden biri, ‘Selanik 2003’ün organize ettiği, “yeni-sömürge ülkelerde devlet terörü ve emperyalist saldırganlık” konulu paneli. DHKC Enternasyonal ve Uluslararası Tecride Karşı Mücadele Platformu’nun da katıldığı panelde, bininci gününe yaklaşan uzun direniş Ölüm Orucu hakkında bilgiler verildi. DHKC Enternasyonal temsilcisi panelde yaptığı konuşmada, emperyalist savaşlar ve kara listelere karşı Türkiyeli devrimcilerin bakışını anlatırken, panelin ardından 25 bin kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşte Cephe güçleri “Emperyalist Savaşlara, Kara Listeye ve Tecride Hayır!”

Zafer Küba Halkının

Anti-emperyalist etkinliklere katılmak üzere gelen Küba Komünist Partisi Merkez Komite Üyesi Oskar Martines ile görüşen Cephe güçleri, olası bir Amerikan saldırısı karşısında Türkiyeli devrimcilerin Küba halkının yanında olacağı mesajını verdiler. Devrimci Hareket hakkında Martines’i bilgilendiren Cephe güçleri, Küba halkının zaferi kazanacağından emin olduklarını dile getirip, Parti-Cephe’nin yayınlarını Küba Komünist Partisi’ne iletiler.

pankartı taşıırken, diğer gösteriler için de tespit edilen, “Halkların dayanışması bütün hücreleri yakar” ve “İntifada ve Türkiyeli mücadeleçiler yolumuzu aydınlatıyor” sloganları atıldı.

İkinci gün düzenlenen bir başka panelde ise Irak işgali tartışıldı. Irak halkıyla dayanışma amacıyla “Canlı Kalkan” olarak Bağdat’a giden Grup Yorum elemanı Cihan Keşkek, bombalar altında geçirdikleri günleri ve işgale karşı halkın düşüncelerini anlatan bir konuşma yaptı.

Aynı gün zirvenin yapıldığı Halkidiki’de düzenlenen protesto gösterisine emekçilerin katılımı yoğun olurken, Cephe güçleri 107 şehidin resmi ve “Türkiyeli Politik Tutsaklar, Emperyalizme, Faşizme ve onların F Tipi Hücrelerine Karşı Yaşamlarını Vererek Ölüm Orucu Direnişini Sürdürüyorlar...Zafere Kadar Direniş” yazısı olan büyük bir pankart taşıdılar.

Üçüncü gün Yunan Sosyal Forumu etkinliğinde konuşan bir ölüm orucu gazisi, direnişi, katliamları, hücreleri ve direniş mahallesi Armutlu’yu anlatırken, Uluslararası Tecritle Mücadele Komitesi adına Avusturya’dan katılan konuşmacı ise yapılacak olan etkinlikler için bilgiler vererek çağırıda bulundu. DHKC Enternasyonal temsilcisi ise emperyalistlerin kişilere tecritle, örgütlere kara listelerle, ülkelere ise bombalarla saldırdığı ve buna karşı dünya halklarının mücadelesinin de tüm dünya çapında birleştirilerek büyütülmesi gerektiğini ifade etti.

Yüzbin Anti-Emperyalist Sokaklarda

Üçüncü gün yaklaşık yüzbin kişinin katılımı ile düzenlenen ve yer yer çatışmaların yaşandığı büyük gösteride Cephe güçleri tüm kitlenin geçtiği meydana astıkları büyük bir pankart ve iki yer de açtıkları Yunanca ve İngilizce pankartlar ve Parti-Cephe bayraklarıyla katıldılar. Dağıttıkları binlerce bildiriyle, açtıkları standlarla DHKP-C ve Ölüm Orucu direnişiyle ilgili kitleyi bilgilendiren Cephe güçleri, emperyalizme karşı mücadelenin onurunu taşıdılar.

Yunan sendikal hareketi kitlesel katılımı ile AB’nin emekçilerin haklarını nasıl gaspettiklerini anlatırken, yüzbin anti-emperyalist, Avrupa emperyalistlerinin zirvesine damgasını vurdu.

Sayı 66

45

29 Haziran 2003

Halk Kahraman Şehitlerini Anlatıyor

Nurteveli bir aile kendi mahallelerinde devrimcilik yapan Metin Keskin ve Şengül Akkurt'u anlattı. Metin'i oğlum, Şengül'ü kızım gibi bilirdim diyen ailenin anlatımını yayınlıyoruz.

“OĞLUM METİN”

Gece saat 23.00 civarında evdeyim. O zaman mahallede TÖDEF'liler vardı. Birkaç kişi ile birlikte gelmişti Metin. Onu hiç tanıımıyordum. "O örgütlü mü, beni ele vermesin" dedim. "Yok" dediler "bizim arkadaşımız." O gece saat 04.00'e kadar oturduk.

Sonraları çok görüştük. Benim evime gidip gelirdi. "Sen benim asıl anamsın" derdi. Ona o zamanlar "oğlum bak yakışıklısın gidi çalışın evlenin" dedim. Bana "benim her şeyim bu mücadele, bir gün beni gururla anacaksın" dedi.

Bir gece iki kişi eve geldiler. Saat gece bir buçuk. Kızdım. "Bu Tepe'de bir ben miyim burada size ev açan" dedim. Almadım içeri, gönderdim. Sonra rahatsız oldum, ne yaptılar diye düşündüm. Yaktım sigaramı balkona çıktım. Karşı parkta iki sigara ışığı. Bunlar onlardır diye aldım elime bir bıçak, gittim. Hadi gelin dedim onlara. Metin "sen bizi evden kovmadın mı biz gelmeyiz", dedi. Hadi gelin dedim alıp, gittim.

“Bir Gün Bu Ülkede Devrim Olacak”

Benim evin anahtarı vardı Metin'de. Ben yokken de gelir kalırdı. Evde benim kızdan çok iş yapar, evi derler toplardı. Benim kızım sen olacaktım Metin, derdim ona.

Çöreklerimi çok severdi. Tutuklanınca ziyaretine çörek götürürdüm. Bir gün küçük oğlumu istemişti. Götürdüm. Oğlana; "Büyüyünce ne olacın" dedi.

Oğlan Metin'i çok sever; "Senin gibi olacam, burda kalacağım" dedi. "Yok" dedi. "Sen gerilla ol, birlikte gerilla olalım".

Tahliye olup çıkınca bir iki gün kaldı. "Ne yapacın, tamam mı, devam mı" dedim. Bana "bir gün bu ülkede devrim olacak. Sen de göreceksin" dedi. Yok ben göremem, deyince "sen görmezsen bu

çocuk görecektir. Ben bu yola inanıyorum, her şeyimi feda ederim" dedi.

Metin'in şehit haberini aldığım anda askerdeki Hatay'da oğlumun yanındaydım. Hemen Sivas'a gittim. TAYAD'lı aileler karşıladı beni. Sonra Metin'in ailesiyle görüştük. Babasının elimi tutup bırakmayışı beni çok etkiledi. Metin ortadan kaybolunca sık sık bize gelip beni sorumlu görerek kızardı. Ama Metin ailesine "ben bu yola inanıyorum. Benim her bir arkadaşım bir Metin. Eğer beni seviyorsanız onları da Metin gibi görün" demiş. Bunları anlatarak tutuyordu elimi.

Şimdi ailesi "Herkes birer Metin bizim için" diyor.

“KIZIM ŞENGÜL”

Şengül'ün yeri bende ayrı... O beni mücadeleye kazandırmıştır. Eşim mücadele ederken ben karşı çıkardım. Eşim öldükten sonra da beni hiç arayıp sormadılar diye hep uzak dururdum. Beni mücadeleye kazandıran Şengül oldu.

Bir gün Şengül birkaç kişiyle geldi. Onu ilk gördüğümde kanım kaynadı. "Nerelisin" dedim. "Malatyalıyım" dedi. Bir süre konuştuktan sonra "Ben bir aydır mahalledeyim abla seni hiçbir eylemde görmedim" dedi. Ben de durumu anlattım. O birkaç gün sonra araştırarak gelmiş. Arkadaşlar gelmiş ama kayınlarını görüştürmemiş, hep engel olmuşlar. Sana gelip gidenleri kayınların koymamış, dedi.

“Ben isterim gerilla olayım”

Sonra bir cumartesi geldi. Kayıp ailelerinin ikinci eylemi olacaktı o gün. Bana "gider misin" dedi. Gittim. Saldırı oldu. Sürüklediler. Kısa bir gözültüye alındım. Mahalleye gidince Şengül geldi bana sarıldı. O öyle yapınca ben bunlara varım, dedim.

Bana seni gerillaya gönderelim derdi. Yok derdim, ne işim var benim gerillada, böcekleri vb. yiyemem ben. Bana anlatırdı. Öyle değil, gerillayı böyle çarpıtıyorlar. Tabii zorda kalınca belki onlar da yenebilir ama gerilla öyle değil. Ben isterim gerilla olayım. İnancım bu ama bu bana bağlı değil,

dedi.

Şengül'ün Nurtepe'de bir gözaltısı oldu. Bana önce söylemek istemediler. Anneme gidip anlattım. Annem, "neden kardeşin alınmadı da o alındı onu mahvederler" dedi. Annem kendi çocuğundan daha çok seviyordu Şengül'ü.

İrfan Ağdaş için Saya Yokuşu'na gitmiştik. Orada saldırı olmuştu. Ben de çocukla gitmiştik. Polise yalan söyleyerek atlattım. Ama dönüp geldiğimizde çocuk hasta onunla gözaltına alındım diye Şengül'üm çok korkmuştu.

Dağa deseler gitmez misin diye sordular bir gün. Ben yok gitmem, dedim. Şengül keşke bana gitme şansı tanısalar, dedi. Cenazesini kastederek bana, "bir gün Malatya'ya mecburi gideceksin" dedi. Ama bu olaydan geç haberim oldu. Gece oğlum, "anne Şengül abla, bomba, patladı" deyip durdu. Ben de komşu Şengül'e baktım, birşey yok, dedim. Sonra gazetede gördüm haberi...

Şengül tutuklanınca annem çok etkilenmişti. Aslında Ümraniye'de Şengül'den önce de girmiş akraba çocukları da vardı. Onlara hiç gitmemişti ama Şengül tutuklanınca "Bir kere karakızımı göreydim" diyordu. "Bu kız sizden iyi, saygılı, o kız

çok ciddi" diyordu.

Annem cezaevine Şengül için gitti. Şengül'ü camın arkasında görünce, "gel kucağıma alayım, sarayım, elini tutayım" dedi. "Daha yakına getiriyorlar" dedi Şengül. Tabii annem gardiyanlara kızdı "hırsızlık mı etmiş" diyor, gardiyanlar için de bunlar tam katil, diyordu.

Yine bir gün Kurtuluş Gazetesi'nin basılacağını öğrendik. Şengül de o gün Kurtuluş'taydı. Mahalleli olarak toplanıp Kurtuluş'un önüne gideceğiz. Çocuğum hasta, sarası var. Çocuğu anneme bırakıp gideyim diye düşünüyorum. Anneme gittim. Şengül'ün olduğu gazeteyi basacaklarmış, ben oraya gideceğim çocuk sende kalsın dedim. Bana ne çocukları, onlar evde kalsınlar, ben de gideceğim dedi.

Şengül'ü pazarda söylediler. Hemen bir gazete aldım. Görünce yıkıldım. Anneme götürdüm gazeteyi. Annem niye gazeteyle geldin, dedi. Annem cenazesine beraber gideceğiz, dedi. Kaldırıldığını öğrendik. Ertesi gün onun için helva yaptı.

Bir gün mutlaka gideceğim Malatya'ya mezarını ziyarete. O bana bir gün Malatya'ya mecburi geleceksin, demişti.

İPEK YÜCEL'İN 7 YEMEĞİ VERİLDİ

Onu Doruklara Çıkaran Nedenler

Bizim de Nedenlerimizdir

Tokat'ın Reşadiye ilçesi Küngür (Yuvacık) köyü kırsalında Metin Keskin ile birlikte şehit düşen Cephe gerillası İpek Yücel için Armutlu'da yedi yemeği verildi. 21 Haziran günü Armutlu Cemevi'nde verilen yemeğe Armutlu halkından, yoldaşlarından yaklaşık 350 kişi katıldı. Cemevinin girişinde karanfillerin, kır çiçeklerinin arasından gülen gözleriyle karşıladı misafirlerini İpek. Hasretliğini gidermek istercesine ayrılmadı Armutlu halkı, kahraman kadının önünden.

Saygı duruşunun ardından okunan açıklamada "bir anaydı o, en sağır kulaklara bile ses oldu. Herkesin elinden gerekçelerini tek tek aldı. Devrimcilik gençlik hevesidir, dağlar gençlerin işidir diyenleri susturdu. Çocuğunu seviyorsan, çocuklar aç kalmasın istiyorsan yüreğini ortaya koyacaksın dedi. Namus ve şerefini yüksekte tutacaksın feda kültürü ile donanacaksın dedi... Ve çağrısının duyulmasını istiyor, anılarını yaşatacağı-mıza söz veriyoruz. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz" denildi.

Sevdiği, "Kime Kin Ettinde Giydin Alları" türküsünün ardından cenaze töreni görüntülerinin gösterimi yapıldı ve yemek dağıtımı yapıldı. Mahalleyi kuşatan polis kimlik kontrolü yaparak halkın kahrama-

nını sahiplenmesini engellemeye çalışsa da sahiplenmenin önüne geçemedi. Çünkü İpek bir ana, bir arkadaş, bir dost, bir abla olarak, bir devrimci olarak Armutlu halkının yüreğinde yer etmişti.

"Armutlu ve dağların kadın kahramanı İpek Yücel'e selam olsun! Selam olsun halk kurtuluş savaşında canını feda edenlere; bin selam!

Selam olsun sömürü zulüm, adaletsizlik eşitsizlik son bulsun diye dağların doruklarını mekan tutarlara! Selam olsun emperyalizmin sömürgeci olma-

yalım diye öne atılanlara. Selam olsun Gülsüman, Şenay, Sevgi ve İpek gibi analara ve takipçilerine.... Kimse artık İpekler neden devrimci demeyecek. Ben neden yokum diyecek. Artık İpek gibi yalın düşünüp yaşamaktır doğru olan. Onu doruklara çıkaran nedenler bizim de nedenlerimizdir.

Sayı 66

47

29 Haziran 2003

Eskişehir Gençlik Derneği Genel Kurulu Yapıldı

21 Haziran günü Ticaret Odası Konferans Salonu'nda gerçekleştirilen 1. olağan genel kurula dernek üyelerinin yanı sıra çok sayıda izleyici katıldı. Dernek Başkanı Ceren Kalay'ın açılış konuşmasının ardından divan seçimi yapıldı ve faaliyet ve hesap raporları okundu ve seçime geçildi. Tek liste ile gidilen seçim sonucunda yönetim şu isimlerden oluştu: Ceren Kalay, Murat Yıldırım, Ferhat Er, Önder Aladağ ve İshak Öven. Seçimin ardından, müzik ve şiir gruplarının gösterileri izlendi ve gençliğin mücadelesi ve ölüm orucu direnişi üzerine konuşmalar yapıldı.

Ankara Gençlik Derneği Etkinliklerinden...

Ankara Gençlik Derneği, 1984 Ölüm Orucu şehitleri için düzenlediği anmada, süren direnişe bağlanan gelenek tartışıldı ve marşlar ölüm orucu şehitleri için söylendi ve gençliğin direnişin içinde olacağı vurgulandı.

23 Haziran günü Yüksel Caddesi'nde toplanan Ankara Gençlik Derneği üyeleri YÖK'ü ve YEK yasa tasarısını protesto etti. AKP'nin gençliğe yönelik saldırısı ve demokratikleşme aldatmacasının bir parçası olarak değerlendirilen YEK yasasının YÖK'den hiçbir farkının olmadığı belirtilen eylemde "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, Halk İçin Bilim Halk İçin Eğitim, Üniversite Kapıları Halk Çocuklarına Açılsın" sloganları atıldı.

Burdur Gençlik Derneği'nden Suç Duyurusu

Polisin yasadışı baskılarının en yoğun yaşandığı yerlerden biri olan Burdur'da, Gençlik Derneği üyeleri, kendilerini takip, taciz eden polisler hakkında Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundular. 18 Haziran'da yapılan suç duyurusunda, derneğin önünde sürekli olarak Burdur Emniyeti'ne ait 15 DP 687 plakalı bir aracın beklediği, kimlik kontrolü yaptığı belirtildi. Telsiz seslerini bilinçli olarak açıp, derneğe takip altındaki yasadışı bir yer havası verilmek istendiği dile getirilen suç duyurusunda, dernek üyelerinin ve misafirlerinin başına geleceklerden Burdur polisinin sorumlu olacağı belirtildi.

Sakarya Gençlik Derneği Genel Kurul Toplantısını Yaptı

27 Haziran Cuma günü saat 16.00'da dernek binasında gerçekleştirilen Genel Kurul toplantısında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra açılış konuşması yapıldı. Konuşmada; ABD emperyalizminin Irak'a saldırısı ve işgali, emperyalizmin Anadolu kültürünü yozlaştırmaya çalışması, Zehra Kulaksız'ın ölüm yıldönümü, F tiplerinde süren terit ve ölümlerin nedeni, ezilen halkların temel haklar ve özgürlükler mücadelesinden bahsedildi. Konuşma sonunda "Gençlik Dernekleri altında birleşmeye-birleştirmeye çağırıyoruz" denildi. Yönetim ve denetim kurulu seçimlerinden sonra Gençlik Dernekleri Kurultayı'nın sonuç bildirgesi okundu.

TECRİTİ KALDIRIN EYLEMLERİ SÜRÜYOR

ANTAKYA: TAYAD'lı Aileler, 25 Haziran'da Antakya İnsan Hakları Derneği Hatay Şubesi'nde "Çözün! Tecriti kaldırın!" konulu basın toplantısı yaptı. Saat 12:30'da yapılan basın toplantısına tüm DKÖ'ler de katıldı. Toplam 40 kişinin katıldığı toplantıda, TAYAD'lı Aileler adına konuşma yapan Serol GÜZEL, konuşmasında; "...cezaevlerinden 107 tabutun çıkması F tiplerinde uygulanan tecritin gerçeğidir. Bu gerçeği tartışmayan, tartıştırmayan iktidar tartışmak ve tartıştırmak zorundadır. Bu gerçeklikten hiç kimse kaçamaz. Sorun 'cezaevlerine hakim olmuş örgütler' anlayışı değil, bu tamamıyla siyasi bir sorundur. Bu siyasi tercihi AKP iktidarı yapmıştır. Bundan sonra ortaya çıkacak şiddetten de, ölümlerden de birebir kendisi sorumludur." dedi.

Daha sonra ölüm orucu şehidi olan Yusuf KUTLU'nun babası Ali KUTLU "Bu iktidar neden bu sorunu çözmek istemiyor? Bu insanların ölmesini neden istiyor? Bunda ne çıkarı var? Yeter artık 107 insan öldü. Daha neyi bekliyor? Bir 107 kişinin ölmesini mi?... onlar öldükçe AKP'nin bunda bir kârı olmayacak. Öldükçe zarar artacak" diyerek tecritin kaldırılmasını istedi.

Tecritin sonucu olarak ölüm orucu gazisi olan Enis ARAS konuşmasında, "herkes ölüm orucunu tartışıyor. Ama sorun ölüm orucu değil ki. Sorun tecrit... burada tartışılması gereken konu tecrittir. Ölüm orucu tecritin bir sonucudur." dedi.

Basın toplantısı 29 Haziran'da AKP binasına bırakılacak 107 tabut eyleminin çağrısı yapılarak sona erdi.

TECRİTİ KALDIRIN

25 Haziran Çarşamba günü saat 14:00 de DEHAP merkez ilçe binasında çeşitli demokratik kitle örgütlerin katılımıyla TAYAD'lı Aileler tarafında basın toplantısı düzenlendi. Basın toplantısına konuşmacı olarak Sevtap TÜRKMEN (TAYAD temsilcisi) Abbas KOLUAÇIK (SES Başkanı) Cebail UÇAR (ÇHD) ve Gülin GÜNBİL (Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi) katıldılar.

F tipi hapisanelerin tecrit mantığıyla kurulduğunun vurgulandığı konuşmalarda tecritin kaldırılması istendi. Alkışlarla biten basın toplantısının ardından "Yaşamak için öldüler" kitabının VCD gösterimiyle etkinlik sona erdirildi.

SİNCAN F TİPİ HAPİSHANESİ'NDE KEYFİ UYGULAMALAR SÜRÜYOR

25.06 2003 Çarşamba günü, görüşe ve eşya bırakmaya giden tutsak yakınları, Sincan F tipi hapisanesinin traji-komik bir uygulamasına daha tanıklık ettiler. Hapishaneye götürülen tabanı plastik üstü bez olan ayakkabılar, X-Ray cihazıyla kontrol edildiği ve ekranda içinde metal olduğu görüldüğü için alınmadığı iddia edildi. Cihazın ekranını yalnızca askerin görebiliyor olması, ailelerin ikna olmamasının önemli dayanaklarından biri oldu. Fakat ortada çok daha ilginç bir gerçeklik var: Metalin nerede olduğunu ise sadece asker biliyor!!!

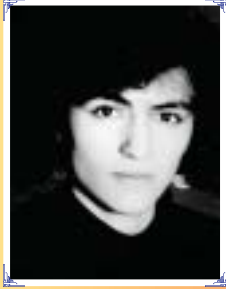
kahramanlar Ölmez

Sait EROL

28 Haziran 1990

DEV-GENÇ saflarında yer aldı. Konya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Perihan DEMİNER

28 Haziran 1991

İstanbul Beşiktaş'ta bulunduğu eve baskın düzenleyen polis tarafından katledildi.

A. Arap ÜNVER

1 Temmuz 1979

Sivil faşistler tarafından kurulan bir pusuda katledildi.

Talip GÜLDAL

İbrahim KARAKUŞ

2 Temmuz 1980

İstanbul Topkapı'da "işkencelere ve faşist teröre karşı" gerçekleştirilen bir gösteride polislerle girdikleri çatışmada şehit düştüler.

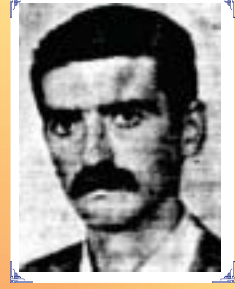

Yüksel KARAN

Muammer KARAN

Temmuz 1978

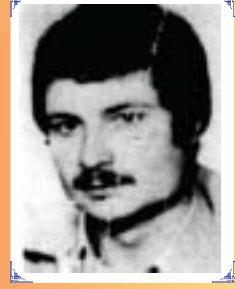
İstanbul Kartal'da faşistlerce kurşunlanarak katledildi.

H. İbrahim BAYRAKTAR

Temmuz 1980

DEV-GENÇ saflarında mücadele etti. "İşkenceye ve Faşist Teröre Karşı Mücadele" kampanyası çerçevesinde düzenlenen Çemberlitaş'taki korsan gösteri sırasında askeri tim tarafından katledildi.

"Vur ulan köpek dölü!"

Bir tutam simsiyah saç. Dağ kokulu, ana kokulu bir tutam, birkaç örgü yapılmış... Sevenleri alıp saklıyorlar hatıra diye...

Yıkayıp pakladıktan sonra kınaladılar saçlarını. Bir de kınayla ellerini süslemek istediler ikinci düğününde İpek'in.

İpek'i son yolculuğuna hazırlayanlar, saçlarına kına yaktıktan sonra, ellerine de kına yakmak istediklerinde gördüler ki sağ elinin baş parmağı ile işaret parmağı ezilmiş, baş parmağı koptu kopacak, bir deri tutuyor sadece.

İki parmak... Onu katledenlerin ne kadar tahammülsüz, ne kadar korkak, ne kadar alçak olduklarının nişanı adeta.

Yıllardır "ölü ele geçirme"nin hayalleriyle yanıp tutuştular İpek'i. Artık ermişlerdi muratlarına, cansız bedenini görmüşlerdi ya yetmemişti. Tetik basan parmaklarından almaya çalıştılar hınçlarını. Vurdular vurdular defalarca... Ölüye saygı diye bir değer de yok onların ahlakında.

Ezdikleri iki parmak... İki gerilla parmağı... O parmaklar ki yıllarca halkın kurtuluşu için kavramış silahını. O iki parmağı ezerken korkularını açığa vuruyorlar... Korkuları halktan, korkuları halkın adaletinden, ama boşuna... İpekleri katletmekle kurtulurlar mı halkın adaletinden! Marşta diyor ya;

Vur ulan köpek dölü
Vurduğun her bir ölü
canlanır çiçek açar
her çiçekde bir tohum
her tohumda
İpekler Metinler yaşar...

köyün! Delisi

NAOMİ VE BİR İŞÇİ

Yoksulun daha yoksullaştığı, zenginin daha zenginleştiği ülkelerin klasik tablosudur; burjuvalar açlıktan ölenlerin yanbaşıda sefahatın en "çılgınını" yaşarlar.

Ülkemizde bu durum o hale gelmiştir ki, MİT müsteşarı bile böyle bir tablo karşısında komünist olmanın doğallığını itiraf etmiştir.

Geçtiğimiz günlerde zenci bir manken getirildi Türkiye'ye. Naomi Campbell. Uluslararası Hazır Giyim Fuarı'ndaki defilede sadece 1 dakika, evet yanlış duymadınız 1 dakika podyumda kaldı ve 50 bin dolar aldı karşılığında.

Naomi'ye bir dakika için 50 bin dolar veren bir kültürü, arsızlığı, halkla alay eden, ekmeeksizlerle, yoksullarla dalga geçen burjuvaziyi anlatmada kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bir işçinin bir kilo kıyma için 8 saat çalıştığı bir ülkede bunun adı, utanmazlıktır, aymazlıktır, arsızlığın en dip noktasıdır.

Yolun Açık Olsun Kırca!

Televolenin, sefahatın simgesi haline gelen Laila sadece burjuvaların ilgi odağı değil. Medyanın da yakından ilgisi biliniyor. Ama eminiz kimsenin aklından "siyaset meydanı" yapıp, Laila'yı, Lailacılar gibi tartışmak geçmemiştir. Ha, bu arada belirtelim, elbette böyle bir konu "siyaset meydanı" yapılmalı, ama sınıfsal, sosyal boyutlarıyla. Ama, '68'lilik sermayesini uzun süre yiyip tüketen Ali Kırca'nın programı tam tersineydi. Dolarla Tv'ler arası transferlerden, buraya...

Ne diyelim; yolun açık olsun Ali Kırca; gittiğin batakaltakilere selam eyle!

Sendikacılığın hali pür meali:

AKP: Sıfır zam! Dua edin ki, işiniz var... Vermiyorum, ne yaparsın ki!

Türk-İş: Esprili eylemler yaparım abi!

Esprili

sendikacı

Örneği diziler olanın...

Medyanın pompalayıp, "Aman Çocuklar Duymasın" dizisiyle "örnek anne" olarak gösterdiği Pınar Altuğ, eşinden boşanıyor. Evlatlarının geleceği için ölüme yürüyen Şenaylar değil, sosyete tarikatı olan Prisma tarikatına üye olduğu belirtilen Altuğ'dan örnek anne! Dizilere mahkum edilen bir ülkenin kaderi!

Sayı 66

50

29 Haziran 2003

ÇİZGİYLE

